

КРИСТИНА ДОД ОЩЕ ЕДИН СКАНДАЛ

Част 1 от „Разменени места“

Превод от английски: Павел Боянов, 2009

chitanka.info

1

Съфолк, 1806

— Виж сега, Мадлин, разбирам, че току-що си се завърнала у дома след четиригодишно отсъствие и желаяш да се отдадеш на заслужена почивка, но се боя, че това е невъзможно.

Мадлин де Лейси, маркиза Шеридан, бъдеща херцогиня Магнус, отхапа първото си парченце свестен ростбиф от четири години насам, сдъвка го, преглътна го и се усмихна блажено на едрия, червенобузест, приличен на булдог англичанин, който седеше срещу нея на огряната от слънцето маса, сервирана за закуска.

— И защо, татко?

— Заложих те в игра на пикет и загубих.

Мадлин зяпна невярващо и внимателно остави ножа и вилицата до чинията си. Бегъл поглед към слисания лакей ѝ показа, че човечецът беше замръзнал на мястото си точно когато се канеше да налее на Магнус сутрешното му кафе.

— Благодаря ти, Хийтън. Остави каната на бюфета. Ще те повикаме, когато се нуждаем от услугите ти.

Когато Хийтън се оттегли, тя се втрени в баща си и повтори — бавно, тъй като не искаше недоразумения — думите му:

— Заложил си ме на хазарт и си загубил?

Той продължаваше да се храни спокойно. Сребърните прибори проблясваха в ръцете му.

— Рекох си, че няма смисъл да омекотявам удара. Моята Мадлин е разумно момиче. Винаги съм се хвалел, че не си някоя истеричка.

— Може би не е зле да ми съобщиш повече подробности относно този странен облог — овладяно изрече Мадлин, опирайки се на прехваления си здрав разум.

— Ако лошият късмет не ме беше накарал да кача, когато той беше изтеглил пика...

— Не, татко. — Мадлин си пое дълбоко въздух. — Интересува ме защо ти е било да ме залагаш?

— Ами *той* го предложи.

— И той е...?

— Мистър Найт.

— И ти се съгласи, защото...?

— Току-що бях загубил богатството ни и всичките ни имения. Само ти ми беше останала.

— Каква удивителна логика. Значи лошият късмет е виновен, че си заложил на игралната маса всичко, каквото имаме — в това число и собственото си дете?

— Да. Тогава да те заложа ми се стори страшно хитър ход.

Мадлин вдигна вежди. Откакто майка ѝ беше умряла преди седемнайсет години, животът ѝ се беше променил. Галеното петгодишно момиченце се превърна в практично момиче, което непрекъснато се разправяше с бедствията, оркестрирани от безразсъдствата на милия му татко. На дванайсет години Мадлин знаеше как да върти домакинството, да организира прием, въобще да се справя с всякакви проблеми.

Но това ѝ дойде като удар посред бял ден. Все пак сърцето ѝ не ускори ритъма си, челото ѝ остана гладко, ръцете в скута ѝ не зашаваха нервно. И преди се беше изправяла пред катастрофи с олимпийски размери — почти до една резултат от нехайството на баща ѝ. И сега нямаше намерение да изневери на спокойствието си.

— Как така?

— В най-лошия случай именията ни щяха да са под твоя контрол или поне във владението на твоя съпруг. — Магнус започна да дъвче бузите си. — Един вид предложих именията ти като зестра.

— С дребната подробност, че ако именията наистина бяха предложени като зестра, щях да познавам съпруга си и да дам съгласието си за този брак. — Разумен довод, с който баща ѝ би трябвало да се съгласи, но кой знае защо нещо я съмняваше, че ще стане така.

— Не отричам, обаче и да познаваше момчето, все тая. Вече беше сгодена веднъж. Обичаше го. И всичко свърши с крах! Как му беше името? Кестенявият младеж с онези дяволски очи. — Магнус се вгледа в позлатения, украсен с херувимчета таван, и погали брадичката си. — Той беше сто пъти по-подходящ от този мистър Найт, но ти го разкара. От изумление Лондон млъкна поне за осем секунди. — Баща

й се ухили. — Дотогава не знаех, че си способна на гневни изблици. Как му беше името?

В спокойствието й се появи пукнатина. Когато отговори, ръцете й се свиха в юмруци.

— Гейбриъл Ансел, граф Кемпиън.

— Точно така. Боже, няма да го забравя. Беше великолепна в гнева си! Приличаше на майка ти в някой от стихийните й изблици.

Мадлин не желаше да слуша такива неща. Не обичаше напомнанията за гнева си, за загубата си на контрол или за онази нощ и онова, което последва. След това за пръв път в живота си беше зарязала благоприличието. Беше странствала по света, за да намери забрава, и се завърна в родината чак когато я постигна. Вече не се сещаше за Гейбриъл. Дори името му не помнеше.

— Майка ти беше точно като теб. Винаги трезвомислеща и уравновесена, но прихванеха ли я дяволите... тогава океани се разделяха. Донесете още пушена херинга! — Последното беше изкрещяно към затворената врата.

Мадлин вдигна звънчето до лакътя си и го разклати. Икономът се отзова моментално. Без съмнение Хийтън беше отърчал в кухнята, за да разгласи невероятната вест сред цялото домакинство. Когато Мадлин се обърна към Апингън, гласът й беше спокоен и овладян.

— Негова светлост ще желае още пушена херинга.

Дано рибата му запуши устата и той спре с дрънканиците за Гейбриъл. За лорд Кемпиън.

Апингън се поклони. В стремежа си бързо да заглади поредната „ситуация“ на Магнус, икономът беше закопчал срязания си фрак накриво.

— Да, милейди — отговори той и напълни чиниите им.

Мадлин се съсредоточи върху храната пред себе си. Друга, недотам обръгнала жена, би загубила апетит, но ако Мадлин губеше апетит всеки път, когато баща й пропиляваше семейните богатства, досега да е станала вейка. И за какво?

— Това ли е всичко, милейди? — вежливо попита Апингън.

— Засега... да.

Въпреки че, помисли си Мадлин, може би трябваше да поиска бухалка за крикет или някой друг тъп предмет, с който да налее малко разум в главата на баща си. Но Магнус отдавна беше изпуснат, знаеше

го... И все пак, дали да не опита? Мадлин се славеше с отличния си замах.

— Татко, загуби ли кралската тиара?

— Не! Как да я загубя, след като не е моя. — Магнус определено беше притеснен. — Тя ти принадлежи по право, както и титлата на потомствена херцогиня. Майка ти е с нея на венчалния си портрет. Елизабет щеше да ме преследва от гроба си, ако бях заложил тиарата.

Една далечна прабаба на Мадлин, придворна дама на Елизабет Първа, получила тиарата след като спасила живота на кралицата. Това украшение от масивно злато с инкрустации от скъпоценни камъни струваше цяло състояние както в парично, така и в емоционално отношение. Освен това кралицата издала декрет, според който първородното дете в семейството, без значение на пола си, наследява титлата. Разбира се, през последните двеста двама и две години не бяха липсвали херцоzi Магнус, но също така родът можеше да се похвали с три херцогини — първородни деца в семейството, които носеха титлата по право.

Не можеше да издържи. Трябваше да попита:

— Заклевах ли се, че тиарата е в сейфа?

Баща й се фръцна:

— Кълна се, че е в сейфа, а както знаеш херцоziите — и херцогиниите — Магнус винаги държат на думата си.

Но не и Мадлин.

— Не знам как съм живял толкова време без теб, скъпа. — Магнус дружески я тупна по рамото. — Какво ще правим днес? Денят е добър за ловуване. А може би предпочитай да пояздиш до селото и да се видиш със старата си гувернантка, мисис Уотинг?

— Уотлинг — поправи го Мадлин. — Бих желала да ми разкажеш повече за този облог.

— Че какво толкова има за разказване? — Баща й беше искрено озадачен.

— Може би името на бъдещия ми... съпруг? Или ще трябва да му стана любовница?

— Любовница? — възмутено изсумтя Магнус. — Мили боже, дъще, да не ме смяташ за лишен от чувство за приличие?

Мадлин се въздържа от отговор.

— Никаква любовница няма да бъдеш! Оня тип или те взима за жена, или нищо.

— Какво облекчение. — Мадлин се дивеше на бащината невъзмутимост пред лицето на такава финансова и социална катастрофа. — Познавам ли го?

— Не. Той е американец или поне идва от колониите.

— Които извоюваха независимостта си, ако не се лъжа — сухо изтъкна Мадлин.

— Но не за дълго. — Магнус махна пренебрежително с ръка. — Не, Найт пристигна в Лондон миналата година, а семейството му произлиза от тук. Създаде си име в клубовете. Не беше чак популярен, но трябваше да му изляза насреща. Не можах да устоя.

И там беше проблемът. Магнус никога не можеше да устои на хазартно предизвикателство.

— Той е самият дявол с картите. — Баща ѝ се намръщи и млъкна, сякаш нямаше с какво повече да задоволи любопитството ѝ.

На външен наблюдател Магнус би се сторил чудовищно незаинтересуван от благоденствието на единственото си дете. Мадлин знаеше, че това първо впечатление е погрешно. Баща ѝ я обичаше с цялата дълбочина на повърхностното си същество, тоест от негова страна липсваха прояви на загриженост или чувство за отговорност. За щастие Мадлин открай време се беше показала като волева и необичайно разумна представителка на женския пол.

— Млад, стар, професионален комарджия, търговец?

— Виж сега, не е достоен за една потомствена херцогиня, обаче е адски трудно да намерим хора, достойни за нашата черга, да не си кривим душата. Дори майка ти, бог да дари покой на душата ѝ, беше само дъщеря на маркиз.

— Значи той е... джентълмен? Поне доколкото един американец може да е джентълмен?

— Изключителен джентълмен. Безупречно облекло, сака от Уърт, емайлирана кутийка за енфие, къща на Бъркли скуеър, красавец с успехи сред нежната част. — Магнус изтръска парченце белтък от мустака си. — Има онзи ужасен акцент, обаче си е спечелил уважението на мъжете.

Мадлин разбра правилно последния коментар:

— Значи умее да раздава юмруци.

— Боксира се. Убийствен лъв. Добра защита. Смаза Оулдфийлд, а той знае как да се бие.

Мадлин приключи мълчаливо със закуската си, като през цялото време мислеше трескаво. Нямаше намерение да се жени... за никого. Единствената ѝ романтична авантюра беше завършила плачевно. Когато вдигна поглед, установи, че Магнус се мръщи разтревожено насреща ѝ:

— Виж, Мад, не трябва да се взимаш момчето, ако наистина не желаяш. Имам план...

— Не, за бога! — възкликна Мадлин, която добре знаеше, че плановете на баща ѝ обикновено включват хазарт и обикновено се провалят. После си даде сметка, че с грубия си отказ може би е развяла червения плащ пред бика и тактично добави:

— И аз имам план. Ще отида в Лондон, за да обясня на мистър Найт колко нелепа е идеята за женитба помежду ни.

2

— Май ханът се е изпарил във въздуха, откакто за последно бяхме тук — подхвърли с треперещ глас мис Елинор де Лейси, компаньонка и братовчедка на Мадлин, докато надничаше от луксозната карета.

Мартенското обещание за слънчеви лъчи беше забравено с настъплението на океанските мъгли. Прозорците на хана блещукаха неясно в далечината. От вратата му гърмяха мъжки гласове. Доколкото Мадлин можеше да види, дворът беше затрупан с боклуци. И все пак кочияшът не проклинаше вдън земя оборските ратайчета, следователно конете получаваха добри грижи.

Всъщност само това имаше значение. Конете трябваше да са в добро състояние, за да ги отведат утре до Лондон.

— Можехме да стигнем за един ден, ако не бяхме тръгнали толкова късно.

— Трябваше да подберем внимателно гардероба ти — със спокойна увереност възрази Елинор. — Апелът на една привлекателна жена има по-добри шансове да бъде изслушан благосклонно от апела на една разпасана мъжкарана, на каквата ще заприличаш ако те изпусна от поглед.

— Допускам, че си права — неохотно изръмжа Мадлин. Елинор беше експерт по въпросите на женствената изтънченост.

Двайсет и четири годишната ѝ братовчедка беше хубава, много по-хубава от нея самата. С блестящата си черна коса, порцеланов тен и томителни сини очи, Елинор изглеждаше като принцеса, излязла от вълшебна приказка. Мадлин също имаше черна коса, но кожата ѝ беше загоряла от безразсъдното излагане на слънце, а сините ѝ очи играеха. Въпреки това по всеобщо мнение братовчедките си приличаха, особено когато бяха облечени в тъмни пътнически костюми както тази вечер.

За жалост Елинор беше плаха и неуверена в себе си — белег от детството, прекарано в смазваща бедност, съчетана със загубата на

майка ѝ и несполучливия втори брак на баща ѝ.

Но пък Мадлин я обичаше до безкрай. Сега тя потупа Елинор по рамото и бодро заяви:

— Горе главата, момиче. Сравни това място с онзи контрабандистки хан в Португалия. — Мадлин подаде ръка на лакея и слезе по стълбичката.

— О, да, онази дупка. — Елинор също излезе от каретата. — Но тогава нямахме очаквания за нещо кой знае какво.

— И липсата ни на очаквания беше напълно оправдана.

И тогава, пред вратата на този провинциален хан, двете братовчедки размениха съзаклятнически усмивки. Какво друго им оставаше при спомена за онази агонизираща нощ, прекарана в компанията на дървениците? Френските войници на долния етаж всеки момент можеха да решат, че им трябва английски заложници. Братовчедките се разбираха добре, въпреки че бяха съвършено различни по характер. Четири години заедно на някои от най-горещите точки на земното кълбо бяха укрепили и без друго здравата връзка помежду им. Малко англичани, било то мъже или жени, бяха преживели подобни опасности.

Дики Дрискол, конярят на Мадлин и мъжът, който бе техен неизменен спътник по време на европейската им обиколка, избърза при господарката си.

— Мястото ми прилича на долнопробно, мис Мадлин.

— Да, но Лондон е твърде далеч, за да продължим, а и вече се стъмни. — Мадлин хвърли поглед назад. Беше пристигнала тук в пълния си блясък: луксозна карета, авангард, който да известява за пристигането ѝ, двама лакеи, най-добрия кочияш на баща ѝ плюс Дики. Всичко това трябваше да им осигури безопасност. Е, това и зареденият пистолет, затъкнат в черната ѝ кадифена чантичка.

Тя потупа коняря по рамото:

— Вземи момчетата, идете в кухнята и си хапнете едно хубаво. До Лондон има още четири часа път. Ще тръгнем рано.

Жените влязоха в общото помещение. Елинор потръпна от гърмящата песен и мириса на потни, некъпани тела, но Мадлин я хвана здраво и я помъкна навътре.

Мистър Форсайт, ханджията, ги видя и забърза към тях през син облак тютюнев дим.

— Милейди — той стори бегъл поклон и заговори скорострелно, скривайки ги от погледите на шумната тълпа: — Колко се радвам, че отново ви виждам след толкова време! Да ви отведе ли в частния салон?

— Да, ако обичате. — Мадлин проточи врат и огледа масите, които бяха претъпкани с типа мъже, който добре беше опознала по време на странстванията си. Здравеняци, които обичаха да се бият, да пият и да развратничат.

— Насам. — Мистър Форсайт грабна една свещ и ги поведе по тесния коридор, без да им дава време да размислят. Според Мадлин очевидното му нежелание да остави дамите в общото помещение беше уместна проява на здрав разум.

— Ще се погрижите ли за хората ми?

— Че как, милейди. Както винаги с госпожата няма да ви разочароваме. — Ханджията хвърли неспокоен поглед зад гърба си. — Те обещаха да си отидат сутринта, ама дотогава времето ще тече бавно. Скрил съм дъщеря си в спалнята и съм врътнал ключа. Да не се засегнете, милейди, не че ще поучавам дама като вас как да се държи, ама ще ви помоля да не слизате долу като се навечеряте. Направо си лягайте в спалнята до задното стълбище и здраво заключвайте вратата.

— Да разбирам ли, че не държите много на тези ваши гости? — Елинор зададе въпроса си нерешително.

— Не че можех да ги отпратя, пък и плащат много добре, но вече четири дена откак са тук и за това време превърнаха всичко в кочина. — Мистър Форсайт отвори широко вратата и се дръпна, за да пропусне дамите.

Весели пламъци горяха в огнището, пред което бяха разположени пейка и удобно кресло. Оставаше ханджийката да донесе вкусна вечеря и обстановката щеше да бъде перфектна.

— Как така да разбирам, че не сте могли да ги отпратите? — Мадлин започна да крачи пред огнището и повлече Елинор със себе си.

— Тези мъже пристигнаха рано, за да работят за мистър Търстън Ръмбилоу, джентълменът, който нае Шалис Хол до края на годината. Те имат грижата всичко с Играта на века да мине като по вода.

Мадлин бързо се обърна към мистър Форсайт:

— Играта на века? Какво ще рече това?

— Не сте ли чули, милейди? Това е в устата на всички, тъй са ми казвали — възкликна мистър Форсайт, доволен, че му се удава

възможност да сподели толкова пикантна клюка.

— Напоследък отсъствах от страната — мрачно отвърна Мадлин.

— Хазарт! Великолепна игра на пикет. За ограничен кръг гости. Играчи се допускат само с покана и плащат десет хиляди за блатото. Всеки, който е важен, и всеки, който играе, гледа да дойде. Посланици, търговци, френски благородници в изгнание — носят се слухове и за най-висшия от родните благородници! Подозирам, че това ще да е самият принц, ама някои друго казват.

Най-висшия от родните благородници? Принцът беше кралска особа, не благородник. Най-висшата титла на английската аристокрация беше херцог, а херцози не се срещаха под път и над път: братята на Принца-регент, няколко древни титли, разпръснати тук-там сред английския провинциален пейзаж... и бащата на Мадлин. Сърцето ѝ се сви. Нали Магнус беше казал, че има план как да я избави от мистър Найт...

Елинор добре разбра причината за вцепеняващия ужас, който обзе Мадлин. Помогна ѝ да си свали наметалото, шапката и ръкавиците, и небрежно попита:

— Мистър Форсайт, не съм чувала за този мистър Ръмбилоу.

— Мистър Ръмбилоу е богат джентълмен — то се подразбира, щом е могъл да наеме Шалис Хол. — Ханджията запали свещите, докато весело бърбеше. — В цялата околност няма по-голямо имение.

— Но кои са родителите му? — Мадлин се настани удобно. — Откъде произхожда?

— Истинска мистерия е този Ръмбилоу. — Мистър Форсайт разпали огъня. — Бая щедро го раздава обаче. Не е щадил средства за приема, виното и ейла ще се леят като реки. От местните търговци е купувал, не от Лондон. Допълнително е наел няколко тукашни момичета да помогнат на прислугата с почистването на имението — години са минали откакто за последно Шалис Хол си е имал наемател — и въпреки че тия долу хич не ми харесват, повече от хубаво е, че Ръмбилоу се появи сега.

— Някакъв загадъчен джентълмен изисква десет хиляди лири, за да ви допусне до играта в дома си, и комарджиите най-охотно плащат и му дават парите, за да ги пази. — Мадлин се усмихна с превъзходството на египетския сфинкс. — Вярата на комарджиите в честта завинаги ще си остане непонятна за мен.

Мистър Форсайт изглеждаше разстроен. Както на всеки друг, и на него му се щеше да има лесни пари.

— Да... Хм... Но той също така е поканил и семействата им.

— Нима? — смая се Мадлин.

— Аха, съпругите, и дъщерите, и синовете. Обещал им е забавления, лов и танци. Оркестърът пристига с утрешния дилижанс. Това ще бъде истински прием, какъвто не сме виждали много отдавна. — Мистър Форсайт се усмихна колебливо.

— Добре тогава. — Мадлин го беше притеснила, а каква вина носеше той за нейните тревоги? — Какво ни е приготвила мисис Форсайт?

— Не е кой знае какво с тая тълпа, дето я храним долу — отвърна ханджията с явно облекчение. — Прекрасна агнешка яхния с бял хляб и пита стилтънско сирене. Ще искате ли греяно вино?

— Да, ако обичате. — Мадлин едва изчака мистър Форсайт да свърши с дежурния поклон и да затвори вратата след себе си, скочи на крака и започна да крачи из стаята. — Благородникът е татко! — извика тя.

— О, Мади, няма как да си сигурна — помъчи се да я утеши Елинонор.

— Че кой друг може да е?

— Трябва да е друг, защото помисли: откъде ще вземе Магнус десет хиляди лири?

— Папа ми каза, че има план, с който да върне нещата на мястото им. Той знае само да играе хазарт.

— И да разбива сърцето ти — промърмори Елинонор.

Мадлин вдигна вежди. Елинонор рядко се изказваше с такава категоричност, а досега към Магнус беше проявявала единствено най-голямо уважение.

— Май драматизираш. — Мадлин се опита да заглади нещата с хумор.

— Може би, но то е защото баща ти толкова пъти те е наранявал с безразличието си. Ти си като костенурките, които подават глава от черупките си, само когато не ги грози опасност.

— Страхливка ли ме наричаш? — Мадлин се разкъсваше между изумлението и неверието.

— Само щом става дума за любов, скъпа братовчедке. — Елинор прехапа устни. — Но те моля за извинение. Нямах право да говоря така за баща ти. Той прояви голямо благоволение, като ни позволи да останем заедно толкова много години. Но да те проиграе! — Възмущението ѝ отново се разрази. — Какъв срам!

— Но не му го каза, нали?

Елинор се изчерви виновно.

— О, не! Така си наляла още масло в огъня! Възприел е думите ти като предизвикателство. Разбира се, че ще участва в Играта на века. — Но Мадлин не знаеше какво да мисли за обвинението на Елинор в малодушие. Не се беше имала за неуязвима срещу стрелите на Амур. Ха, че само преди някакви си четири години се отдаде с цялото си сърце и душа на човек, който беше прочут зестрогонец. Несъмнено това беше смела постъпка.

Но в такъв случай защо съвестта я гризеше? Значеше ли това, че Елинор е имала право?

— Забрави това, което ти казах преди малко — помоли я Елинор. — Нямах право да ти говоря така.

— Вече забравих.

Това щеше да е вярно, ако Мадлин не знаеше, че Елинор е говорила с истинска загриженост, надхвърляща далеч границите на обикновеното родство. Братовчедките бяха по-близки от сестри, защото можеха да разчитат единствено една на друга. Сега Мадлин си даде сметка, че е подценявала схватливостта на Елинор.

До слуха им долиташе шумотевицата отдолу.

— Кой е тоя мистър Ръмбилоу и защо му е да наема такава сган за охрана на приема? — попита Мадлин.

— Не знам, но може би е почтен човек. — Елинор застана пред огъня и простря наметките им да съхнат.

— Както много комарджии, докато не загубят всичко и не почнат да бягат от кредиторите си. — Мадлин неспокойно прокара ръка през косата си. — Дали и аз ще бъда сред тях?

Елинор се изправи и постави ръце на кръста си.

— Лорд Кемпиън би могъл да ни помогне — каза тя.

Мадлин затаи дъх при изричането на името му на висок глас.

— Не.

— Все си мислех, че ще те последва — продължи Елинон с несвойствена за нея настойчивост.

— Но не го направи.

— Нямахме как. Блокадата на Наполеон ни откъсна от света...

— Винаги си го харесвала. — Думите на Мадлин прозвучаха като обвинение.

— Да, харесвах го. Той бе толкова любезен. Но ти го обичаше! — В очите на Елинон проблесна гняв — нещо, което се случваше много рядко.

— Това е минало. Всъщност какво обсъждаме Гейбриъл? — Мадлин си придаде весел вид и изчурулика: — Доколкото знам вече е женен с три деца, а четвърто е на път.

— Не е — категорично отсече Елинон.

— Не е. И Мадлин не го вярваше, най-вече защото подобна мисъл ѝ се струваше непоносима.

— Всеки път, когато се натъкнеш на вас двамата, вие се целувахте и... Мади, страх ме беше за добродетелта ти! — заяви Елинон с неприсъща за нея откровеност.

Мадлин потръпна от неудобство.

— Когато се събирахте, ти го желаше толкова силно, че аз буквално — Елинон описа неясен кръг с ръка — надушвах страстта, която витаеше във въздуха.

— Ти пък какво знаеш за страстта? — Мадлин направи някакъв уж пренебрежителен жест.

— Знам, ще решиш, че съм лицемерна превземка, но ако знаеш колко мразех да съм ти компаньонка тогава! Трябваше непрекъснато да те придружавам, а ти все гледаше да се отървеш от мен и ми намираще всякакви абсурдни занимания, за да се промъкнеш в градината и да се... целуваш. — Елинон вирна предизвикателно брадичка. — И, боя се, далеч не беше само това.

На Мадлин ѝ стана неудобно, защото Елинон никога не беше изразявала гласно задръжките си.

— Прости ми, отношението ми към теб е било ужасно.

— Не си прося извинение, просто ти обяснявам защо според мен трябва да потърсиш лорд Кемпиън и да му поискаш помощ.

— Не. — Елинон не знаеше цялата истина, в противен случай нямаше да настоява за подобно нещо. — Нищо не мога да искам от

него. Лорд Кемпиън да има много здраве.

— Искрено му го желая.

— Ще се оправим сами. — С мислене за Гейбриъл до никъде нямаше да я докара. Мадлин опря ръце на масата и се загледа в огъня. — Папа трябва да плати десет хиляди долара или еквивалента им като залог, а той е запазил само едно нещо.

— Кралската тиара! — Самообладанието на Елинон се пропука.

— Майка ми го накарала да се закълне, че ще я запази. — Мадлин постави длан върху раненото си сърце. — Не мога да го оставя и нея да пропилее. Просто не мога.

— Разбира се, че не. — Подкрепата на Елинон беше незабавна и решителна. — Ще направим нещо, за да го спрем — заяви тя и седна на ръба на пейката.

— Да. — Мозъкът на Мадлин фабрикуваше план след план. — Но мистър Ремингтън Найт ме очаква и ще вдигне страхотен скандал, ако не се появя в уреченото време.

— Ще успееш ли да го убедиш в неудачността на тази женитба?

— Умея да убеждавам. Ще бъде проява на малодушие да не опитам.

— Аз... бих могла да замина преди теб и да опитам да те извиня.

Мадлин добре познаваше ненавистта на братовчедка си към самостоятелните пътувания. Елинон мразеше запознанствата с нови хора. Но преди всичко мразеше скандалите, а най-вероятно мистър Найт щеше да ѝ спретне доста противна сценка.

— Много смело от твоя страна, мила — заяви Мадлин с искрено възхищение — но може да ми се наложи... Вдъхновението пламна толкова внезапно, че Мадлин подскочи рязко и за малко не скъса шнуровите на корсета си. — Не! Не! Нищо подобно няма да правиш!

— Мисля, че се налага. — Елинон изправи рамене. — Обещавам да дам най-доброто от себе си в тази мисия. Направила си ми толкова добрини.

— И ще ти направя още. — Мадлин едва дишаше от вълнение. — Ще те направя херцогиня.

3

Елино́р бавно се надигна от пейката.

— К-какво?

— Ще отидеш в Лондон на мое място — като мен.

Елино́р политна назад и за малко не падна връз пейката.

— И да се представя за теб — Мадлин де Лейси — пред мъжа, за когото ще се омъжиш? И какъв е смисълът от това? Абсурд!

— Напротив, не е абсурд. — Мадлин ентусиазирано прегърна братовчедка си. — Приличаме си, а аз отсъствах от обществото почти четири години.

— А аз никога не съм била в обществото и ми липсва дързостта да изнеса този маскарад на раменете си — рязко отвърна Елино́р.

— Просто трябва да задържиш мистър Найт за няколко дни, докато успея да откажа татко от безумния му план. — Мадлин виждаше, че увещанията ѝ не вършат работа пред Елино́р, но трябваше да я убеди. — Ще бъдеш херцогиня за чудо и приказ. Обноските ти не само че са безукорни, но са и много по-добри от моите.

— Аз съм ужасна страхливка — възрази Елино́р. — Езикът ми се връзва с мъжете.

— Глупости. Само се нуждаеш се от малко практика.

— Практика? Когато трябва да разговарям с мъж, започвам да пелтеча като малоумник. А тъй като мистър Найт смята, че ще се жените, той може би ще... флиртува.

— И, боя се, далеч не само това. — Мадлин улови китката на Елино́р, която опита да се измъкне. — Недей, само се шегувам. Просто трябва да го погледнеш с тия твои сини очи и ще го въртиш на малкото си пръстче.

— Сега кой говори глупости? — Елино́р въздъхна. — Това ли ще кажеш, когато дойдеш в Лондон — че е било шега? Мистър Найт ще бъде бесен при това оскърбление.

— Но не толкова бесен, колкото ако не се покажа. Пък и едно приключение ще ти се отрази добре.

Елинор зачупи дългите си, тънки пръсти:

— Няма да знам какво да правя.

— Когато те обземе съмнението, ще се замислиш: „Как би постъпила Мадлин в тази ситуация?“ И действаш.

— Не мога... Ами ако някой от комарджиите на приема се върне в Лондон и ме изобличи като самозванка?

— Искаш да кажеш, че ще изобличи мен. Ще те изпратя в каретата с Дики Дрискол и слугите. Ще бъдеш разкошна!

— Дики Дрискол няма да се съгласи.

— Дики Дрискол ще изпълнява нарежданията ми.

— Нямам какво да облека.

Виж, тук Елинор беше права. Тя носеше скромни рокли в тъмни цветове, подходящи за по-възрастни жени. Но не защото Мадлин изискваше братовчедка ѝ да се подлага на подобно унижение, о, не! Просто Елинор настояваше, че така било „прието“, и точка по въпроса.

Елинор видя колебанието на Мадлин и постави въпроса ребром:

— Трябва да признаеш, че планът ти е неосъществим. Най-добре да се промъкнеш тихичко в Шалис Хол и да откажеш баща си от безумната му идея, докато аз обяснявам на мистър Найт причините за закъснението ти.

— Права си. Неразумно е да рискуваме някой да ме забележи на две места. По-вероятно е мистър Найт да ни прости измамата, ако не го направим на глупак пред очите на всички. На ръст сме еднакви. — И двете бяха метър шейсет и пет, и двете имаха стройни и хубави фигури. — Ти взимаш моите дрехи, аз взимам твоите. Отивам в Шалис Хол. Цаня се като някаква прислужничка. Маскировката ми ще е перфектна, защото никой не се заглежда в прислугата.

Елинор заговори с трудно сдържан гняв:

— Компаньонка съм ти от пет години и през това време си ме забърквала в какви ли не каши, но сега прехвърляш всякакви граници. Не мога да бъда херцогиня, а ти определено не можеш да бъдеш прислужничка.

— Ти добре ли си? — Амбицирана, Мадлин беше във вихъра си. — Какво му е трудното на това да си компаньонка?

— Нищо, ако си приучена на скромност и смирение. — Елинор седна на пейката. — Ако не си склонна да се изказваш по какви ли не

въпроси. Ако не искаш другите да ти играят по свирката. Ако не те привлича да командваш.

— Да не казваш, че съм досадница, която се бърка в чуждите работи? — Мадлин заплашително се изправи над Елинон,

— Скъпа братовчедке, ти най-сетне разбра!

А *най-лошото*, помисли си Мадлин, беше, че Елинон не се правеше на злобарка. *Тя даваше честна преценка на характера ѝ и очакваше Мадлин да я приеме.*

Нека си очаква.

— Мога да бъда прислужничка.

Елинон незабавно осъзна грешката си.

— Не исках да те предизвикам!

— Но това постигна. Знам, че от време навреме си придавам важности...

Елинон сведе глава в неуспешен опит да скрие смеха си.

— Но не съм противна вмешателка.

— Не съм казала подобно нещо! Само че... по разбираеми причини понякога си... властна.

Мадлин настръхна. И Гейбриъл ѝ беше казал същото. С нисък, страшен глас. Беше ѝ заявил, че трябва да питае уважение към мнението и способностите на другите хора. Презрително беше изплюл, че тя безогледно тъпче чувствата на останалите. Но това не беше вярно. Не беше!

— Подозирам, че ако имаш възможност ще организираш целия свят. — Елинон съзря преbledнялото лице на братовчедка си и се уплаши. — Какво ти има?

— Нищо ми няма. Нищо. — Като се изключи разбитата ѝ илюзия: въобразяваше си, че сърцето ѝ е заздравяло, а сега, когато знаеше, че Гейбриъл е на същия остров и от него я дели само един ден езда, откри, че болката не е заглъхнала. А болката извикваше чувствата. Извикваше спомена.

— Преbledняла си и... — Елинон постави ръка на челото ѝ — ...нямаш треска. Уморена си. Трябваше да си почиваме още един ден.

— Я стига. Добре съм. — През изминалите години бяха пътували по-надалеч и при по-тежки условия, но краткото завръщане у дома я беше извадило от равновесие. Да, това беше. Защо иначе още през

първата си нощ на родна земя ще сънува Гейбриъл? — Решено. Аз ще бъда компаньонката, ти — херцогинята.

— Не — отчаяно изпъшка Елинор. — Не, Мадлин, моля те, недей!

От коридора се дочуха гласове. Мистър Форсайт се надвикваше с една жена.

Мадлин стана, доволна от така сложения край на дискусиата, и подразни Елинор:

— Изглежда нашите гости са твърде префинени за общото помещение. Ще ни помолят да ги пуснем в салона си. Ще ме оставиш ли да се заема с това братовчедке?

— Заповядай. — Елинор се надигна от мястото си.

Мистър Форсайт отвори вратата широко и една модно облечена жена на средна възраст го избута и нахълта вътре.

— Аз съм лейди Табард — заяви госпожата със свадлив и пронизителен тон — съпруга на граф Табард. Извинете ме за дето нарушавам уединението ви, но долното помещение е прекалено долно. Вярвам, че нямате нищо против да споделите салона с мен и дъщеря ми?

Мадлин не се поколеба да се приведе в реверанс:

— Това е маркиза Шеридан, бъдещата херцогиня Магнус.

— О... Боже. — Лейди Табард оцъкли очи и притисна ръка към гърдите си.

Мадлин със задоволство си отбеляза, че лейди Табард е впечатлена и ще отдаде на Елинор дължимия респект.

— Нейно благородие ще се радва на вашата компания.

Погледът, който хвърли на Елинор, беше самата невинност.

— Нали така, лейди Елинор?

Погледът, който Елинор хвърли на Мадлин, беше изпълнен с укор.

Лейди Табард замахна повелително към коридора и пушна в употреба пронизителния си глас:

— Хайде, момиче, какво чакаш, покажи се да те видим.

Дъщерята влезе в стаята. Лорд Магнус би я нарекъл „истинско бижу“, и щеше да има право. На не повече от осемнайсет години, девойката беше дребна, руса и благословена с отявлена красота, която

засенчваше Елинон и Мадлин. Въпреки това раменете ѝ бяха отпуснати, а от тревога цветът се беше отцедил от лицето ѝ.

Елинон погледна Мадлин, която с мимики ѝ показа, че се нуждае от съвет какво да прави.

Докато Мадлин я наблюдаваше с интерес, Елинон проведе видима борба преди да се подчини на по-силната воля на братовчедка си.

— Мистър Форсайт всеки момент ще ни донесе вечеря — рече Елинон и посочи масата. — Бъдете наши гости.

— Мистър Форсайт — повика го Мадлин.

Мистър Форсайт влезе вътре и сковано се поклони на Мадлин:

— Извинения, милейди.

— За нищо — весело отвърна Мадлин. — Бихте ли поставили още два стола?

— Както вие наредите. — Той раздражено изгледа гърба на лейди Табард и побърза да изтича за вечерята.

— Какъв проstack. Дори не ми помогна с връхните дрехи! — Лейди Табард метна пелерината си на стола и разкри тапицираната си със скъпи платове фигура: муселинова рокля с украса от златни клончета и затворено деколте. Косата ѝ бе нагласена в стилна къса прическа, но наситено черният цвят на къдриците ѝ се стори на Мадлин подозрителен. Вакса или сажди? Или някакъв ужасен химикал, който вонява и разяжда кожата? Тесният и прав нос на лейди Табард потрепваше, докато тя оглеждаше обстановката, а ноздрите ѝ се свиваха в знак на изтънчено презрение. Устните ѝ почти не се виждаха в дребничката розова пъпка на устата ѝ, това ѝ придаваше самодоволен вид.

Лейди Табард посочи младата дама, която бавно развързваше бонето си.

— Лейди Елинон — или да ви наричам ваша светлост?

— И двете обръщения са приемливи — побърза да се намеси Мадлин.

Това беше вярно. Поради уникалното положение на Мадлин на потомствена херцогиня някои членове на висшето общество постоянно се обръщаха към нея с „ваша светлост“. Понякога с това целяха ласкателство, друг път изразяваха уважение... или сарказъм, макар че днес се бе заклела да не мисли повече за Гейбриъл.

— В такъв случай, ваша светлост — лейди Табард очевидно беше от ласкателите — ще позволите ли да ви представя заварената си дъщеря, лейди Тамзин Чарлфорд?

Елинор се стресна, но после довърши представянето:

— Удоволствие е да се запозная с вас, лейди Тамзин. За мен е щастие да ви представя скъпата си компаньонка и братовчедка...

— Мадлин де Лейси. — Мадлин не виждаше причина да крие собственото си име. Беше едва първият ѝ сезон, когато успя да се направи на такава глупачка, а елитът, разбира се, я знаеше само по титла. Освен това беше готова да се обзаложи, че сега никой нямаше да я познае с модната ѝ прическа и загара, придобит по време на странстването.

Лейди Табард кимна леко, с което подчерта превъзходството си.

— Напоследък е толкова трудно да намериш качествена прислуга.

Мина известно време преди Мадлин да осъзнае, че лейди Табард се е изказала така по неин адрес. Какво си мисли тази жена? Как смее да я коментира по подобен начин? Вярно, че Мадлин се беше натоварила с ролята на довереницата, но лейди Табард не разбираше обстоятелствата.

— Направо е невъзможно, но Мадлин ми е братовчедка, затова, разбира се, продължавам да я държа — съгласи се Елинор в духа на надменната аристокрация. — Намирам, че е много престижно да ти прислужва някой от собственото ти семейство.

Мадлин прехапа долната си устна, за да не се разсмее. Целият престиж на една херцогиня се криеше във факта, че е херцогиня. Да, Елинор щеше да я накаже за неловкото положение, в което я бе поставила.

— Нали разбирате, родът Де Лейси е изключително благороден.

— Нима? — лейди Табард се разходи из стаята и се разположи в най-удобното кресло, близо до огъня. — Не си я спомням тази фамилия.

Госпожата определено се беше омъжила за титла, щом не знаеше за рода Де Лейси. Всички бяха чували за този славен род — а също и че никой не сяда в присъствието на изправена маркиза и бъдеща херцогиня.

Лейди Тамзин Чарлфорд определено беше чувала за това, защото потръпна при гафа на мащехата си.

Мадлин отиде до огъня и забърса канапето с кърпичката си.

— Лейди Елинол, няма ли да седнете? — попита тя с нетипична мекота.

Елинол величествено се понесе към канапето и се намести с претенциозност, която конкурираше тази на лейди Табард.

— Фамилията Де Лейси е дошла тук заедно със Завоевателя.

— Родът на съпруга ми е дал някой и друг кралски министър — отговори лейди Табард в пристъп на вдъхновение.

— Управител на конюшните — поправи я Тамзин. — В двора на Чарлз Втори.

Благородната дама се наду като пуйка и се обърна към заварената си дъщеря, която още стоеше до вратата:

— Да съм те питала, момиче? Лейди Елинол не се интересува от заниманията на нашия род.

Тамзин не помръдна и не отмести поглед. Не се извини.

Мадлин реши, че е хванала спатиите на лейди Табард — а може би и на дъщеря й.

Също така реши, че не е изненадана, когато Елинол побърза да се намеси в разговора. Братовчедка й мразеше всяка проява на грубост.

— Мадлин върши чудеса с гребена и четката.

— Нима? — Лейди Табард хвърли поглед към подредената прическа на Елинол: къдриците, които дискретно обрамчваха лицето й, и елегантния кок на тила. — Да, виждам.

— Мадлин винаги знае какво ще е на мода три месеца предварително.

Лейди Табард огледа роклята на Елинол и изсумтя презрително.

— Значи е модно неомъжените млади дами да се носят в тъмни цветове?

— По време на пътуване — да. — Елинол се залови за тази нишка и почна да украсява. — Боя се, че съм истинско изпитание за милата Мадлин. Тя желае да ме облича по последна мода, а аз предпочитам практичното и удобно облекло.

Предпочитанията на Мадлин към удобните дрехи бяха източник на разногласия между братовчедките. В погледа на Елинол блеснаха палави искри.

— Лейди Табард не може да вземе вашата страна — обади се Мадлин — защото е облечена според последния вик на модата.

Лейди Табард приглади полите си и тънките ѝ устни се извиха в снизходителна усмивка.

— Да, така е. — Тя изгледа Мадлин както се оглежда кон при покупката му. — Подбирам всичките рокли на Тамзин, но гледам да са по-семпли. Горкичката, липсва ѝ излъчване, за да се носи истински елегантно.

Това изявление, във висша степен невярно, накара двете братовчедки да обърнат поглед към Тамзин. Кожата на девойката беше като кристал, а страните ѝ бяха закръглени като на бебе. Устата ѝ беше чувствен розов лък, очите — широки и кафяви като на самодива. Русите коси, подредени в същата прическа като на мащехата, ѝ придаваха неземан вид. Мадлин не можа да прочете нищо в погледа ѝ — очевидно Тамзин умееше да пази тайните си.

Лейди Табард се размърда неудобно в креслото си.

— Хайде, момиче, какво стоиш там и зяпаш. Седни де!

— Да, майко. — Тамзин се плъзна напред и седна на пейката.

— Омъжих се за баща ѝ, граф Табард, преди три години, а тя все още е нахална — сподели матроната на висок глас. Очевидно беше много доволна, че е успяла да вметне титлата на съпруга си в разговора. — Той ни изпрати напред, за да сме свежи и отпочинали за приема.

— Приема ли? — Мадлин наостри уши. Тези двете отиваха на приема?

В очите на лейди Табард проблесна зловещо пламъче, но не се обърна към нея, а към Елинон.

— Вие сте млада, ваша светлост, и може би ще съм ви полезна с един съвет: компаньонките, все едно в какви родствени отношения си с тях, не бива нито да се виждат, нито да се чуват.

Това бе изречено на всеослушание и Мадлин се изчерви. Започваше да разбира аргументите на Елинон: как щеше да изкара като прислужничка, щом още сега копнееше да залепи два шамара на лейди Табард?

Елинон я предупреди с поглед.

— Що за прием е това, лейди Табард?

— Ами че прием, даван от мистър Ръмбилоу! — Лейди Табард премлясна с тънките си устни. — Нали го знаете, онзи доста заможен млад джентълмен.

— Отсъствах от страната — обясни Елинон.

— Той е олицетворение на младия ерген: красив и щедър, ах. — И бездруго тесните очи на лейди Табард се присвиха по посока на дъщеря ѝ. — Той организира най-изисканите приеми в Лондон и е наел Шалис Хол, за да направи сензация.

Мадлин копнееше да поведе разговора. Отпуснатият ритъм на Елинон я караше да се пече на бавен огън.

— Откъде идва? Този мъж го нямаше, когато заминах в чужбина.

— Ръмбилоу е пристигнал в началото на годината от Южна Африка, ако не се лъжа. Или беше Индия? Непрекъснато ги бъркам. Но все тая. Ах, какви вечеринки, какво нещо откакто е пристигнал! То не бяха балове, то не бяха приеми! — Лейди Табард притисна ръце към изобилната си гръд. — Моята малка Тамзин му хвана окото и сега идваме, за да може джентълменът да облече вниманието си в почтено предложение.

Тамзин заби поглед във вратата, сякаш се надяваше, че земята ще я погълне и ще я спаси от проклятието да има такава мащеха.

И наистина, по вратата се почука.

Тамзин скочи на крака.

Вратата се отвори, за да разкрие мисис Форсайт и слугинята, претоварени с блюда и посуда. За миг те сложиха масата, поставиха супника с яхнията в средата, наредиха питата стилтънско сирене, дебелията погача бял хляб и греяното вино.

Лейди Табард огледа масата без да става от мястото си.

— Трябва да протестирам. Това е безобразна гощавка за хора от сой, да, подигравка, наистина.

— Но при тези обстоятелства е същинско пиршество — намеси се Елинон. — Благодарим ви, мисис Форсайт. Ще ви извикаме, ако се нуждаем от нещо.

Мисис Форсайт направи реверанс на Мадлин, понаведе се към лейди Табард без да прави реверанс, и, докато биеше отбой през вратата, хвърли съчувствен поглед към Тамзин.

Лейди Табард се надигна от креслото. Двете братовчедки се спогледаха усмихнато, докато матроната се опитваше да реши къде е

началото на кръглата маса. Най-накрая дамата се настани възможно най-близо до супника.

Тамзин седна отляво на мащехата си, което изненада Мадлин. Тя мислеше, че момичето ще избере най-отдалеченото от лейди Табард място. Но може би беше по-добре, че избягва визуалния контакт. Мадлин навреме се сети да издърпа стола на Елинор и седна далеч от огъня.

— Мистър Форсайт ни разправи, че основното развлечение на приема ще е голяма игра на пикет.

— Не ви е излъгал, лейди Елинор. Само с покана, десет хиляди като залог. Само за избраници. Ох, каква чест, че и ние сме сред тях. Това се казва чест. От която ще се възползваме, а, Тамзин? — Лейди Табард потупа завареницата си по ръката, но това беше по-скоро предупреждение, отколкото жест на привързаност. — Не извадихме късмет с компаньонките, но те не бяха от добър род като вашия, лейди Елинор.

— Щастливка съм. — Елинор удостои Мадлин с многозначителен поглед. — Много малко компаньонки биха останали с мен, докато прекосяха Европа, а Наполеоновата армия вървеше зад гърба ми, спях в страноприемници, изобилстващи от бълхи, пиех солена вода и насмалко не умрях от треска в Италия.

Мадлин гледаше със страхопочитание как Елинор се отваря като цвете под слънчевите лъчи за нуждите на светския разговор.

— Да — продължи Елинор — херцогиня Магнус се има за щастливка, защото си има такава великолепа компаньонка.

По-късно тази вечер Мадлин откри колко убедителна е била братовчедка ѝ.

— Какво искаш да кажеш с това, че лейди Табард те е наела за компаньонка на Тамзин? — В повишения тон на Елинор се долавяше истинска паника.

— Шшт. — Мадлин се огледа в тесния коридор и тихо прошепна: — Ти си я убедила в качествата ми. Нали ѝ каза, че върша чудеса с гребена и четката.

— Та ти си изгори челото единствения път, когато пробва да използваш машата! — шепотът на Елинор стана неистов.

— Каза, че знам всичко за модата.

— Ти и представа си нямаш от стил. Зависиш изцяло от добрите ми съвети.

— Аз го знам. Тя — не.

— Те си имат камериерка.

— Но лейди Табард не желае да я дели, не и когато може да наеме компаньонка от важно семейство, не и когато братовчедката на херцогиня Магнус може да бъде изцяло на разположение на дъщеря ѝ.

— Мадлин се ухили на шокираната физиономия на Елинор. — Представи си колко ще впечатли приятелките си.

— Просто няма начин да успееш! — предвеща Елинор.

— Трябва да издържа само ден-два, докато татко не изникне. Трябва да върна папа преди той да пропилее... всичко. — Виж, това Елинор щеше да го разбере. Мадлин я поведе надолу по стълбището. — Щом няма мърдане, ти се справяш блестящо със светските задължения. Снощи наблюдавах поведението ти, след като те обявих за херцогиня и си дадох сметка, че може би съм ти направила лоша услуга, като те принуждавах винаги да стоиш в сянката ми.

— Не си ме принуждавала, аз сама го предпочетох. — Елинор се отскубна от хватката ѝ.

Но Мадлин не знаеше милост:

— Този обрат на събитията не е нищо друго освен съдба. Ще бъда компаньонка на Тамзин. Прочетох истинската история на това момиче между редовете на неизменната дързост и невероятната грубост на лейди Табард.

— Горкичката — промърмори Елинор.

— Да. Тамзин е красива, от добро потекло — изглежда истинската ѝ майка е била от йоркширското разклонение на рода Гревил — върви в комплект с впечатляваща зестра и подпира стените на всички балове. Въобще не се престарава щом стане въпрос да събуди мъжкия интерес.

Елинор лесно се размекваше:

— Разбира се, че не. Клетото дете! Ако привлече нечие мъжко внимание, нещастникът ще си има вземане-даване с лейди Табард.

— Точно така. Бащата на лейди Табард е бил търговец.

— Това не е извинение.

Братовчедките излязоха в сутрешната мъгла. Екипажът на Магнус ги чакаше: лакеите бяха по местата си, кочияшите обуздаваха неспокойните коне, а Дики слезе от капрата и ги посрещна с намусена физиономия.

— Майчицата на Тамзин е отчаяна и всъщност това е истинската причина да са тук на играта. Води я голяма надежда за най-голямата награда: ръката на мистър Ръмбилоу.

— Вече ще намразя това име.

— Обясних всичко на Дики Дрискол.

— И не го одобряваш? — апелът на Елинор беше насочен към Дики.

— Ми как да го одобрявам, мис, ма гусподарката кат са е запънала кат дърта магарица?

— Точно така. — Мадлин реши да ги вразуми и двамата. — Дики знае, че ако възникне някакъв проблем с мистър Найт, веднага трябва да те прибере. — Мадлин избута Елинор в каретата. — Отивам на играта като компаньонка на лейди Тамзин. Ти отиваш в Лондон при мистър Найт. Не се безпокой, скъпа. Ще преживееш невероятно приключение. Нищо не може да се обърка!

4

— Мис Де Лейси!

Мадлин осъзна, че укоризненото обръщение е насочено към нея.

Лейди Табард се пулеше срещу пътническата карета, а дребният ѝ нос потръпваше от възмущение.

— Мис Де Лейси, не зная как сте си разигравали коня пред херцогинята благодарение на роднинската ви връзка, но ей сега ще разберете, че хич не съм лековерна като нея. Аз и Тамзин ще се возим отпред.

Мадлин огледа луксозната карета с кадифени завеси и кожени седалки.

— О!

Разбира се. За пръв път в живота си херцогиня Магнус щеше да заеме задната седалка.

— Приемете извиненията ми, лейди Табард. — Мадлин бързо се дръпна и подви крака, докато гневната матрона се наместваше.

Тамзин също се качи, вратата беше затворена и Мадлин полетя напред, когато кочияшът подкара конете. Лейди Табард изгледа злобно новата компаньонка.

— За в бъдеще ви моля да запомните, че аз първа влизам в каретата.

— Но разбира се. — Мадлин се чувстваше глупаво — доста ново усещане за нея.

— А роклята ви...

Мадлин погледна небесносиния муселин. Полата на Елинор беше в семплия, скромнен стил, предпочитан от братовчедка ѝ. Мадлин не можеше да си представи що за възражения има сега лейди Табард.

— Да?

— С нея очите ви изглеждат толкова вулгарно сини. Когато придружавате лейди Тамзин, ще носите нещо друго.

— Когато съм с лейди Тамзин, никой няма дори да ме забележи. Дъщеря ви е много хубава. — Мадлин се усмихна без капка

престореност. Във воднистата светлина на утрото лицето на Тамзин, обрамчено от просто сламено боне, беше още по-миловидно. Ала момичето не отвърна на усмивката, а извърна глава и се загледа през прозореца в движещия се горски пейзаж.

Значи Тамзин не беше суетна. Но очевидно беше нещастна и недружелюбна.

— Въпреки това, мис Де Лейси, ще изпълнявате нарежданията ми.

Мадлин отново насочи вниманието си към лейди Табард и се зачуди дали въпросната матрона беше източник на цялото нещастие на Тамзин, или нещо друго тежеше на момичето.

— Ще опитам, милейди, но гардеробът ми не е разнообразен. — Повечето дрехи на Елинор си бяха заминали с Елинор. — От време на време ще трябва да прибягвам и до тази рокля.

— Щом се завърнем в Лондон, ще я заменя с нещо, подобаващо на една компаньонка. — Лейди Табард изучи критично Мадлин. — Нещо в кафяво, струва ми се, или в ръжда.

И двата цвята гарантирано щяха да придадат на Мадлин жълтеникав, нездрав вид.

— Вижте! — посочи лейди Табард. — Езерото! Наближаваме Шалис Хол.

Обширният парк не беше поддържан добре, но подобно нещо можеше да се очаква от имение, толкова близо до Ламанша, изложено на ветровете и бурите, които опустошаваха крайбрежието. Наемът на подобно място наистина струваше цяло състояние и това наведе Мадлин на въпроса ѝ:

— Кой е мистър Ръмбилоу?

По неодобрителния поглед, фиксиран в нея, Мадлин разбра, че лейди Табард я смята за нахалница и побърза да се оправдае.

— Нейна светлост не беше чувала името му.

Очевидно незнанието на херцогиня направи питането ѝ допустимо.

— Мистър Ръмбилоу... — лейди Табард притисна ръце към гърдите си и се усмихна широко. — Богаташ с обикновено родословие.

— Нима? И какво е това родословие?

— Той идва от Езерната област, където семейството му е живяло години наред. Потеклото му е добро, защото води началото си от рицар

на краля. — Лейди Табард смушка Тамзин. — Кой крал?

— Хенри Седми — безизразно отговори Тамзин.

Мадлин не беше убедена. Езерната област винаги е била дива планинска местност, насечена от реки, и семействата, живеещи там, бяха разделени от естествени бариери, които значително затрудняваха придвижването. Беше лесно който и да е да каже, че произхожда оттам — ако съответният човек притежаваше богатство, или поне лустро на богатство — никой никога нямаше да провери твърдението му.

Лейди Табард продължи:

— За нещастие семейното богатство се изчерпало и се наложило мистър Ръмбилоу да се заеме със задачата по възстановяването му. По всичко личи, че се е справил превъзходно.

След един голям завой Мадлин зърна огромното имение.

— Така изглежда — пророни тя.

Двете с Тамзин проточиха вратове, за да го огледат и веднага се дръпнаха.

Шалис Хол изглеждаше така, сякаш по време на проектирането архитектът е бил в състояние на алкохолен ступор, но накрая беше изтрезнял и всячески се бе опитал да замаже грешките си. Триетажната сграда от бледорозов камък сияеше на слънчевата светилна като изплезен кучешки език. Всеки ъгъл беше окичен с кръгла куличка, а тук-там се мяркаха декоративни балкончета, които прогонваха всеки намек за елегантност. Зданието беше увенчано със зашеметяваща комбинация от минарета и куполи. Незнайно защо — може би от претенциозност? — от всяко ъгълче и всяка пролука се хилеха фантастичните фигури на водоливниците.

Мадлин се засмя гласно на тази нелепица и си спечели гневен поглед от лейди Табард.

— Но това е такъв кич — опита се да обясни Мадлин. — Паметник на лошия вкус.

Лейди Табард изправи гръб.

— Не мисля, че сте в състояние да преценявате висшестоящите.

— Майко, тя се е завърнала от четиригодишна обиколка на Континента — дръзна да се намеси Тамзин. — И тя е Де Лейси.

Значи Тамзин можеше да говори и без да я ръчат. И то в защита на Мадлин. Прекрасно. Мадлин отново се усмихна на девойката.

А Тамзин отново се извърна към прозореца.

— Очевидно обиколката се е отразила облагородяващо на нейна светлост. Достолепната ѝ осанка и царственият израз говорят за човек с ненадминат вкус. — Лейди Табард се намръщи на Мадлин. — Но ме съмнява, че по-низшите членове на фамилията Де Лейси са благословени с кой знае каква култура.

— Нейна светлост е изключително културна — съгласи се Мадлин с ведра усмивка и щедро количество ирония.

— Да не намекваш, че аз не съм? — лейди Табард се стегна.

Мадлин примигна при неочакваната атака.

— Подобно нещо не ми беше хрумвало.

Лейди Табард продължи с шурма си:

— Защото аз отдавна съм на мнение, че културата е непристойна у една жена. Преди да се усетиш, жените почват да четат, да мислят, въобразяват си, че са равни на мъжете, а няма нищо по-неприятно от жена с претенции за интелигентност.

Мадлин зяпна и отчаяно опита да си събере ума, което най-накрая ѝ се удаде.

— Мисля, че в това отношение можете да сте напълно спокойна, милейди.

— Дано!

Лейди Табард се обърна към Тамзин, която внезапно беше почнала да кашля и да сумти:

— Не се разболявай, миличка, чака те прием.

Тамзин, която държеше ръка пред устата си, закима енергично, погледна Мадлин и за пръв път в очите ѝ проблесна чувство за хумор.

Аха. Тамзин имаше пъргав ум, поне докато този ум бе насочен срещу мащехата ѝ.

Когато кашлянето поутихна, лейди Табард пое лицето на завареницата в ръцете си и я нащипа по бебешките бузки, докато те запламтяха. През цялото това време Тамзин седеше покорно.

— Тамзин, май ние сме първите гости. Зарежи го тоя твой вечен меланхоличен израз и завладей с щурм мистър Ръмбилоу!

Когато излязоха от каретата, здравеняците от хана вече бяха налице — поеха поводите на конете и разтовариха багажа. Мадлин реши, че това са едни от най-страшните слуги, които е виждала през живота си. Тя се вгледа в мъжа, който ги ръководеше и запамети чертите му. Черната коса висеше на мазни кичури около тясното му

лице, носът му беше подпухнал и зачервен, сякаш го беше блъскал в твърде много стени и накрая го беше размазал. Мъжът отговори на погледа ѝ и я огледа с волност, която граничеше с нахалството. Е, нали я мислеше за прислужничка.

Както го гледаше, той изхрани на земята дълга струйка кафяв тютюн и опръска близкостоящите мъже. Дватама зловеци типове изпсуваха, а единият страховито размаха юмрук.

Лидерът го погледна. Само го погледна. Юмрукът се отпусна и грозният мъжага се върна към задълженията си.

— Ще си поговоря с мистър Ръмбилоу за конярите му — изсумтя лейди Табард. — Такъв език не е подходящ за ушите на една дама!

Когато втората карета, превозваща багажа на лейди Табард и камериерката ѝ, затрополя по пътя, широката, тежка, боядисана в червено врата се отвори и навън излезе един атлетичен джентълмен с необичайно красиво и приветливо лице.

— Лейди Табард! Колко се радвам, че дойдохте.

Русата му коса сияеше на слънцето като златен ореол. Черното кадифе на миглите му обрамчваше сините му очи и ги открояваше като сапфири. Белите му зъби блестяха и добре поддържаният рус мустак му придаваше мъжественост.

Ръмбилоу пое ръката на лейди Табард, наведе се и я целуна през ръкавицата, докато очите му я гледаха настоятелно. Едва когато матроната се изчерви, той я пусна и се обърна към Тамзин.

— Драга лейди Тамзин, надявах се, че ще пристигнете тук рано. Вашето изящество ще повлияе отпускането на другите момичета.

Тамзин също се изчерви и отвърна на усмивката му.

— Разбира се, ще бъда щастлива да помогна с каквото мога — промърмори тя. Веднага щом джентълменът насочи вниманието си към Мадлин, Тамзин пребледня и го изгледа с нещо като негодувание или може би презрение.

Но Мадлин нямаше време да мисли върху реакцията на девойката, защото мистър Ръмбилоу пое ръката ѝ. Не беше толкова висок, колкото първоначално си беше помислила. Всъщност не беше по-висок от нея, но имаше масивно телосложение, широки рамене и огромни ръце.

— Моля ви, лейди Табард, представете ме на неочакваната ми гостенка, за да я поздравя както е редно. — Той отправи към Мадлин

толкова чаровна усмивка, че по гръбнака ѝ неусетно пробягна тръпка.

— Младата дама е Мадлин де Лейси от съфолкското разклонение на рода Де Лейси. Тя е компаньонка и камериерка на Тамзин — лейди Табард метна към Мадлин поглед, който трябваше да заглуши всякакви протести.

Но сега Мадлин не можеше да се занимава с лейди Табард, защото беше покорена от непоколебимото възхищение в усмивката на мистър Ръмбилоу.

— Добре дошли, мис Де Лейси. Уверен съм, че присъствието ви значително ще допринесе за удоволствието на лейди Тамзин от нашето малко събиране.

Не целуна ръката ѝ, но не беше нужно. Мадлин се опиваше от неприкрития интерес, допреди малко насочен към лейди Табард, после към Тамзин, а сега към нея. Мъжкото внимание — какъв рядък и ценен артикул! Повечето жени почти не успяваха да се доберат до него, а този мистър Ръмбилоу го раздаваше като италианско жиголо.

Очите му се разтвориха широко, сякаш нещо в лицето ѝ го изненада, и той се усмихна като човек, който се забавлява страхотно.

Какво беше забавното тук? Мадлин би искала да знае. Ръмбилоу се завърна при лейди Табард и ѝ предложи ръката си.

— Каня ви във временното си убежище, въпреки че то не съответства на изискания ви вкус.

Мадлин хвърли поглед на ужасната постройка, която в никакъв случай не съответстваше и на нейния вкус. Близкият оглед не подобри мнението ѝ за къщата.

— Ала се надявам, че ще харесате престоя си тук. — Ръмбилоу поведе лейди Табард към дома си. — Предполагам, че съпругът ви скоро ще дойде?

Тамзин поизостана от мащехата си. Мадлин пък поизостана от Тамзин и внимателно започна да наблюдава мистър Ръмбилоу.

До такава степен бе под силата на магията му, че неколкократно трябваше да си напомни, че един чистоплътен и красив мъж не е задължително стока.

Не че преди четири години подобна фасада я бе заблудила. Заблудило я беше нещо много по-примитивно.

Гейбриъл не беше нито красив, нито чаровен — той се беше проявил като мрачен и навъсен човеко-звяр, който не даваше пукната

пара за приличието, да не говорим пък за елементарната учтивост.

Но въпреки това я бе заинтригувал от първия миг, в който погледът ѝ се спря на него. Ха! Нея и всички жени в залата. Около него витаеше излъчване, което приковаваше женското внимание, ухание, което привличаше като магнит. Променливите зелени очи улавяха възхитения женски поглед и го пленяваха, превръщайки го в безволев роб. Походката му... о, боже! Той вървеше, а хълбоците му се полюшваха по грациозно-хищнически начин. Ами ръцете му: с широки длани, с дълги, сръчни пръсти, които издаваха умелост в картите, в боксирането... в любовта. Ами широките му плещи, които създаваха илюзията за сигурност...

Не, за какво му беше изтрябвал чар на Гейбриъл? Едно кимване с брадичката и тя го следваше като кученце.

Как я унижаваше този спомен!

Снощи за пореден път го беше сънувала. Но в съня си не помнеше унижението. В съня си го беше познала и тялото ѝ бе овлажняло от неџа. В съня си той ѝ бе направил всички онези неща, които ѝ бе показал онзи единствен път — галеше я, дразнеше я, отведе я до върха... и нагоре. Събуди се, докато тялото ѝ се разтърсваше от тръпките на оргазма.

Тя огорчено бе вперила невидждащ поглед в мрака, питайки се ще го забрави ли някога. Откакто се бе завърнала в Англия, духът му кръжеше в близост до неџа, дебнейки сгоден момент да я сграбчи в ноктите си, да я отведе на онова място на сподавен шепот и споделена страст.

Но не и на любов. Той никога не я бе обичал — в противен случай нямаше да я предаде без капка колебание.

— Мис Де Лейси, няма ли да ме чуете най-сетне? — Пронизителният глас на лейди Табард върна Мадлин в настоящето.

— Милейди?

— Придружете багажа ни до покоите и се погрижете да разопаковате всичко.

— Да, милейди. — Мадлин се сети да направи реверанс, чудеџки се защо камериерката на госпожата не може да се оправи сама с тази задача.

— Но моля ви, лейди Табард! — намеси се мистър Ръмбилоу. — Хората ми ще пренесат багажа ви. Мис Де Лейси трябва да се освежи

след изморителното пътуване.

Този развой изобщо не се хареса на лейди Табард, но тогава Тамзин улови ръката на Мадлин в първия приятелски жест от началото на запознанството им, само дето Мадлин беше сигурна, че това не е толкова приятелство, колкото предизвикателство, насочено към мащехата на момичето.

— Много мило от ваша страна, мистър Ръмбилоу — възкликна Тамзин. — Колко благородно, да се сетите за нуждите на компаньонката ми.

— Много мило. — Лейди Табард не обичаше да ѝ противоречат. — Естествено, че може да останете, мис Де Лейси.

Докато вървяха през голямото преддверие, чиито стени бяха украсени с ризници и всякакви бойни снаряжения, лейди Табард попита:

— Предполагам, че сме първите ви гости?

— Не. — Мистър Ръмбилоу изглеждаше леко изненадан. — Не, всъщност три семейства вече са тук. Лорд и лейди Ачард пристигнаха в десет сутринта с двете си прелестни дъщери.

— Нима? Толкова рано? — Лейди Табард не скри недоволството си.

Тамзин се поусмихна и заби поглед в краката си.

— Мистър и мисис Грийн пристигнаха тъкмо за обяд заедно с трите си възхитителни дъщери.

— Боже мили! — възкликна лейди Табард. — Виж ти, колко много млади дами.

— О, да, аз съм истински щастливец, защото мосю и мадам Вавасьор с четирите си дъщери ви изпревариха с половин час.

Последното име привлече вниманието на Мадлин. Преди две години във Виена се бе запознала с бившия френски посланик. Той бе дребен, мустакат, елегантен мъж с пронизателен поглед и — както подобава на един опитен дипломат — безупречна памет. Трябваше да го отбягва.

— Ще се освежат ли с нас?

Лейди Табард рязко извърна глава и я изгледа яростно.

— Те са на горния етаж и си почиват от уморителното пътуване. Имали са доста неприятности с армията на Наполеон.

— Мога да си представя.

Мадлин се учуди на силата на натрапчивия хазартен импулс, който беше довел мосю Вавасьор тук, защото той беше човек на Наполеон и ако правителството разбереше, че е на английска почва, французинът и семейството му щяха да бъдат задържани под стража.

Мистър Ръмбилоу говореше през рамо — на нея, както личеше по всичко.

— За мое най-голямо удоволствие поканата ми за игра на карти в дружески кръг доведе гост, за когото не съм и дръзнал да мечтая.

Херцог Магнус? Да не би Ръмбилоу да се хвалеше, че е осигурил присъствието на баща й, който никога не е устоявал на изкушението?

Домакинът продължи:

— Въпреки че напоследък води доста отшелническо съществуване, не се съмнявам, че го познавате, в игралните салони му се носи славата на най-хладнокръвния човек, който някога е печелил състояние.

Мадлин затаи дъх. Не ставаше дума за баща й, а за някой друг комарджия, прочут с късмета си. Със сигурност мистър Ръмбилоу нямаше предвид... не, съдбата не можеше да е толкова жестока.

Когато влязоха в дневната, един висок и навъсен джентълмен остави чашката и чинийката си на масата и се надигна от стола.

Ръмбилоу триумфираше:

— Мога ли да представя на вашето внимание Гейбриъл Ансел, граф Кемпиън?

5

Погледът на Гейбриъл се плъзна по лейди Табард, по Тамзин, по Мадлин...

Задъхана и ужасена, Мадлин очакваше той всеки момент да я заговори по име. Обясненията щяха да са невъзможни и през цялото време Гейбриъл щеше да я гледа и да се усмихва, дебнейки шанс да я сграбчи в ноктите си.

Вместо това той съвсем спокойно се обърна към гостите и се поклони внезапно, рязко.

— Ръмбилоу, представи ме.

Не я беше познал. Не я беше познал. Мъжът, който населяваше сънищата ѝ, който беше накарал Англия да ѝ се стори тясна, който беше отнел гордостта и девствеността ѝ... не я помнеше.

Мадлин не знаеше дали да чувства облекчение или обида.

— С удоволствие. Кемпиън, това са лейди Табард, дъщеря ѝ Тамзин... и компаньонката ѝ, мис Де Лейси.

Това привлече вниманието на Гейбриъл. Той отиде при Мадлин и я погледна отвисоко.

— Мис Де Лейси, доколкото си спомням някога бях сгоден за братовчедка ви.

Лейди Табард шумно си пое въздух.

— Споменът не ви е подвел — отговори Мадлин, доволна от невъзмутимостта си.

— Тя все още ли се е свила в миша дупка на Континента, за да избегне конфронтация с мен?

— Тя не се свивала в никаква дупка. Тя пътешестваше. — Мадлин се усмихна студено. — И се завърна.

— Сви се в миша дупка, и още как. Като изплашено момиченце — делово констатира Гейбриъл. — Ако я видите, предайте ѝ да не се страхува. Вече изобщо не се интересувам от нея.

Мадлин, обикновено кротка, побесня и отвърна на удара:

— Херцогинята не е давала и пет пари за интереса ви. Още по-малко пък сега, когато е сгодена.

— Чух. — Погледът му се сбори с нейния. — Баща ѝ я заложил на карти и загубил.

В този момент Мадлин осъзна, че той знае. Беше я познал и хвърляше обида след обида в лицето ѝ, уверен, че тя няма — не може — да отговори.

Гейбриъл се беше променил. Преди беше ласкав, любезен дявол, който се смееше и я правеше щастлива със закачките си. Сега беше неимоверно груб, гневен, агресивен — и завладяващо мъжествен. Носеше тъмнокафяви панталони и бяла ленена риза, консервативно облекло за провинциален прием. Поради непосредствената си близост с него Мадлин усещаше уникалния му аромат: вятър и дъжд, гола пустош. За разлика от Ръмбилоу той можеше да се похвали с високия ръст на канара: но дали щеше да ѝ даде закрила или щеше да се срути върху нея? Правата му кестенява коса беше вързана на тила с кафява панделка. Като се вземе предвид мургавата му кожа, той беше много кафяв мъж. С изключение на очите му... зелени... сиви...менящи се според настроението му, облеклото му и светлината. Точно сега зорът му беше черен и натежал от презрение, а устните, които с такава наслада бе целувала, бяха опънати в строга линия.

А някога си мислеше, че този човек е в краката ѝ. Ето ти го живото потвърждение, че е била глупачка.

— Все някой е трябвало да спечели облога — внимателно отвърна тя. — Хората говорят, че мистър Найт е красив и богат, така че може би херцогинята е истинският победител.

Гейбриъл пусна една искрена усмивка и при този неочакван пробив във враждебното му поведение Мадлин неволно затаи дъх.

— В такъв случай ѝ желая всичко най-хубаво — каза той. Усмивката се промени... а може би сега Мадлин я тълкуваше правилно — като кръвожадната закана на хищник.

Очевидно лейди Табард реши, че компаньонката достатъчно дълго е била център на вниманието, защото кокетно попита:

— Ами вие, лорд Кемпиън? Все още ли сте на брачния пазар?

Гейбриъл бавно се завъртя на пета — като фехтувач — и се изправи лице в лице с лейди Табард.

— Не съм женен, ако това имате предвид.

— Нима? Мистър Ръмбилоу, поканили сте толкова много лични ергени, че, кълна се, Тамзин място не може да си намери от вълнение. — Лейди Табард изпърха с мигли. — Всеки мъж, който желае дъщеря ми, трябва час по-скоро да заяви претенциите си!

Тамзин се сви от неудобство при това тромаво сватосване.

— Брак! — изсумтя Мадлин под носа си. — Брак!

Не смяташе, че Гейбриъл ще я чуе, но той тихичко ѝ прошепна:

— Има мъже, които желаят брак, мис Де Лейси. Има мъже, които се считат за късметлии, задето са се отървали от брачните окови с някой и друг белег от зъби.

— Предполагам, че вие сте от вторите — също толкова тихо контрира Мадлин.

— Ще ви покажа белезите си, но насаме. — Онази свирепа усмивка отново цъфна на устните му.

Мадлин си спомни как бе хапала голите му рамене в екстаза си. Лицето ѝ почервения от притока на кръв и ѝ се стори — не беше сигурна, но имаше такова усещане — че мистър Ръмбилоу наблюдава игричката им като хищен ястреб. По дяволите Гейбриъл! Как смееше да ѝ се присмива тук, пред всички?

Лейди Табард отново изиска вниманието на графа:

— Лорд Кемпиън, съпругът ми ще се вълнува да узнае, че сте тук.

— Нима?

— Той е гледал как сте спечелили състоянието си и разказва за подвизите ви с благоговение. — Лейди Табард екзалтирано склочи ръце, сякаш още малко и щеше да припадне. — Как сте заложили всичко на една карта. Как лорд Журден е нервничел, а вие сте запазили хладнокръвие. Когато картите били свалени, вие само сте кимнали все едно не сте се съмнявали в резултата, съобщили сте на Журден, че го очаквате сутринта, за да си уредите сметките, и сте изчезнали в нощта.

Гейбриъл слушаше разказа все едно ставаше дума за друг човек.

Макар и против волята си, Мадлин наостри уши. Така и не беше чула подробностите — обзета от болка и ярост бе хукнала да превзема Алмак, надавайки воинствени писъци. Там беше вдигнала грандиозен скандал като разтрогна годеща и унижи Гейбриъл, а после си понесе цялата тежест на гневната му страст. Макар че „понесе“ не беше

точната дума. Той ѝ беше показал в невероятни детайли колко го жадува тялото ѝ.

Как ли не се беше опитвала да забрави — но напразно.

— Това беше отдавна — отговорът на Гейбриъл беше за лейди Табард.

— Лорд Журден не се ли опита да избяга на Континента без да плати? — попита Тамзин.

— Да, ако паметта не ми изневерява. — Гейбриъл седна и оправи ръба на панталоните си.

— Прекрасно знаете, че паметта ви е вярна — намеси се Ръмбилоу. — Вие собственооръчно сте го спрели на доковете, ограбили сте го до шушка и сте го пратили да си живее живота.

— Живот на мизерстващ длъжник — вметна Мадлин.

Гейбриъл сведе глава и я погледна косо.

— Мис Де Лейси, не си давате сметка какво приказвате.

Пронизителният глас на лейди Табард се извиси до фалцет.

— На онзи джентълмен и това му е малко, факт е, че той беше порочен човек, който не би се спрял пред убийство, за да постигне целите си.

Тамзин се ококори при тона на майка си и резките ѝ думи.

Мадлин не знаеше откъде лейди Табард е толкова уверена в подлостта на Журден, но знаеше, че няма смисъл да спори.

— Да, милейди — отвърна тя и покорно сведе поглед към заключените си пръсти. По същото време преди четири години Гейбриъл бе опитал да ѝ каже, че е подбрал мишената си добре, че лорд Журден е брутален негодник. Версията му не я интересуваше — тя виждаше единствено коравосърдечното предателство на Гейбриъл, доказателството, че той е комарджия като баща ѝ. Не смееше да допусне мисълта, че може и да е сгрешила.

Лейди Табард си пое дълбоко дъх, което разтърси обилната ѝ гръд, и придаде на разговора по-фриволна нотка:

— Ала в анализите на комарджийската история ще остане само подвигът на лорд Кемпиън.

— Спечелих всичко — призна Гейбриъл — но загубих невестата си. Тя ме отхвърли и напусна Англия преди да си я върна.

— И това чух, разбира се, но съпругът ми, графът, намери само хазартната част за интересна. — Лейди Табард се приведе напред и в

очите ѝ проблесна любопитство. — И тя защо ви отхвърли?

— Тя беше противник на хазарта и прие като лична обида факта, че дръзнах да си спечеля състояние без нейната благословия.

— Глупаво момиче. Да не е смятала да ви контролира?

— Колкото и странно да звучи, тя можеше да ме контролира. Както и аз — нея. Две силни воли, вкопчени една в друга. Вероятно е по-добре, че развалихме годежа преди да се избием в борба за надмощие.

Мадлин заби поглед в краката си. В редките моменти, когато си спомняше за него без булото на яростта, и тя си беше мислила същото. Но под тази мъдрост се криеше болезнено ясното знание, че никой друг мъж няма да разпали сетивата ѝ, да събуди в нея страстта, да я засити... да я утоли.

— Струва ми се, че приликата на мис Де Лейси с братовчедка ѝ е всеизвестна — каза мистър Ръмбилоу.

Гейбриъл се приведе на стола си и почна бавно и изпитателно да оглежда Мадлин, тръгвайки от краката и стигайки до лицето ѝ, на което пламтяха две яркочервени петна. Когато очите им се срещнаха, той беше разгледал стройните ѝ крака под тънкия плат на роклята, заобленостите на пазвата ѝ, релефа на кожата ѝ, и цялото ѝ лице.

И тялото на Мадлин откликна. Кожата ѝ пламна... навсякъде. Дълбоко в корема ѝ се зароди болка... надигна се, разпространи се. Той ѝ въздействаше с поглед, напомняше ѝ...

— Никой друг не споделя същата страст като нас, Мадлин. — Той беше сграбчил раменете ѝ и я гледаше в очите, докато бавно проникваше в нея.

Тя се заизвива под тялото му, опитвайки да се отскубне, но той изпълваше цялото ѝ същество. Не си го бе представяла... не знаеше, че е възможно.

— Такава страст се случва веднъж на сто години — изрече той със сподавен шепот — а ти искаш да я отхвърлиш. — Тя отново опита да избяга, но той я разтърси. — Погледни ме!

Очите му бяха буреносно сиви от вилнеещия в него гняв, или... или може би от велика, безумна страст? Не желаше това да продължава повече: болката, сега отшумяваща, спиралата на удоволствието, което нарастваше с всеки негов тласък. Ако това не спреше, ако той не спреше, тя щеше да изгуби контрол... за пореден

път. Заслепена от яростта, днес вече беше предала себе си. Това не беше ярост, а... каквото и да беше, той го владееше, насочваше го... Неумолимо.

— Дамата, която ще се омъжи за мистър Найт, е много по-красива от тази млада жена. — Той се отпусна, усмихна се на очевидното ѝ недоволство и си позволи да плъзне поглед по деколтето ѝ.

Зърната ѝ набъбнаха под корсажа на роклята. Мадлин стисна бедра, за да удържи течния огън в тялото си.

Гейбриъл се отпусна в креслото, напълно доволен от последиците на мръснишкото си поведение.

— Така си и мислех — кимна лейди Табард. — По външността си личи коя от двете девойки е благородничката. Мис Де Лейси има дръзки обноски и задебеляло лице, което издава по-низшето ѝ положение.

Мадлин обмисли възможността да я цапне с юмрук — след като първо цапне Гейбриъл, разбира се.

— Намирам я за очарователна. — Мистър Ръмбилоу се поклони на Мадлин с усмивка, която би могла да покори сърцето ѝ, ако той не беше комарджия, а тя — истинската херцогиня.

— Благодаря — заядливо отвърна тя.

Тамзин се изправи.

— Сега бих желала да се оттегля в стаята си. Мис Де Лейси, придружете ме моля.

Гейбриъл и мистър Ръмбилоу се изправиха и вторият собственоръчно дръпна шнура на звънчето.

— Икономът ще ви заведе в стаята ви.

Тамзин се изнесе от гостната без поглед назад. Мадлин бързо остави чашата си, направи реверанс на мистър Ръмбилоу и също излезе.

Тамзин стоеше като статуя в средата на спалнята. Стиснатите ѝ юмруци висяха неподвижно.

— Мразя го.

— И аз.

Но Мадлин знаеше, че не говорят за един и същ човек.

— Мистър Ръмбилоу?

— Онази Личност и татко искат да се оженя за него, но не са познали. Няма да стане. Ще се оженя за Джефи и никой не може да ме спре.

Джефи? Мадлин излезе от страховитото вцепенение, което роклите на Тамзин, намачкани от пътуването и пръснати по леглото, бяха предизвикали у нея, и попита:

— Кой е Джефи?

Тамзин въздъхна като кралица, която е обичала един, но е трябвало да се омъжи за друг.

— Джефи е голямата ми любов.

Мадлин си даде сметка, че ѝ се отваря повече работа от предвиденото. Налагаше се да оправи роклите плюс бъркотията в живота на Тамзин. И баща си, когато се появеше тук.

— Разкажи ми всичко.

— Знаех, че ще ме разбереш. — Тамзин впери в Мадлин големите си очи. — Веднага щом видях как се справи с Онази Личност, разбрах, че не си за пренебрегване.

— Вярно е. — Не беше за пренебрегване и това, че през живота си не беше изгладила и една кърпичка. Не мислеше, че Тамзин може да ѝ предложи помощ, но онази лигава камериерка беше разпънала дъската за гладене и две ютии седяха върху студената печка. Какво можеше да се обърка?

— Джефи е единственият мъж, който някога ще обичам. — Тамзин се отнесе в сладкия спомен. — Той е висок и е толкова хубав! Джефи е най-популярният джентълмен в окръга и ми е хвърлил поглед.

— Хм. Приятен ли е? Честен? Мил? Добър?

— Много повече: той е ослепителен!

— Разговаря ли с теб? — Мадлин разгъна една рокля върху дъската.

— Обича да танцува с мен.

Мадлин не чу нищо съществено за Джефи, а обожанието, което грееше от лицето на момичето, беше само силно увлечение. Това не вещаеше щастлива романтична развръзка. Очите на Мадлин се свиха в цепки и тя се втренчи в двете черни ютии. Нуждаеше се от ръкавица, за да хване железните им дръжки... ето я. Тя вдигна плата с белези от изгорено.

— Какви са връзките му в обществото?

Сияещото лице на Тамзин помръкна.

— Ами... — тя изтупа едно въображаемо мъхче от полата си.

— Предполагам, че не са възможно най-добрите. — Но ако Джефи беше добър човек, какво значение имаха връзките? Гейбриъл беше граф Кемпиън — фамилия, по-стара дори от нейната — а когато я срещна, се подвизаваше като зестрогонец. Тя нямаше нищо против, в крайна сметка имаше много малко мъже, по-богати от нея. После той се изяви като комарджия и мерзавец, и ей го на — отново вгорчаваше живота ѝ.

— Не е беден — увери я Тамзин. — Баща му е скуайър, а майка му е дъщеря на барон.

Мадлин смътно си спомняше как собствената ѝ камериерка проверяваше дали ютията се е сгорещила достатъчно. Близна пръст и докосна гладката повърхност.

— Merde! — изпсува на френски тя.

— Това са съвсем почтени връзки! — възрази Тамзин.

— Прощавай. И да не си повторила това, което чу. — Добре че Тамзин не знаеше ругатнята, която Мадлин беше научила от един френски войник. Ругатня, която Елинор ѝ бе забранила да използва.

Мадлин остави ютията, изпъна пръст над купата и изля малко вода от каната върху мехура, който започваше да набъбва.

— Не говорех на теб, скъпа. Ютията. Прекалено е нажежена. — *За да я пипаш с пръст*, добави наум.

Но дали беше твърде гореща за самата рокля? И представа си нямаше.

Завърна се към задълженията си с удесеторена предпазливост. Занесе ютията до дъската, притисна я към финия памучен плат и я вдигна. Всичко изглеждаше наред — плоско и без гънки, а нали това беше идеята.

— Разкажи ми за семейното му положение — каза Мадлин, докато гладеше едно намачкано място.

Виж ти, не било чак толкова сложно!

— Той е единственият син. — Тамзин обгърна с ръце гърдите си и мечтателна усмивка затрептя на устните ѝ. — Родителите му притежават прекрасно имение в съседство с нашето и доста приличен доход.

— Колко голям е твоят Джефи?

— На деветнайсет.

— Твърде млад.

— Разбира от коне. Помага на баща си при отглеждането и обучението им. Ах, колко е красив, когато навива ръкавите на ризата си и язди тези красиви, чистокръвни зверове! — Като гледаше да не уцели купчината рокли, Тамзин се хвърли по гръб на леглото и зарея поглед в балдахина. — Те са известни коневъди.

— Нима? Дали съм ги чувала?

— Конюшни „Радли“.

— Да, наистина съм ги чувала! Елинон казва за тях, че са сред най-добрите коневъди в страната. — Елинон разбираше от такива неща, защото беше отлична ездачка.

— Херцогинята е казала така! — Тамзин се изправи и удари юмрук в дланта си. — И аз така ще кажа на татко. Той харесваше Джефи преди да се ожени за Онази Личност. Но Онази Личност е амбициозна!

— Сякаш това е болест. — Мадлин гладеше с нарастваща увереност. Гънките бързо изчезваха. Гладенето беше въпрос на здрав разум — както и всичко останало.

— Ами да. Заради нея с Джефи бяхме разделени, а аз трябваше да изтърпя цял сезон.

Трагичният тон на момичето вбеси Мадлин. Тамзин демонстрираше липса на здрав разум. Здравият разум, с който Мадлин имаше защо да се гордее. Допреди онази ужасна сцена в Алмак.

Ох, защо въобще мислеше за това?

Знаеше защо. Защото видя Гейбриъл и старите спомени саботираха спокойствието ѝ. Тя дълбоко си пое дъх и взе решение да излезе от ситуацията с благородство и зрялост. В края на краищата знаеше, че рано или късно ще се натъкне на него. Просто срещата се беше състояла... скоро.

— Един сезон в Лондон не е цяла трагедия.

— Не и когато ме тикат към толкова противен тип като мистър Ръмбилоу.

— Да, така не става. Предполагам, че богатството е най-привлекателната му черта?

— Да, милата ми мащеха има вкус към неприличния разкош. — Тамзин се излегна на възглавниците. — Но елитът много харесва

романтичната история за произхода му. Мисля, че някой трябва да я провери по-отблизо, но кой да ме послуша?

— Съгласна съм с теб.

— Така ли? — Тамзин отново се изправи.

— Макар че ще съм ти благодарна, ако не даваш гласност на мнението си. Предпазливостта не е излишна. — Мадлин постави ютията обратно на печката и с голяма гордост окачи в гардероба първата си изгладена рокля. — Наистина не беше нещо кой знае колко трудно — промърмори тя и избра една светлозелена коприна от пръснатите на леглото дрехи. — А баща ти какво казва за годеж с Джефи?

— На татко не му пука.

Мадлин повдигна въпросително вежда.

— Уф, добре де! — Тамзин отново се просна по гръб на леглото в пристъп на отчаяние. — Каза, че мога да се оженя за Джефи след края на сезона си, ако още имаме това желание, но се боя, че Онази Личност накрая ще наложи своето.

Мадлин внимателно надипли дрехата на дъската, вдигна другата ютия, размаха я във въздуха, за да я поохлади, наплюнчи пръст и — този път по-предпазливо — я пипна. Ухили се триумфално, когато успя да се дръпне навреме и не се изгори.

— Значи просто трябва да докажеш, че си изпитала всички радости на Сезона и още искаш своя Джефи. Много разумно.

— Мислех, че ме разбираш!

— Разбирам те. Баща ти е на мнение, че ако чувствата ти към Джефи са истински, любовта ти ще оцелее. Следователно... трябва да се превърнеш в сензацията на сезона, да танцуваш, да се усмихваш, да флиртуваш и на финала да съобщиш на баща си, че все още обичаш Джефи и искаш да му пристанеш. — Мадлин ентусиазирано притисна ютията към плата. Този път обаче се появи проблем. Когато Мадлин вдигна ютията, защото тя не се плъзгаше гладко, коприната изглеждаше странно — намачкана и някак накъдрена.

— Но аз не искам да ставам светска красавица — възрази Тамзин, докато Мадлин се мръщеше над ютията.

— Разбира се, че не — разсеяно отвърна Мадлин. — Трудно е да понасяш ухажване и възхищение в такива количества, но се боя, че трябва да положиш някакви усилия, ако искаш да убедиш баща си, че

си оползотворила този сезон. — Отново плъзна ютията по плата. Сега коприната пожълтя. — Приеми го като жертва за твоя Джефи.

— Да. Предполагам, че си права. Но вече имам репутацията на...

— Дървенячка? Не се тревожи, скъпа. — Мадлин ѝ кимна окуражително. — Аз пък имам репутацията на идеална организаторка. Прави каквото ти казвам и за нула време ще се превърнеш в сензацията на сезона.

— Наистина ли? — Тамзин я погледна със съмнение. — И как?

— Много лесно. Ще трябва да флиртуваш с мистър Ръмбилоу, но това няма значение, тъй като ще флиртуваш с всички джентълмени. — Мадлин продължи да се чумери и рискува да потърси съвет: — Разбираш ли нещо от гладене?

— Защо, какво има? — Тамзин скочи от леглото, видя коприната, ахна ужасено и отстъпи назад. — Новата ми рокля! Съсипала си я!

Е, чак пък. Тамзин драматизираше.

— Само това парченце — защити се Мадлин.

— То е от полата. И то от предницата ѝ! Какво от това, че е само едно парченце? — Тамзин се хвана за гърлото. — Онази Личност иска да съм с тази рокля довчера.

Мадлин я погледна в очите.

— Ако знаеш как да изгладиш остатъка от коприната без да я съсипеш, то аз знам как да спася костюма ти и в същото време да те превърна в диктуваща модния тон.

Тамзин я зяпна невярващо и леко отвори уста.

— Имаш ли кордела? — Мадлин щеше да дублира находчивото решение на Елиноор от подобен случай в миналото. — В голямо количество?

— Да. Да, разбира се, че имам.

— Дай ми я. Не се главоболи, скъпа. Скоро ще вземеш първия си урок по превръщането на всяко зло в добро.

6

Мадлин вървеше по пустия коридор и търсеше нещо, което да постави в средата на розовата фльонга, която беше стъкмила, за да прикрие съсипаната рокля. Истинско цвете, или... Почуди се дали някой лакей няма да пожертва едно златно копче от ливреята си. Целият следобед беше преминал в поправки, а тя не беше добра в шиенето като Елинор, всъщност тя в нищо не беше добра като Елинор, но се беше справила великолепно със спасяването на роклята и беше убедила Тамзин да заеме полагащото ѝ се място в обществото. Не че очакваше благодарност от лейди Табард за заслугите си, но...

Отвори се врата, една ръка се протегна, сграбчи Мадлин и я дръпна вътре.

Тя допусна това отношение, само защото знаеше, че е той. Познаваше докосването му. Познаваше дързостта му.

— Гейбриъл — тя се усмихна хладно. — Каква неприятна изненада.

— И за двама ни. — Той затръшна вратата възможно най-тихо и несъмнено ги затвори в — тя мерна мъжките дрехи и аксесоари — спалната си. В стаята имаше скрин, тоалетка, огледало с подпора. Леглото беше огромно и спокойно побираше двама души, в случай че той решише да си доведе любовница... Мадлин незабавно извърна поглед. Една врата водеше към балкона, друга — към съблекалнята. По размера на помещението и по удобствата в него, тя разбра, че Гейбриъл е почетен гост.

— Какво, по дяволите, търсиш тук? — Гейбриъл я раздруса.

Тя погледна ръката, която я държеше, и понеже той не я отмести, Мадлин сама я вдигна и блъсна настрани, сякаш се отърсваше от особено гадно насекомо.

— Ти ме довлече тук — обвини го тя.

Гейбриъл сигурно се преобличаше за вечеря, защото сега носеше черни бричове и дълги чорапи, но беше разгърден и около врата му висеше намачкано шалче. Беше заел агресивната поза на Дики

Дрискол — конярят, който често ѝ триеше сол на главата заради нейните пусти безразсъдства.

— Игричките ти не минават пред мен, Мадлин. Защо си в Шалис Хол?

— И аз бих могла да те попитам същото. В края на краищата вече съсипа живота на един човечец, като му отне имуществото. — Мадлин побърза да контраатакува, въпреки че след тазсутрешната неочаквано пламенна защита на лейди Табард не искаше да се сражава с него на този фронт. — Вече цялото ли го пропиля?

— Не отговори на въпроса ми, затова ще те питам нещо друго. — Той я огледа внимателно както в гостната, но този път вниманието му бе насочено основно към лицето ѝ. — Защо се правиш на компаньонка на онова глупаво девойче?

Беше ѝ трудно да го погледне в очите. Той винаги прозираше в нещата, но преди любовта смекчаваше остротата на зора му. Сега, лишен от топлина, погледът му виждаше прекалено надалеч, виждаше проклетата несигурност, която Мадлин толкова рядко изпитваше... и с която бе пропита в момента.

— Не ти отговорих, защото не съм длъжна да ти отговарям. — Тя нервно се дръпна от него.

— Значи си замислила някаква пакост. — Присвитите му очи не я изпускаха за миг. Тя отиде до балкона и се взря надолу към алеята, където спираха няколко окъснели карети. — Надявах се, че престоят в чужбина ще те накара да пораснеш, но очевидно това е бил необоснован оптимизъм.

Обвинението му почти я остави без дъх.

— Аз отдавна съм пораснала. Зряла съм по рождение.

— Избяга.

На това обвинение нямаше как да отговори. Беше избягала.

— Но не от отговорностите си — отговори тя, наранена от думите му. — А от теб.

По дяволите. Ама че неуместно признание.

— Защо ѝ е на една зряла по рождение жена да бяга от един най-обикновен мъж?

— Не от мъжа. — Тя си пое дъх. Гейбриъл сякаш изразходваше всичкия въздух в стаята. — От клюките. Исках клюките да заглъхнат.

— Четири години... клюките са абсолютна леш. Гарваните са ги оглозгали до кости.

Тя го погледна и се опита да прочете мислите му. Това никога не е било лесно с него. Думите му бяха двузначни, под всеки смислов слой следваше нов. А когато Гейбриъл изглеждаше така — сякаш води с преднина от две крачки и възнамерява да я запази — дори не можеше да си представи ходовете му. Да не искаше да каже, че буйната страст помежду им е стихнала?

Хубаво. Добре. Така и трябваше да бъде. Изпитваше само облекчение. Само облекчение.

— Така и трябва! — насърчи го тя. — Знаех си, че ще се споразумеем. Не трябваше да вдигам онзи скандал. Беше грешка от моя страна. — Огромно признание, което той със сигурност щеше да оцени по достойнство.

— Беше, и още как.

Е, не го оцени по достойнство. Но сега беше негов ред да се извини.

— Ти наруши даденото ми обещание.

— Какво?

— Закле се, че ще станеш моя жена. Датата беше насрочена. Обявлението беше пуснато в Таймс. Ти не спази обещанието си.

Гневът ѝ кипна съвсем лесно, най-вече заради собствената ѝ вина. Херцогиня Магнус винаги удържаше на думата си. Такова беше кредото на рода — но тя му беше изневерила.

— Не трябваше да играеш хазарт, при положение че знаеше какво изпитвам.

— Беше въпрос на достойнство, скъпа. Ако не бях изкарал онези пари, ти щеше да контролираш брака ни с безмилостно твърда ръка — точно както командваш живота на другите.

Несправедливостта на обвинението му я срази.

— И вместо това сега няма брак. И ако искаш да знаеш, никого не съм командвала. Просто взимам мерки за уреждането на определени въпроси, които хората ги мързи да свършат сами.

— Нима? — тонът му беше присмехулен. — Къде е Елинор?

Мадлин понечи да обясни, но после си затвори устата.

— Нека позная. — Той все така не я изпускаше от поглед, когато тя се приближи до скрина и прокара пръсти по сребърните му четки и

канчето му за бръснене. — Изпратила си братовчедка си при мистър Найт, за да поднесе извиненията ти. Винаги си й казвала че, е твърде плаха и сега си я бутнала в дълбоките води, за да плува или да се удави.

— Ще се оправи. — Елинор щеше да се оправи.

— Освен ако не се удави. Мистър Найт е въплъщението на думата „суров“.

За момент Мадлин беше обзета от съмнения. После си припомни храбростта на Елинор пред лицето на огъня — френския артилерийски огън — и се отпусна.

— Ще се оправи. Тя е точно като Джери. Има скрити сили. Просто трябва да ги изрови от себе си.

— Джери. — Лицето на Гейбриъл помръкна.

— Джери. Твоят полубрат. — Тя се усмихна при спомена за свенливия очарователен младеж, който изглеждаше много по-млад от нея, въпреки че бяха връстници. — Как е той?

— Той е мъртъв.

— Мъртъв! — Тя залитна назад, прекалено стъписана, за да изрече обичайните баналности. — Как? Защо?

— Загина при Трафалгар. — Устните на Гейбриъл едва помръдваха, а зелените му очи бяха студени като Северно море.

— Поне си е отишъл като герой. — Глупав коментар, които не донесе никаква утеха на скърбящия брат. Въпреки привидната липса на емоции у Гейбриъл, Мадлин знаеше, че той скърби. Джери, детето от втория брак на баща му, обожаваше по-големия си брат и се опитваше да го имитира във всичко.

Гейбриъл го защитаваше от утайката на обществото. Братята нямаха друго семейство освен себе си.

— Проклетата загуба на един достоен мъж — пророни Гейбриъл.

Най-накрая Мадлин успя да изрече думите, с които трябваше да започне:

— Моите съболезнования. И аз съм опечалена. — Тя протегна ръка към Гейбриъл и това беше първият й спонтанен жест, откакто се озова в стаята му.

Той само я погледна.

Тя прибра ръката си и се зачуди какво друго би могла да каже, как би могла да излезе от неловкото положение. Но ситуацията не беше

дори по нейните сили, пред нея стоеше циничен, гневен мъж и тя щеше да е щастливка да се отърве от възмездието му без драскотина.

— Съжалявам — повтори тя. — За едно отстъпление понякога се изисква невероятна смелост. — Мадлин закрачи към затворената врата, към свободата. — Нашата кратка среща приключи.

Гейбриъл се изстреля напред. Бързите му движения бяха белязани от онази особена грация, която приковаваше женските погледи в него... и разколебаваше мъжете, готови да го предизвикат. Той ѝ препречи пътя към вратата и заповяда:

— Кажи ми каква работа имаш тук, че се обличаш скромно и се правиш на компаньонка.

Не му ли отговореше, щеше да си остане завинаги в този капан. Пък и наистина, какво значение имаше? Гейбриъл нищо не можеше да ѝ стори.

— Ще спра баща си от участие в тази игра.

— Него го няма.

— Но ще се появи. Мислиш ли, че баща ми притежава волята да остане далеч от подобна игра?

— Възможно е. Той пропиля почти всичко, докато те нямаше.

— С изключение на мен, защото тогава не му бях подръка — добави горчиво тя.

— Беше изкушен.

— Доста си наясно. — В нея се надигна силен гняв, съчетан с подозрение. — Там ли беше? Участваше ли в изкушаването му?

Той настъпи и я притисна между големия скрин и стената.

— Аз... не... играя... комар. — Гейбриъл старателно наблегна на всяка дума.

Това беше такава неистина, че Мадлин едва успя да отговори:

— Последния път, когато те видях, ти току-що бе излязъл от играта с богата плячка. Сега си на път към ново завоевание.

— За разлика от феодалите ви, ваша светлост...

— Не смей да ми говориш така!

— Как? — Той се престори на изненадан. — Ваша светлост? Но другите се обръщат към вас по този начин и вие им отвърщате куртоазно. Освен това сте херцогиня Магнус.

Гейбриъл отлично умееше да я дразни, а сега беше във върховна форма.

— Бъдеща херцогиня и никой друг не се обръща към „нейна светлост“ с такъв тон.

— Ще се постарая тонът ми да погали слуха на ваша светлост.

Мадлин скръцна със зъби. Нямахше да спечели. Не и срещу Гейбриъл.

— Та както бях започнал да казвам, ваша светлост, за разлика от феодалите ви, аз не живея за да ви доставям удоволствие. — Той погали с пръст бузата ѝ. — Освен по един много важен начин.

— Недей. — Тя се отдръпна от докосването му.

— Недей? Защо? Никой не знае какво правихме онази нощ. Казах ти, клюката е мъртва. — Той отново прокара пръст по бузата ѝ. — Но претенцията ми не е.

Този път тя шамароса ръката му. Силно.

— Що за претенция? — Сякаш не знаеше!

— За това, че си моя. Не си ли спомняш, скъпа? — Той се наведе към нея и си пое дъх, сякаш запаметяваше мириса ѝ. — Претенцията ми от онази нощ, когато ти вдигна възхитителна сцена в Алмак.

Разбира се, че помнеш. Дори сега сърцето ѝ ускори ритъма си.

— Не признавам ничии претенции.

— Очевидно, защото в противен случай нямаше да ме напуснеш, след като ми се отдаде.

— Ти ме насили!

— Залъгваме се, а? Ти си невероятна пъзла. Винаги си била пъзла, но го криеш толкова добре. — Гласът му стихна до шепот: — Дори мен заблуди.

— Не съм пъзла!

— Отчаяна страхливка.

— Как можеш да говориш така?

— Как можеш да кажеш, че те насилих? В първия момент ме блъскаше по гърдите. Във втория ме сграбчи и ме ухапа, ей тука, за устната. — Той докосна ъгълчето на устата си. — Текна ми кръв.

Гърдите ѝ се вдигаха и спускаха, докато тя безразсъдно се взираше в миналото.

Тогава искаше да го нарани. Да го накаже с болката, която той ѝ беше причинил. Нарече го мерзавец. Комарджия. Сграбчи главата му с две ръце, зарови пръсти в косата му и го ухапа. Той изруга, опита да се отдръпне, да си възвърне контрола. Но тя го стисна още по-здраво,

облиза малката капчица кръв и изведнъж те се търкаляха на леглото и разкъсваха дрехите си.

Тогава беше полудяла.

Сега погледът ѝ се спря върху гърлото на Гейбриъл, кафяво и гладко, и върху валмата косми, покриващи горната част на гърдите му.

— Една от природните ти дадености, на която най-много се възхищавам — изключвам великолепното ти тяло — е упорството, с което отказваш да видиш фактите пред очите си.

Мадлин погледна лицето му. Той да не ѝ се присмиваше? Но не. Познаваше характера му.

— Роди ли детето ми?

— Не!

— Не ме лъжи, Мадлин.

— Не. Започна ми... Преди да напусна Англия, знаех, че не съм заченала.

— Какъв късмет си извадила. — Той се навъси.

Съвсем не. В момент, когато повечето жени биха се молили на господ за месечното си кръвотечение, тя се разрева, когато редица признаци известиха началото му... и си внуши, че реакцията ѝ е чисто женска емоция. А не любовна мъка. Не отчаяние и печал.

— Четири години се чудих — каза той. — Като последен глупак мислех, че ще се прибереш. Когато разбрах, че съм грешал, вече беше твърде късно. Не можех да те настигна, а се наложи... — Той внезапно млъкна и я притисна още по-натясно в ъгъла. — Какво щеше да направиш, ако беше открила, че си бременна? Или не си го обмисляла? Това да не е признак на прехвалената ти зрялост?

— Щях да се завърна в Англия и да се оженя за теб. — Отговорът ѝ беше непоколебим, защото бе обмислила такъв вариант. Коя жена не би го обмислила? Колкото и да ѝ беше омразна идеята, тя щеше да се завърне, да се ожени за него... и да е нещастна до края на дните си.

— Това първият правилен отговор, който ми даваш.

— Но не го дадох на теб.

Той я наблюдаваше, едното ъгълче на устата му се изви нагоре. Щеше ѝ се да запищи. Вместо това се опита да се изплъзне.

Той я хвана, преди да е направила две крачки. Застана зад нея, улови я за раменете, бутна я към огледалото и я накара да се види.

— Погледни се.

Но тя погледна него.

— Погледни се — отново настоя той. Видя собствените си очи в огледалото. — Не ще забравя първия път, когато те видях. Беше толкова млада. Висока, горда, уверена в себе си, докато другите дебютантки само се преструваха. В онзи миг те пожелах.

Помнеше.

Балът на лейди Ънуин. Той се беше облегнал на стената и оглеждаше най-новата реколта дебютантки, които влетяха в залата с пърхане. Роклите на всички бяха в бяло, розово и светлосиньо. През редиците на момичетата премина шепот: Това е той, граф Кемпиън, прословутият зестрогонец. Прословут, порочен, възбуждащ. От уста на уста се предаваше клюката, че било нужно той само да махне с пръст и дамите се хвърляли в обятията му. Имал силата да съсипва репутации и всяка дама, която удостоял с вниманието си, можела да се счита за щастливка.

Когато Мадлин чу клюката, вече беше твърде късно. Той се отдели от стената, протегна ръка и тя отиде при него. Беше влюбена. И смяташе, че той изпитва същото.

Сега гледаше себе си в огледалото... и виждаше него. Тях. Заедно, все едно бяха нарисувани за брачен портрет. И някаква жестока истина придаваше правдоподобност на тази илюзия.

Опънатата назад коса му придаваше демоничен вид. Зеленото на очите му гледаше присмехулно... и страстно. Устните му... той ги сведе над врата ѝ и се спря на сантиметър от кожата. Дъхът му я милваше. Мадлин искаше да затвори очи и да се отдаде на възхитителното, почти забравено усещане.

Вместо това вдигна ръка и понечи да отблъсне главата му.

Гласът му я възпря:

— Забрави ли? Онази нощ?

Той не говореше за нощта, в която се срещнаха. А за нощта, в която се любиха.

— В твоето собствено легло, скъпа. Любих те в твоето моминско, украсено с финтифлюшки, панделки и джувки девствено легло. Помниш ли? Крачеше из стаята като валкирия, защото още беше бясна на дързостта ми да разруша илюзията ти за сър Галахад, и бясна на себе си, задето вдигна сцена. А аз влязох през прозореца.

— Опитвах се да те избутам.

— От втория етаж, да. Скъпа, дивата ти необузданост ме възбужда. Когато хапеш и драциш... Още имам белези на рамото, където ти заби ноктите си. — Присмехулният му глас събуждаше спомена. — Твоята свирепост — ти я мислеше за гняв.

— Беше гняв.

— Беше страст.

Мадлин нямаше да спечели тази битка. Не беше разпознала нищо от буйния вихър усещания, връхлетял я онази нощ. Всяка емоция беше нова и непозната, тръпчива като младо вино, което удря в главата. Онази нощ тя не беше на себе си... или по-скоро не беше онова, което мислеше, че е.

— И ти беше разярен.

— Просто кипях. Да мислиш, че можеш да отречеш всичко между нас...

— Нищо не съм отричала. — Защо Гейбриъл се държеше така? Защо ѝ говореше тези неща? Защо придаваше такъв ореол на миналото? — Помежду ни нямаше нищо. Нищо, което да е истинско.

— На мен ми се стори, че мислиш другояче, когато обви крака около кръста ми, за да поемеш докрай всеки мой тласък.

— Мълчи. — Тя се опита да запуши ушите си.

Гейбриъл улови китките ѝ и свали ръцете ѝ долу. Дъхът му галеше ухото ѝ, подрезгавелият му глас беше невероятно дълбок.

— Когато екстазът ти дойде, тялото ти ме сграбчи и приласка както никоя друга.

— Не ми говори за другите! — Мадлин опита да се отскубне от хватката му.

— Ревнуваш ли, скъпа?

Как мразеше тази усмивка на лицето му!

— Ти нямаш равна в страстта си. — Без да пуска китките ѝ, той изви ръцете ѝ, за да я задържи в прегръдката си. — Никога няма да забравя звуците, които издаваше — не някакви си тихички стенания, а цели викове на удоволствие. Помислих си, че баща ти ще разбие ключалката и ще ни принуди да минем под венчило с пушката си.

— Татко не си беше у дома.

— Не, разбира се. На него за нищо не може да се разчита. Този подлец както винаги съсипа всичко — добави Гейбриъл с огорчение,

извиращо от дълбините на душата му.

— Ти съсипа всичко, не той.

— Отново се залъгваш. Баща ти ни раздели. Твърдиш, че аз съм виновен за раздялата ни, но той остави белези по душата ти.

Това късче истина се вряза толкова дълбоко в сърцето ѝ, че тя затаи дъх от болка.

— Лъжите ти са възмутителни!

— Така ли? — Той я гледаше в огледалото както котката гледа в мишата дупка.

— Добре де! — Тя опита да се откопчи. — Заради баща си не понасям хазарта. Но това е здрав разум. Видях какви поражения нанася комарът.

— Само ако човек не умее да се въздържа. Виждала ли си ме някога да губя контрол? — Гейбриъл се изхили и сам си отговори: — О, да. Веднъж...

Предателското ѝ тяло, зажадняло за милувките му, полудяло от близостта му, реагира... на гледката в огледалото. Той беше прекалено умен за нея. Докато я държеше по този начин, те виждаха едно и също нещо: неистовата руменина по страните ѝ. Гърдите, които се изсипваха от деколтето на семплата ѝ синя рокля. Тръпката, която пробягна по гръбнака ѝ.

Той я придърпа здраво към себе си. Топлината му я сгря като италианското слънце. Мускулестите му гърди се притискаха към гърба ѝ. Силата на желанието му се притискаше към дупето ѝ. Сърцето ѝ го искаше отвъд всякакъв здрав разум и дисциплина.

— Мади.

Беше мечтала как задъханият му глас ще шепне страстни слова в ухото ѝ. За един миг тя затвори очи и си представи, че времето няма значение, че тя е единствената му любов.

— Мади, отвори очи — каза ѝ той.

Тя изпълни нареждането му и видя, че той я гледа като лаком котарак. Без да я пуска, той плъзна длани по ръцете ѝ. Повдигна ги, нагласи ги... и тя обхвана собствените си гърди.

Шокирана, Мадлин опита да се изплъзне от хватката му.

— Не! Чакай. Виж. — Проклетият му съблазнителен глас отново влезе в действие, дъхът му галеше ухото ѝ.

И тя застина. Погледът ѝ се закова на място, всичките ѝ сетива застанаха нащрек.

Той започна деликатно да я насочва. Тя потърка зърната си с връхчетата на пръстите. Дланите ѝ погалиха долната заобленост. Когато той разпери ръцете ѝ и ги притисна към пламналата ѝ плът, тя изстена. Веднъж. Задъхано и кратко.

Доказателството беше налице. Тя нямаше как да отрече онзи стон. Той печелеше. Можеше да ѝ се присмее, стига да искаше.

Вместо това Гейбриъл впери поглед в гърдите ѝ и свали ръцете ѝ. Собствените му ръце се заеха да ѝ доставят удоволствие. Дланите му обхванаха гърдите ѝ и той изпита чисто мъжка наслада от заоблените им форми, от тежестта им... от пробуденото ѝ желание. Той щипна леко зърната между палеца и показалеца си и това я накара да се притисне към него — за да избяга от копнежа, или за да го угаси. Подлудена от желание, тя се заизвива в ръцете му, но той я държеше здраво и започна да целува ухото ѝ, милвайки го с език, а после го подразни със зъби.

Мадлин склони глава на рамото му. С всеки дъх тя издишаше собствената си възбуда и поемаше дивата му страст.

Той раздвижи хълбоци — бавна, чувствена подкана.

— Помниш ли колко хубаво ни беше онзи път? Ти беше девица, Мади, а аз те доведох до тръпките на екстаза. Сега тялото ти се разтваря за мен. Помисли... помисли докъде мога да те отведа тази вечер.

— Не. — Слава богу, че беше запазила някакво подобие на разум. — Не.

Гейбриъл я обърна към себе си, без да я изпуска.

— Не ли? — Той се усмихна като хищник, готов да я разкъса. — Колко дълго мислиш, че ще ми устоиш, ако те нацелувам?

— Не.

— Ето така?

Той плъзна устни по нейните и възпламени спомена за откраднатите мигове в огряната от слънцето градина, за среднощните срещи извън претъпканите бални зали. Докато странстваше из Европа, тя беше целувала други мъже: италианци, испанци и дори един дезертирал френски войник. Мислеше, че другите със сигурност ще изтрият от съзнанието ѝ спомена за Гейбриъл. Но не. Никой от тях не

се целуваше като него, никой не се потапяше по такъв начин в акта. Никой от другите не се постара да изучи контура на устата ѝ, не ѝ шепна любовни думи с неугасима жар, не разтвори нежно устните ѝ...

— Стига си мислила за тях — измърмори Гейбриъл. — Сега ще ти покажа за какво да мислиш.

Той подпря главата ѝ с лакът, наведе я назад и безмилостно я завладя с коравите си устни. Дъхът му се плъзна по гърлото ѝ, изпълни дробовете ѝ с неговия въздух, с неговия живот.

Тя лакомо го вкуси и приветства завръщането на страстта, която бе оставила след себе си пожар, ярък като опашката на комета. Тази чувствена атака ѝ напомни първия път, когато се любиха, той внимаваше да не я нарани, но не допускаше съпротива. Вместо това езикът му я принуди да си спомни първичните ритми, които ги бяха уловили в клопката си.

И които сега отново ги впримчиха. Той мушкаше език в устата ѝ като че ли под съпровод на барабан. Когато тя се опита да прояви пасивност, той я атакува още по-усърдно, не я остави на мира, накара я да се присъедини към него в разтърсващия танц на зъби, устни и езици.

Той черпеше удоволствие от нея, но не оставаше назад в даването на удоволствие, а прословутото ѝ трезвомислие, с което толкова се гордееше допреди малко, изчезна под напора на страстното желание. Ръцете ѝ обвиха врата му, раменете му. Тя го дръпна към себе си, сърцето ѝ биеше бясно до неговото. Притисна гърди в неговите, мъчейки се да облекчи болката в зърната си. Искеше да се отрие в тялото му като котка, да го бележи като свой. С ума си знаеше, че той не ѝ принадлежи, но душата ѝ твърдеше, че това е нейният избраник.

Желаеше го. Желаеше да каже „да“.

Той сграбчи полата ѝ, повдигайки я с едно-единствено движение.

Въздухът погали голите ѝ крака. Тя плъзна прасеца си по неговия.

Той се засмя тихо и дъхът му навлезе в устата ѝ.

За един момент я завладя безкраен смут. Той ѝ се присмиваше. Това ѝ се стори непоносимо.

И после той отново я целуна, устните и езикът му бяха майстори на съблазняването. Ръцете му се плъзнаха надолу, разголиха дупето ѝ, за да го повдигнат и нагодят така, че да посреща тласъците му.

Дългото, твърдо доказателство за желанието му се притисна в корема ѝ... доста настойчиво. Това беше ласкателно. Това беше изкусително. Това сбъдваше всичките ѝ мечти — как хълбоците му ще се раздвижат пред дверите на тялото ѝ, обещавайки удовлетворение. Тя се гмурна в страстната вълна.

Той вдигна глава и я погледна в очите. Пръстите му докоснаха бедрата ѝ и тя разбра, разбра че той е изцяло погълнат от момента, от нея.

Точно тогава нечия силна ръка блъсна вратата, която се отвори широко.

Мадлин подскочи.

Гейбриъл пусна полата ѝ и изпсува.

Камериерът Макалистър стоеше на вратата и се мръщеше.

Гейбриъл му се намръщи в отговор и отказа да свали ръце от Мадлин, отказа да изпитва угризения за най-естественото нещо на света: да я люби.

Мадлин заговори, висока и горда, истинска херцогиня.

— Добър ден, Макалистър. Надявам се, че си добре със здравето.

— Добре съм, благодаря, ваша светлост. — Устата на Макалистър се движеше, сякаш той едва преглъщаше думите, а лицето му, което открай време приличаше на съсухрена ябълка, се набръчка още повече.

Гейбриъл се засмя мрачно. Нисък, кривокрак и шотландец до мозъка на костите си, Макалистър беше настроен срещу Мадлин от първия момент, в който я видя. Той веднага бе предрекъл катастрофа.

Оказа се прав и вечно го натякваше на господаря си.

Гейбриъл се втренчи в Макалистър, предизвиквайки го да направи коментар.

Но преди Макалистър да е отворил уста, Мадлин се отскубна от прегръдката му. За момент Гейбриъл отказа да я пусне, но после неохотно разпери ръце.

Дългокрака и грациозна, тя се запъти към вратата. Макалистър — този проклет дърт страхливец — я пусна да мине. Разбира се, Мадлин беше по-висока от камериера, и това обясняваше поне част от хрисимостта му.

Но преди тя да излезе в коридора, Гейбриъл я извика:

— Един въпрос, ваша светлост!

Мадлин се поколеба. Не искаше да се изправя лице в лице с него и Гейбриъл го знаеше. Все пак тя погледна през рамо, без да осъзнава, че кокетира.

— Какво?

— Ръмбилоу знае ли коя си?

— Не. — Тя примигна.

— Никога преди ли не си го виждала? Сигурна ли си?

— Никога преди не съм го виждала.

Гейбриъл кимна.

— Върви тогава.

Реверансът ѝ беше толкова очевидно подигравателен, че той наклони глава и тръгна към нея като атакуващ бик. Тя мъдро реши да се затича по коридора.

Той я изпрати с поглед и се помъчи да намери удовлетворение в бягството ѝ. Макар да знаеше, че няма да получи никакво удовлетворение, преди да я има в леглото си. Мадлин не го беше разбрала, но откакто бе стъпила на английска почва, времето ѝ като независима жена беше приключило. Гейбриъл не се дивеше на добрия случай, който ги беше събрал тук, в същото време на същото място. Знаеше, че тя сигурно ще дойде на играта при Ръмбилоу — и както винаги извади късмет.

Макалистър изгледа недоволно Гейбриъл.

— Трябваше да ме предупредиш, че пак си хукнал подир тая фуста.

Гейбриъл не беше надлежно подготвен за прилива на желание, който го беше зашеметил, щом я видя. За такова нещо нямаше достатъчно добра подготовка.

— И какво щеше да направиш?

Макалистър бутна Гейбриъл в стаята и затръшна вратата, но не силно.

— Щях да те пратя да поработиш в Бедлам, където хората не са толкова луди.

— Ти мразиш целия женски род — отбеляза Гейбриъл. — Не е имало случай да харесаш някоя от дамичките ми, а ако ти се налага да търпиш някоя жена, искаш тя да е покорна и мълчалива.

— Какво нередно има в това?

— Нищо, освен че Господ ги е устроил другояче.

— Устроил ги е, ама не и твоята херцогиня.

— Не. Не и моята херцогиня.

Макалистър беше надал вой до възбоба, когато научи за измяната на Мадлин и не спря да изтъква това като доказателство, че жените не

са стока. Гейбриъл не бе съгласен, но тогава си имаше нещо друго наум. Франция беше обявила война на Англия и Гейбриъл участваше в организацията на отбрана. Докато отсъстваше от дома, Джери беше попаднал в клопката на един негодник, и за да измие срама от челото си, бе постъпил във флота.

Момъкът беше в открито море, когато слуховете за проблемите му стигнаха до брат му. За вечна печал на Гейбриъл целият този ужасен период свърши с гибелта на Джери. Гейбриъл смяташе, че отговорността за тази смърт е негова. Не трябваше да изпуска Джери от поглед, а точно това се случи, защото мисълта за Мадлин го беше обсебила.

Още повече, че при цялата страст помежду им Мадлин отхвърли собственическата му претенция и предпочете да избяга от Англия, вместо да се изправи лице в лице с него. Огненият му бяс се беше превърнал в смразяващ и неумолим гняв. Понеже вярваше в съдбата, той знаеше, че някой ден Мадлин отново ще му падне в ръцете и се беше заклел да ѝ отмъсти — на нея, която първо плени душата му, а после избяга, защото... о, причината не беше в хазарта. Тя се уплаши. Плашеше я всеки мъж, когото тя не можеше да управлява и контролира.

Гейбриъл изхлузи шалчето си и го хвърли на купа с мръсно бельо.

— Тогава сваляй ризата и го раздавай по-бързо. Първият звънец за вечеря скоро ще удари, а ти искаш да си там, за да видиш играчите. — Макалистър събра бельото и отиде в съблекалнята, после се върна с изгладена риза. — Трябваше да се досетя, че тая жена ще отклони мислите ти от отмъщението.

— Имаш предвид, че съм слабак, а? — Гейбриъл се ухили насмешливо и облече ризата.

— Слаб си като агънце, ако позволиш на оная ламя да те докопа в ноктите си.

— Опитвах се да я прогоня. — Усмивката на Гейбриъл се стопи. — Това място не е за жени.

Тук Макалистър беше съгласен:

— Жените са плъзнали навсякъде. Прислужнички и дами щъкат където им падне и пискливите им гласчета не млъкват. „Откъде да

намеря ютия“, „Как да запаля огъня“. Не знам защо Ръмбилоу е позволил на жени да присъстват на играта!

— Защо е настоял, искаш да кажеш.

— Не ми харесва тая работа.

— И на мен.

Ръмбилоу беше изпечен мошеник, но нито Макалистър, нито Гейбриъл разбираха присъствието на цели семейства на една толкова важна игра.

— Дали ще използва объркването, създадено от приема, за да мами? Дали ще отвлече някое момиче?... Запознах се с някоя си лейди Тамзин, много красива, много невинна. Неговият тип момиче.

— Без съмнение някаква глупачка, щом и тя го харесва.

— Не съм казал подобно нещо. За момент беше заслепена от чара му, но веднага се опомни, щом вниманието му се пренасочи другаде. — На Гейбриъл много му беше допаднал войнственият хъс на девойчето. — Майка ѝ е тази, която го иска за зет.

— Жени — изсумтя Макалистър. — Не виждат кой струва и кой не.

— Същото важеше и за Джери — мрачно каза Гейбриъл.

— Не — грубо отсече Макалистър, докато закрепяше яката на господаря си. — Не важеше. — Макалистър нямаше навик да плюе върху човешката глупост, особено когато ставаше въпрос за обичния брат на Гейбриъл. — Още една причина да си гледаш мисията и да не се занимаваш с женското празноглавие.

— Ти пак ли ще ми надуваш главата с Мадлин? — въздъхна Гейбриъл. — Първо опитах да я стресна със заплахи, после се опитах да я шокирам чрез прелъстяване.

— Това е най-идиотският план, който някога съм чувал. — Макалистър посочи с брадичка към леглото. — Да не мислиш, че ще ти избяга, след като я удовлетвориш?

— Последния път това проработи.

Макалистър го зяпна с ръце на кръста си.

— Добре де — призна си Гейбриъл. — Днес си загубих ума.

— Това редовно ти се случваше с нея. Защо си мислел, че днес ще е различно?

Гейбриъл се втренчи в камериера си без да го вижда. Той се взираше в миналото и по-специално в онази нощ в Алмак.

Той се облегна на стената и гръбнакът му се отпусна блажено. Беше свършил това, за което беше дошъл. Беше си спечелил състояние и вече беше независим от подаянията на бъдещата си съпруга. За него това беше въпрос на гордост. Вярно, че беше зестрогонец... но не и с Мадлин. Нямахше да бъде съпруг на конци, нямахше да бъде играчка, която взимат и захвърлят когато си поискат, и я милват по главата, щеше да бъде господар в собствения си дом и равностоен партньор в брака.

Затова я чакаше. Да ѝ сподели триумфа си. Да ѝ оправи смачканата перушина — защото фасонът и щеше да е смачкан. За времето, през което я опозна и се влюби в нея, той оцени характера ѝ. Тя живееше, за да командва другите като на парад. Този развой на събитията нямахше да ѝ хареса.

Но пръстенът беше на ръката ѝ, обявлението за годеежа им беше излязло в Таймс, а датата беше насрочена. След три седмици щеше да е негова. Макар и не достатъчно скоро, но щеше да бъде негова.

Когато пристигна, тя се понесе с величието и красотата на египетска кралица. Носеше великолепна рокля от розова коприна, която обгръщаше тялото ѝ като любовник. Черната ѝ коса беше вдигната на висок кок, от който стърчаха няколко големи розови пера. Брадичката ѝ беше вирната прекалено дръзко, раменете ѝ бяха изправени като на войник, пристъпваше с бавни, големи крачки... и май залиташе.

Той се отдели от стената. Знаеше. Тя вече знаеше. Вреше и кипеше от яд. Не беше очаквал това.

Отначало тя не го видя и той впери поглед в нея. Името на вечната игра беше „А сега Мадлин ще ме погледне“.

Резултатът не закъсня. Сложната ѝ прическа описа четвърт кръг и тя го открои на фона на стената. Втренчи се в него без помен от усмивка. После се обърна и каза нещо на Елинор. Горката малка Елинор, която се опита да удържи братовчедка си, полагайки ръка на рамото ѝ. Мадлин се отърси от допира и закричи към Гейбриъл.

Гневът на Гейбриъл също пламна. Той се приготви за битка — но си правеше сметка, че тази битка ще се състои в някоя празна гостна или в сумрачните градини. Изобщо не си беше представял, че Мадлин ще започне сражението в балната зала пред очите на всички с плесница по лицето му и ще го приключи с разваления им годееж.

При спомена за онази сцена в гърдите му се надигна студен, чист, ободряващ гняв и Гейбриъл изрече гласно:

— С нея също имам сметки за уреждане.

— Едно по едно. — Макалистър му подаде надипленото колосано шалче.

Гейбриъл го пое безмълвно и го оформи на възел, наречен „водопад“. Първия път не успя. Опита с друго шалче. Упорстваше — в завързването на шалчето, в отмъщението. Ще си отмъсти на Ръмбилоу. И на Мадлин.

— Разбра ли къде ще се състои играта?

— Във вдовишката къща, която е отделена от централната сграда.

Логично. Каквото и да беше замислил Ръмбилоу, жертвите му трябваше да са безпомощни. Най-сетне доволен от възела, Гейбриъл разгледа шалчето си в огледалото.

— Довечера ще отидеш и ще я инспектираш.

— Ще опитам, но те предупреждавам — Ръмбилоу има цяла армия наемници, които патрулират наоколо. Един поглед през прозореца и за малко да ме докопат.

Гейбриъл сви рамене, облечени в тъмносиня жилетка, обточена със златен кант, и попита:

— Готви се за неприятности, а?

— Или ги създава. — Макалистър помогна на господаря си с обличането на излятото по тялото сако. — Просто съм любопитен: защо попита тая фръцла дали познава Ръмбилоу?

— Готов съм да се закълна се, че той я познава.

— Но го отрича? Още палячовщини. Нищо добро не ни чака. — Макалистър размисли. — Прилича на братовчедка си. Може би той познава другата Де Лейси.

— Мадли се прави на братовчедка си. — Гейбриъл се наслади докрай на ужаса, изписан по лицето на верния му слуга. — И се преструва, че е компаньонка на лейди Тамзин, за да спре баща си от участие в играта.

— Нищичко не вдявам.

— Всъщност е доста логично. Лорд Магнус вече я е съсипал с облога си срещу Найт. Сега Мадлин е убедена, че той ще се опита да й

се реваншира с друга игра на хазарт, а баща ѝ зависи от късмета си, не от превъзходните си картоиграчески си умения.

— Тогава да пристигне като херцогиня и да му каже... — Дори войнственият Макалистър разбра затруднението ѝ.

— Ако пристигне като себе си, ще стане обект на публично внимание, а ако каже на баща си да не участва в играта, гордостта ще го задължи да остане. В края на краищата не иска да му лепнат етикета „под чехъл“. — Никой мъж не желае това, особено баща, който най-безцеремонно е проиграл ръката на дъщеря си. Отстъпка пред искането ѝ би могло да се изтълкува като немощ — сякаш зависимостта му от хазарта не е признак на слабост.

Гейбриъл мразеше безумната ѝ привързаност към този човек. Много пъти беше виждал резултатите от нея. Лорд Магнус обещавахе да я навести, събуждаше надеждите ѝ, а после не се вестяваше, дори не си правеше труда да се извини. Обещаеше ли да се погрижи за някаква работа, свързана с именията, последващото разочарование беше неминуемо.

Мадлин никога не се оплакваше и търпеше стоически. Ала Гейбриъл знаеше колко дълбоко я засяга бащиното пренебрежение и така и не прости на бъдещия си свекър. Ако някой имаше правото да нарани Мадлин, това беше той самият. Искаше цялото ѝ внимание само за себе си като някой ненаситен момък.

— И какво е намислила да прави с баща си? — попита Макалистър.

— Подозирам, че планира да го издебне, да му вземе акъла, да го принуди да ѝ играе по свирката и да си тръгне тихомълком. Оттеглянето на Магнус от играта ще се възприеме като проява на типичната му ексцентричност.

— Хъм. — Макалистър не беше склонен да признае, че планът ѝ си го бива.

Гейбриъл се огледа още веднъж. Приличаше на красиво конте, което не се интересува от нищо извън облеклото си. Искаше Ръмбилоу да види само тази фасада. Още веднъж се зачуди каква игра играе този мъж. Гейбриъл се боеше, че това не е игра на шанса, а план да освободи всички от парите им — и, може би, от живота им.

— Чудя се защо лорд Магнус се бави.

— Не зная. — Макалистър изчетка сакото на господаря си. — Но зная, че тя те разсейва.

— Мадлин ли? — Гейбриъл се сети за скорошната сцена, в която той я държеше в прегръдките си и ѝ доказваше, че тя все още го желае. Впрочем сцената доказваше, че ѝ той я желае, но Гейбриъл открай време си го знаеше. — О, да. Гарантирам ти, че ще ме разсее. А аз ще се наслаждавам на всяка секунда.

Макалистър се отдръпна и го изгледа скептично.

— Какво искаш от момата?

— Възмездие. Възмездие за претърпяното унижение. Възмездие за годините, в които тя трябваше да е до мен. — Мадлин отново щеше да бъде негова. Щеше да му се отдаде без остатък, а когато това станеше... Той бръкна в чантата си и извади дамска ръкавица, пожълтяла от времето и протрита от постоянното разнасяне.

Макалистър също я погледна, позна на кого е и добре схвана символичното ѝ значение.

— Брат ти...

— Наистина ли вярваш, че няма да отмъстя за смъртта на Джери?

— Не — задави се Макалистър.

— Не. Ще си отмъстя на Ръмбилоу. Но освен това ще накарам Мадлин прескъпо да си плати. — С усмивка, която не вещаеше нищо добро за нея, Гейбриъл добави: — Тя ще внесе сладост в живота ми.

8

Мадлин гордо склучи ръце, докато оглеждаше творението си.

Светлината блещукаше по синьозелената рокля на Тамзин, придавайки на тъканта пищност, мекота и цвят, надминати само от искрящата сребърна кордела, промушена под подгъва и под деколтето, която повдигаше и събираше полата точно над коляното. Мадлин беше пришила сребърната фльонга над най-съсипаното място, а в центъра ѝ беше прикрепила искрящо червена роза. Под роклята Тамзин носеше най-хубавата си, украсена с парчета бял сатен и дантела ленена фуста, която беше толкова тънка, че при всяко движение бледата кожа прозираше под нея.

— Какво мислиш? — Тамзин се втренчи в огледалото и загрижено докосна корделата.

— За роклята ли? Перфектна е. Толкова е различна, че никой няма да се досети, че това е спешна поправка. Въздействието ѝ е неуловимо... повечето момичета ще носят прозрачни рокли или ще са намокрили полите си. С твоята хубост и това коляно, което ту се показва, ту не, ще ги сложиш в малкото си джобче.

— Наистина ли? — Тамзин грейна. — Така ли мислиш?

— Никога не греша, когато предричам светски успех, а теб те чака триумф. — Мадлин се надяваше, че говори истината. Нужно ѝ беше нещо, което да я отвлече от задаващото се бедствие. Бедствие на име Гейбриъл.

Тамзин сама си беше направила прическа и сега отмяташе глава, а русите къдрици танцуваха около пухкавите ѝ страни.

— Но... — започна тя.

За Мадлин лицето на момичето беше отворена книга.

— Но какво ще стане с истинския ти любим? Честно ли е да излезеш и да се забавляваш, когато него го няма?

Тамзин се обърна и сграбчи ръцете ѝ.

— Знаех си, че ще разбереш какво изпитвам. Надарена си с проницателност.

Да, Мадлин беше надарена с проникателност — за жена, която очевидно беше луда. Смахната. След четиригодишно изгнание и какви ли не перипетии беше паднала в право в капана, от който беше избягала, и то без никакъв протест. Смяташе, че ще успее да види Гейбриъл, да разговаря с Гейбриъл, да се държи с Гейбриъл почтително и резервирано. В крайна сметка имаше четири години да се дистанцира от онази безумна страст, от онова любовно изобилие. А вместо това... вместо това му беше позволила да я докосне.

Какво би могла да посъветва Тамзин? Да бяга от любовта като дявол от тамян? Не оставяй любовта да те сграбчи в ноктите си, иначе те чака вечна мъка?

Но не. Мадлин трябваше да бъде разумна. Страданията ѝ нямаше непременно да говорят нещо на Тамзин. Не и ако зависеше от самата Мадлин — а от кой друг да зависи?

— Няма да пропускаш дори танц, ще играеш на шаради, ще яздиш и ще се разхождаш с други млади дами и господа, но двете с теб знаем, че подобни занимания не носят истинско, дълготрайно удовлетворение. Разговорите, водени от все сърце и дългите, тихи вечери с любимия са изпълнени с истински смисъл. — Мадлин не можеше да повярва, че ги бръщолеви такива, но не се изненада, когато девойката закима енергично:

— Да, съгласна съм.

— Точно както богатство и титла не правят един мъж важен. Добро сърце и благороден нрав — това са изискванията.

— Да! Именно! — Ентусиазмът на момичето беше заразителен.

— Въпреки това искам на този прием да флиртуваш всякак със знатните и богати джентълмени.

— Не и с мистър Ръмбилоу. — Тамзин вирна брадичка с изненадващо упорство.

— Абсолютно не — решително отсече Мадлин. — Но освен него има и други господа. Подходящи ухажори са синовете на комарджиите. Знаеш какви са бащите им — лордове и богаташи.

— Да — кимна Тамзин.

— Избери си един. Омагьосай го. Виж колко е лесно. Дадеш ли им да разберат, че от униение си преминала към веселие, всички те ще се тълпят около теб. — Момичето отново започна да кълумва и Мадлин

побърза да добави: — Няма истински да се забавляваш, разбира се, но ще създадеш такова впечатление и никой няма да се усъмни.

— Вярно е — Тамзин се разведри.

— Сега си слагай ръкавиците и да отиваме при мамчето.

Двете млади дами излязоха в коридора и отидоха в спалнята на лорд и лейди Табард, където камериерката стягаше набитата фигура на господарката си в тясна премяна. Десенът на роклята — едри кичести рози — напомни на Мадлин за тапицерията на столовете в гостната на мистър Ръмбилоу. Тя дискретно отклони поглед.

Лейди Табард погледна Тамзин и изкрюка като пиле, изправено пред брадвата на фермера.

— Тамзин Ивлин Мери Чарлфорд, какво се е случило с новия ти копринен костюм?

Красивата руменина се оттече от страните на девойката, която сведе поглед към роклята си.

— Не ти ли харесва? Мис Де Лейси искаше да ми придаде континентален блясък.

— Континентален блясък? — Пълната шия и кръглото лице на лейди Табард пламнаха. — Мис Де Лейси, не бих нарекла точно това „континентален блясък“!

Мадлин си придаде доволен вид и отговори:

— Знам, че ме изпитвахте, лейди Табард, но на секундата разбрах желанията ви, когато открих толкова много сребърна кордела сред нещата на лейди Тамзин.

Лейди Табард се оцъкли срещу фльонгата над коляното на завареницата и.

— Какво?

— Права бяхте, разбира се. Подобни решения са последният вик на модата в цяла Европа, но откакто съм в родината, не съм видяла нито една млада дама да се носи така.

— Зипора, ти какво мислиш? — прогърмя лейди Табард.

Зипора се сви:

— Лейди Табард, никога не бих предложила подобно нещо!

— Разбира се, че не — почтително изрече Мадлин. — Безупречна камериерка като вас знае, че такова нововъведение е само за младата дебютантка, а не за дамата с утвърден стил, каквато е лейди Табард. Трябва да добавя, че господарката ви има превъзходен вкус. —

Мадлин се зачуди дали няма да я порази гръм заради огромната лъжа.
— Лейди Тамзин ще въведе нова мода сред младите дами от елита.

Последното уверение най-сетне даде резултат. Лейди Табард се отдръпна, огледа роклята от глава до пети и изсумтя.

— Да. Да. Виждам какво имаш предвид. Доста е шик.

— Нали? — Тамзин колебливо се усмихна на мащехата си.

Лейди Табард вдигна вежди, устните ѝ потръпнаха и за момент сякаш отговориха на кратката усмивка. После обаче веждите ѝ се свъсиха и тя строго смъмри завареницата си:

— Не се възгордявай, млада госпожице. Въвеждането на нова мода сред елита е доста сериозна отговорност за пеленаче като теб.

— Да, госпожо — отвърна Тамзин с нужната доза смирение.

Лейди Табард огледа костюма на Мадлин, вечерна рокля от толкова наситено зелен плат, че изглеждаше почти черна. Единствената ѝ украса се състоеше от зелен ширит около скромното деколте. Когато Мадлин се скара на Елинон, че си е ушила подобно нещо, отговорът беше, че това е дреха подходяща за компаньонка на благородна дама.

Очевидно лейди Табард беше на същото мнение, защото кимна одобрително.

— Това е друга работа. Напълно приемливо. Струва ми се, мис Де Лейси, че ако научите къде ви е мястото, и се обличате по съответния начин, ще останете с лейди Тамзин много, много дълго.

Никаква земна сила не бе в състояние да задържи Мадлин по-дълго от необходимото, за да намери баща си и да го убеди да се прибере вкъщи. Не и след волностите, които си позволи с Гейбриъл в спалнята му.

За нещастие щеше да го види тази вечер. Дано баща ѝ да дойде час по-скоро.

Но нищо в смирената поза не издаваше урагана, който бушуваше в нея.

— Благодаря ви за щедростта, лейди Табард.

— Няма защо. — Лейди Табард взе ветрилото си. — Да слизаме на вечеря.

Ръмбилоу, както се наричаше сега, изпитваше почти осезаема сладост, докато оглеждаше гостната. Свещите осветяваха огромното удобно помещение. Тук бяха събрани деветима мъже, които бяха толкова запалени по комара, че не виждаха опасността, грозяща

семействата им. По нареждане на Ръмбилоу тези мъже водеха на „веселба в провинцията“ жените си и децата си на възраст за женене.

Ръмбилоу не спираше да се удивлява от лековерието на богатите.

Възрастният лорд Ачард седеше на фотьойл, подпираше отеклите си от подаграта крака на отоманката и здраво стискаше бастуна в артритните си пръсти. Със стария си познайник, лорд Хейзълтайн, горещо обсъждаха играта на вист, която се бе състояла преди трийсет години в Хемптън Корт. Наследникът на Хейзълтайн, пълчив и недружелюбен седемнайсетгодишен юноша, ги слушаше внимателно.

Двете дъщери на лорд и лейди Ачард се скатаваха до стената и гледаха с големи, гладни очи как красивият и елегантен мистър Дарнел разговаря с най-възрастната мадмоазел Вавасьор. Очевидно госпожиците Ачард развиваха увлечение по младия лорд, увлечение, предварително обречено на неуспех, защото мистър Дарнел се интересуваше само от хазарт — и от драгоценния си камериер, Норгроув. Дарнел беше лудо влюбен в Норгроув, което щеше да предизвика скандал, ако някой узнаеше за това. Засега този факт беше известен само на Ръмбилоу, чиято работа беше да знае чуждите тайни.

Маркиз Марджърисън и властната му съпруга наблюдаваха с умиление как техния единствен син и наследник, лорд Хърт, отегчаваше до смърт една от мадмоазелите Вавасьор с приказките си за коне.

Презрителният поглед на Ръмбилоу се спря на костюма на Хърт. Един млад мъж с непрекъснато нарастваща талия не трябваше да носи сребристо сако, срязано в кръста и с подплънки на раменете. Цялата фамилия Марджърисън се състоеше от глупци и досадници, но в това отношение лорд Хърт беше ненадминат.

Бърнард, най-големият син на барон Уитард, не даваше пет пари за женските хитрини на мис Дженифър Пейборн, единственото дете на Фред Пейборн, търговец, прочут с лошите си картоиграрчески умения и способността си за нула време да възстановява загубите си на игралната маса чрез въглищарския си бизнес. Мистър Пейборн вадеше ужасен късмет с картите, но станеше ли въпрос за правене на пари, докосването му беше златно, като на цар Мидас, и тъй като силно обичаше единствената си щерка...

Щеше да ѝ купи Бърнард, ако тя пожелаеше.

Щеше да откупи живота ѝ, когато се наложеше.

Що се отнася до Ръмбилоу, мистър и мисис Грийн бяха симпатични глупаци, които не ставаха за нищо освен да правят дъщери и да се усмихват на празното пространство. И да играят комар. Този път мистър Грийн беше единственият играч — на Ръмбилоу не му трябваша романтични отклонения на игралната маса, затова беше поканил само мъже — но мисис Грийн беше прочута с това, че неколkokратно е залагала цяло имение на една карта.

По-младите хора разговаряха и флиртуваха, правейки всичко възможно да си хванат богат и титулуван спътник в живота сред равните им. По-възрастните дами, майки и матрони, седяха заедно с чаша чай в ръка, зорко следяха сполуките и несполуките на потомството си, и обсъждаха изгледите му за щастливо бъдеще.

Лорд Табард беше пристигнал по време на вечеря и сега неговата вулгарна жена му изнасяше тиради за неблагодарността на дъщеря му. Изглежда безцветната блондинка лейди Тамзин Чарлфорд не желаше да се увеси на врата на Ръмбилоу, което беше съкровено желание на вулгарното мамче. Погледът му се спря на момичето. Ако искаше можеше да я отвлече по време на бягството си — но той нямаше подобно желание. Усмихна се. Не и когато бъдещата херцогиня Магнус беше на разположение.

Ах, да, нейна светлост Мадлин де Лейси седеше в ъгъла, облечена в някаква проста рокля и полагаше сериозни усилия да изглежда покорна, тиха... идеалната компаньонка. Беше рядко забавление да гледа мъчителните ѝ опити да влезе в ролята. Още по-голямо удоволствие щеше да му достави да я манипулира както му харесва. Чудно, защо беше тук. Някаква пакост ли беше замислила? Или беше по петите на лорд Кемпиън, първата ѝ любов? Сама беше прецакала шансовете си с него. Ръмбилоу с наслада щеше да разбере какво търси тя тук. Въобще не се тревожеше, че тя може да го познае. Откъде-накъде? Потомствените английски херцогини не обръщат внимание на прислугата в някакъв си белгийски балнеоложки център.

А прислужник в белгийски балнеоложки център беше само една от многото роли, които Ръмбилоу беше играл навремето. Беше открил, че след сполучливо извършеното престъпление винаги е добре да влезеш в някаква сервилна роля, защото големите богаташи не се

интересуваха от прислугата с безгрижие, граничецо с безразсъдство. Често престъпниците живееха под носовете им.

Коего наведе вниманието на Ръмбилоу към лорд Кемпиън.

Кемпиън се подпираше с лакът на камината, гледаше огнените пламъци, отпиваше бренди и изглеждаше като човек, който не дава пукната пара, че бившата му изгора седи на няма и двайсет крачки от него.

Ръмбилоу го изгледа с присвити очи. Отначало, когато научи, че Кемпиън е приел поканата му, ликуваше. За последните четири години никой не беше успял да съблазни с игра усамотилия се легендарен комарджия, а присъствието му гарантираше, че всички останали ще приемат поканите си, за да го видят. Сега Кемпиън беше тук, залогът му от десет хиляди лири беше преброен и заключен в сейфа, а Ръмбилоу не можеше да се отърси от неприятното усещане, че е пропуснал нещо.

Кемпиън беше проучен щателно, както и всички присъстващи тук. Графът нямаше семейство. По-малкият му полубрат беше загинал при Трафалгар. Годеницата херцогиня му беше била шута. Сега той живееше сам в имението си и умножаваше богатството си.

Планът на Ръмбилоу беше дал плод. Беше се подсигурил където трябва. Когато цялата тази работа приключи, щеше да вземе кораба за Франция и да се представи на Бонапарт с няколко тайни от първостепенна важност, които беше успял да измъкне през битието си на секретар в Хоум Офис. Хубаво беше да имаш безброй умения и таланти, умения, които щяха да му осигурят убежище и много почести.

Часовникът отброи девет удара. Ръмбилоу се изправи и плесна с ръце:

— Моля за внимание!

Всички незабавно утихнаха и се обърнаха с лице към него. Израженията им бяха пълни с очакване. Тези аристократи го третираха като един от тях, а това беше същински триумф за човек, роден в калните бедняшки квартали на Ливърпул.

— Бих желал да ви осведомя как ще протича нашата провинциална веселба. — Той огледа гостната и кратко спря вниманието си на всяка от девойките, умишлено създавайки илюзията за интерес, чийто истински обект — тази мисъл ласкаеше Ръмбилоу — дамите пламенно щяха да дискутират. — Утрешната закуска ще бъде

сервирана в трапезарията. Съветвам ви да приключите с нея преди единайсет, защото не бихте искали да пропуснете излета ни. Утре следобед ще има игри и дребни забавления... на скалите с изглед към морето! — Той направи пауза и обра възхитените охкания и ахания. — Ще играем тенис и крикет. Готвачът ми още отсега е започнал да приготвя същинско пиршество, което ще бъде натоварено в кошници и сервирано под палатките, които ще разпънем. Аз самият ще се придвижа пеша до мястото на събитието. Каня ви да се присъедините към мен, но за привържениците на конските впрягове има карети. Обещавам празничният следобед да бъде последван от... бал утре вечер!

Нови охкания и ахания.

— Бал във великолепната синя зала на Шалис Хол. Още не смея да ви я покажа, но обещавам, че украсата ѝ ще бъде възхитителна. Как ли ще дочакам да видя красивите ни дами в най-блестящите им тоалети!

Лорд Дарнел повдигна монокъла си и огледа младите госпожици с леко преувеличен, неискрен интерес.

Значи не искаше никой да узнае за предпочитанията му. Твърде късно. Ръмбилоу ги беше узнал.

— В други ден ще се приготвим — Ръмбилоу направи величествен жест — за Играта на века.

Разразиха се аплодисменти.

— Играта ще започне в девет часа вечерта във вдовишката къща, която не е далеч от Шалис Хол. Тези от вас, които са настанени в Южното крило, могат да я видят през прозорците си. За тези, които ще се нуждаят от почивка, има пригответени спални.

— Пу не съм аз! — провикна се мистър Дарнел. — Веднъж играх три дни без прекъсване!

— Не всеки е издръжлив колкото вас, мистър Дарнел. Разбира се, непрекъснато ще има подкрепления. Играе се до излъчването на победител. Очакванията ми са това да отнеме повече от ден, така че — Ръмбилоу отново описа кръг с ръка и всички се приведоха напред — докато играем, наех карети, които да отведат семействата в Кринкъл Даунс. Градчето е чудато и разполага с доста красива църква, както и чайна, в която поднасят най-вкусните сладкиши, които съм имал

удоволствието да опитам. В действителност кейковете на чайна „Двама другари“ ме убедиха да наема Шалис Хол за празненството ни!

Дамите кимнаха, особено пълната лейди Табард, която се хранеше с повече апетит, отколкото беше прилично.

Ръмбилоу се постара да изглежда като палав хлапак.

— Не е прилично, но си го признавам: надявам се да спечеля.

Всички се засмяха, а мосю Вавасьор му се закани с пръст:

— Non, non, не е възпитано един домакин да таи подобен копнеж!

— Човек трябва да е луд — или лъжец — ако не иска да спечели сто хиляди лири стерлинги. — Ръмбилоу видя как играчите вкупом си поеха дъх, очите им светнаха, а пръстите им зашаваха. Да, правилно постъпваше като отлагаше играта за в други ден и подклаждаше напрежението. Те така щяха да се концентрират върху пикета, че Ръмбилоу можеше да задигне дрехите от гърба им без да усетят. — Онези от вас, които са тук, могат да задържат залога си най-късно в други ден до обяд. Тогава ще можете лично да депозирате парите в сейфа във вдовишката къща, където залогът ви ще остане до края на играта.

Кемпиън кръстоса крака и направи отегчена физиономия. Ръмбилоу знаеше как да събуди интереса му.

— Все още липсва един играч. Както всички вие знаете, съгласно правилата ако има вероятност да закъснеете, може да запазите мястото си като изпратите залога предварително и въпросният джентълмен е направил точно това. Но играта започва след два дни считано от този час — той посочи високо окачения часовник — а ако джентълменът не пристигне до обяд на уречения ден и всички други са депозирали десет хиляди лири, той губи залога си.

От множеството гости се разнесе всеобща въздишка. Херцогиня Магнус се изправи като на нокти на стола си и всякаква илюзия за покорство изчезна от лицето ѝ.

— Следователно ако гостенинът не се появи в точния час, обявявам, че неговият залог ще бъде разигран на предварителен кръг. — Залата се оживи от възбудения шепот, който последва при тази новина, но Ръмбилоу вдигна пръст: — Залогът му не е десет хиляди лири. Всъщност заложеният предмет струва много повече. Действителната му оценка е над тринайсет хиляди лири.

Жените шумно си поеха дъх. Мъжете алчно заоблизваха устни.

— Дано неизвестният комарджия да не се вести изобщо — извика лорд Табард.

— Недостойна мисъл... но да. — Ръмбилоу приглади мустака си. — Ако ми позволите да изкажа мнение... дамите ще са най-доволни от предмета.

— Моля ви, мистър Ръмбилоу, стига сте ни мъчили! Кажете ни какво е това — втората мадмоазел Вавасьор изпърха с дългите си мигли.

— Не бива.

Момичетата издигнаха гласове в разочарован хор. Ръмбилоу вдигна ръце.

— Добре, добре! Прелестите на дамите ме убедиха. — Той се поколеба, за да ескалира напрежението. — Това е тиара. — С крайчеца на окото си Ръмбилоу видя как лейди Магнус подскочи. Тиарата определено я вълнуваше. — Тиара ли? Не се изразих правилно. Това е стара корона, корона с необикновена красота. Докато я носи, всяка жена се чувства кралица.

— Ох, тате! — Мис Пейборн склучи ръце пред гърдите си. — Нали ще ми я спечелиш?

— Разбира се, малката ми. — Мистър Пейборн се усмихна на обичната си дъщеря и я увери, че за нея ще извърши подвиг, който не му беше по силите.

— Не мисля така — решително се произнесе лорд Ачард. — Ще я спечеля за моите дъщери.

Двете свенливки сведоха глави една към друга и се изкикотиха.

— Стига. Стига! — Ръмбилоу се засмя звънко, сякаш беше очарован тези прояви на родителска обич. — Всъщност отдадеността на тези мъже на семействата им го беше подтикнала да избере точно тях. В точните ръце любовта можеше да се окаже оръжие. — Тук съм поканил най-добрите комарджии в целия свят, но само един от вас може да спечели короната — и то ако собственикът не се покаже навреме. И само един от вас ще спечели цяло състояние.

— Короната, казвате, е вече тук — обади се Кемпиън. — Къде и как я охранявате?

Интересно. Защо му беше да знае това? И каква игра играеше, щом не криеше интереса си от Ръмбилоу?

Но ако Кемпиън искаше да открадне короната, трябваше да бъде насърчен в тази насока. Това щеше да се прибави към вълнението на приема и да обърка нещата.

— Короната вече е в сейфа на вдовишката къща. Гарантирам, че това бижу се намира в пълна безопасност. Хората ми патрулират непрекъснато.

Кемпиън даже не мигна. Не каза нищо повече.

Какво търсеше тук? Някакъв скрит мотив ли го водеше? Погледът на Ръмбилоу се плъзна към лейди Магнус. Свързан с нея?

Кемпиън трябваше да бъде наблюдаван непрекъснато. Ръмбилоу най-внимателно щеше да се погрижи за това.

9

Сега Мадлин осъзна, че планът ѝ е бил прекалено елементарен. Вятърът вееше и галеше тревата, докато тя вървеше към морските скали по горския път. Слънцето грееше. А тя размишляваше върху трудностите, усложнили живота ѝ. Когато съставяше план как да спре баща си, не беше взела предвид много неизвестни: стълпотворението от гости на приема, програмата на мистър Ръмбилоу... непредсказуемостта на лорд Магнус.

Защо още го нямаше? Толкова лесно ли щеше да загуби тиарата?

Винаги ли ще трябва да оправя кашите на баща си?

Аристократите водеха шествието и Мадлин беше почти радостна да бъде сред прислужниците и компаньонките. Това ѝ позволяваше да зяпа сърдито Гейбриъл колкото си ще. Гейбриъл, който крачеше сред гостите и говореше с всички, но не спираше при никого. Носеше широка боброва шапка, зелен костюм с черен кант и бастун с голяма златна дръжка. Изглеждаше безразличен към праха, покрил лъснатите му ботуши... безразличен към нея. Тази сутрин не я бе удостоил с нито един поглед. И слава богу.

Мадлин вървеше сама без да се присъединява към някоя компания.

Дори след предателството му, тя продължаваше да смята Гейбриъл за интелигентен. Сега знаеше, че с лека ръка беше връчил десет хиляди лири за съхранение на някаква съмнителна персона. Ама че глупак.

Пукаше ѝ единствено защото пропускът му показваше пропуск в прочутия ѝ здрав разум.

Пропуск, допуснат вчера с визитата ѝ в спалнята му. За няколко минути Гейбриъл беше заличил решимостта ѝ да се изправи срещу него, въоръжена с достойнство и трезв разсъдък. Цялото ѝ предишно негодувание се пробуди под острия му като камшик език и работата стана мътна и дълбока. Трепереше при мисълта за онова, което щеше да се случи ако Макалистър не беше пристигнал навреме. Беше

излязла от онази спалня, решена никога да не допуска Кемпиън близо до себе си... докато няколко часа по-късно не чу думите на мистър Ръмбилоу.

Тиарата. Трябваше да си върне кралската тиара. Защо, ах, защо беше повярвала на баща си, че не я е заложил?

Как беше възможно Магнус да изпрати безценната тиара, семеен завет, подарък от Елизабет Първа като залог за някаква си игра на пикет без да има гаранция за почтеността на домакина си? Голото доверие изглежда беше взело ума на всички тези комарджии.

А тя защо не се беше уверила със собствените си очи, че тиарата е в семейния сейф, защо не я беше прибрала и скрила? Ако баща ѝ не веснеше утре до обяд, щеше да поиска — не, помоли — Гейбриъл да я спечели за нея.

Досега не беше искала да се отклони от дълга си с цялото си сърце.

— Мис Де Лейси! Мис, чакайте.

Тя се обърна и видя грубиянина, който вчера я зяпаше, докато разтоварваше багажа. Той се изравни с нея.

Удивена и поизнервена от вниманието му, тя попита:

— Да? Какво има?

— Нищо няма, мис, просто помислих, че двамцата можем да си походим заедно, какво ще кажеш? — Широките му устни се извиха нагоре, а около сините му очи се образуваха бръчици. Явно хулиганът се мъчеше да го докара на очарователна усмивка.

Зъбите му бяха оцветени в кафяво и пред очите ѝ мъжът изстреля струйка тютюн в крайпътната трева. Отвратената Мадлин се зачуди това ли е представата му за добри маниери: плюй по подчинените си, не плюй по дамите.

Много добре помнеше как я беше зяпнал, а днес го беше хванала да наблюдава гостите с преценяващия поглед на джебчия. Въобще не се съмняваше, че престъпните практики са част от недалечното му минало.

— Хей, к'во виждате, мис? — засмя се той и вонята на джин я удари право в носа.

За малко да му нареди да се пръждосва, но когато огледа дългата редица гости, видя, че си няма подкрепление. Виждаше как Тамзин оживено флиртува с някакъв младеж. Виждаше как Гейбриъл крачи в

обичайната си поза — с ръце зад гърба и слуша мистър Пейборн, който му говори нещо. Далеч напред виждаше как златната коса на мистър Ръмбилоу блести на слънцето.

Но никой не беше наблизил. Нямаше кой да я спаси. В интерес на истината мъжът не представляваше реална опасност, а Мадлин де Лейси се гордееше, че е жена, която умее да де възползва от възможностите, а това си беше чиста проба възможност. Грубиянинът беше леко пийнал. Ходеше стабилно. Не заваляше думите. Но може би алкохолът беше притъпил сетивата му. Може би, ако го разпиташе с нужната доза финес, щеше да научи нещо за произхода и плановете на мистър Ръмбилоу.

— Ако желаете, можеш да вървиш до мен — позволи му тя. Грубиянинът цял се ухили и разкри, че му липсва преден зъб.

— Мале, к'ви сме важни, а? Принцеса ли си, ма, к'ва ли си? Ама отива ти. Затуй те избрах сред другите момичета.

Мадлин предполагаше, че трябва да се чувства поласкана.

— Благодаря. На момичетата като мен не им излиза всеки ден късметът с мъжаги като теб. — Меко казано. — Откъде знаеш името ми?

— Поразпитах. Някои пичове вече ти беха взели мерника, ама им подвих опашките. — Дългото му черно палто плющеше и разкриваше бричове, напъхани в дългите до коленете ботуши и мръсна синя риза.

— Разбирам. — Мадлин нямаше търпение да разкаже на Елинор какво е пропуснала.

— Днеска и бездруго трябва да ходя. Следя ей оня там. — Човекът на мистър Ръмбилоу посочи Гейбриъл.

— И защо? — стресна се Мадлин.

— Загадка е тоя тип. Подозираме го. — Грубиянинът кимна, сякаш притежаваше магически трактат.

— Защо? — настоя Мадлин.

— Не млъкваш, а? — Ноздрите на покрития му с червени венички нос се издуха и той я изгледа гадно. — Да не го харесваш, ма? Не е той лъжица за устата ти. Ше ти се напъха в горещата фурна, а като свърши, ше те изхвърли кат мръсно коте. Сички благородници са такива.

Очевидно трябваше да престане да задава въпроси за Гейбриъл и да се поинтересува от вървящия до нея мъж. Но как се разговаря с

такива като него?

Тъп въпрос. Както се разговаря с мъжете от елита: с доста щедра доза ласкателство.

— Как се казваш?

Той пъкна палец в гайката на колана си и издърпа панталона си нагоре, размърда вежди като гъсеници и отвърна с преправен глас:

— Големия Бил.

Трябваха ѝ няколко секунди, за да схване смисъла на жестикулациите му, но това обясняваше дръзката му увереност.

— Добре, Големи Бил... а имаш ли си фамилия? Второ име? — добави тя, когато той озадачено набърчи чело. — Името, което е на баща ти?

— Баща ми не са е веснал да ми остави име.

— Разбирам. — Не че беше снобка, една нейна приятелка беше наследила пари от трима благородници, никой от които не беше женен за майка ѝ, но подозираше, че при Големия Бил става въпрос за съвсем различно нещо. — Май животът ти не се е стекъл леко, но ти добре си се справил.

— Аха, вярно е. — Той се намръщи свирепо. — Некои хора — не ми се ще да казвам имена, обаче виждаш ли оня блондин, дето омагьосва тъпите гъски? — си въобразяват, че са много далече от нас, обаче не е вярно. Ама изобщо.

Той говореше за мистър Ръмбилоу. Страхотно! Големия Бил пъкна палци в тирантите си, залитна и се озова по-близо до Мадлин.

— А ти си хитруша.

Дай боже. Дано успее да измъкне от Големия Бил информация без да се насади на пачи яйца.

— Значи си с мистър Ръмбилоу от доста време? — попита тя и се отдръпна.

— Ръмбилоу. — Големия Бил се изкиска. — Ръмбилоу. — Нов смях.

— Какво смешно има?

— Ръмбилоу звучи като име на град, нали? — Големия Бил ѝ смигна.

— О. — Изглежда подозренията на Мадлин бяха оправдани.

— Искаш да кажеш, че това не е истинското му име.

— Не че съм ти го казал.

— Не, не си. — Въпреки че цялата беше в слух, а ушите ѝ щяха да хванат мускулна треска. — Много отдавна ли си с него?

— Аха. Бая отдавна. Обаче виж: въобще не казвам, че е тъп. — Големия Бил набърчи чело и заби поглед в краката си. — Акъл има. Ама ако той е умния, аз съм силния, пък ум без сила не бива, нали?

— Ау, че си умен. — Мадлин отметна косата от лицето си. Въпреки усилията ѝ, къдриците се изсипваха изпод сламеното боне. — Откога познаваш мистър Ръмбилоу?

— От малък. Ти сигурно щеше да кажеш „от цяла вечност“.

Мадлин едва дишаше от възмущение. Това се казваше информация!

— Отраснали сте заедно? Къде?

— В Ливърпул.

— В Ливърпул? Не в Езерната област?

— Откъде ти хрумна?

— Останах с такова впечатление. — *Подхранено от мистър Ръмбилоу.*

— От Ливърпул сме. Не сме некви селяндури от няква си Езерна област. — Поредната струйка тютюн потъмни тревата край пътя. Големия Бил вдигна палец към мистър Ръмбилоу, чиято златна грива ясно се открояваше над дамите, скупчени около него. — И тогава си беше умник. Все се хвалех с него, поне докато фантетата не го пипнаха. Едвам го измъкнах навреме. Още има белег, да-а.

— Белег? Къде? — Прозрението я осени и Мадлин прошепна: — Да не искаш да кажеш, че са го обесили?

Големия Бил я погледна лукаво.

— Като гледам, не са. Нали виждаш, че е жив, а?

Мадлин хранеше определени съмнения относно произхода на мистър Ръмбилоу, но да разбере, че е бандитствал и за малко не са го екзекутирали, беше съвсем друга работа. Това вече не беше глупава игра, от която да спасява баща си — и тиарата на кралицата. Изходът от тази игра можеше да е... убийство.

Мадлин замръзна въпреки топлото слънчево време. Трябваше да предупреди Гейбриъл.

Не. Момент. И сама можеше да се справи със ситуацията.

С въздишка си призна, че това е само едно бленувано пожелание. Имаше нужда от Гейбриъл, за да си върне тиарата и за да спре тази така наречена „Игра на века“ преди да се е случило необратимото. Не

се запита защо според нея Гейбриъл може да се справи с всичко — той открай време имаше излъчване, което ѝ вдъхваше доверие.

За да му помогне, трябваше да изкопчи колкото се може повече информация от Големия Бил.

Въпреки всичко не можа да не изпита известна наслада при мисълта, че ще може да натрие носа на Гейбриъл, като му изтъкне глупостта да повери доверието си и десет хиляди лири в ръцете на един толкова сенчест субект.

— Големи Бил, по всичко личи, че си изключително находчив човек.

Големия Бил се ухили от ухо до ухо.

— Къде си се научила да говориш така?

— Как така?

— Като че ли си по-велика и от най-великата херцогиня. — Погледът му беше изпълнен с нескрито възхищение.

— Надменността е наша семейна черта. — Мадлин не му даде време да се опомни. — Мистър Ръмбилоу често ли организира игри като тази? Игри с толкова високи залози?

— Бива си го по високите залози, но този тук е най-големият. Ще задигне всичко, ще видиш. Години е усъвършенствал този план.

Кожата ѝ настръхна.

— Тоя план?

— Аха, ще има кинти, когато всичко свърши. — Той изщрака с тирантите си. — След няколко дни ще мога да си купя луксозна кифла като теб.

Мадлин със сигурност можеше да твърди, че никога досега не е била описвана като „луксозна кифла“. Не знаеше дали да смее или да плаче. Знаеше, че трябва да стъпче претенциите му, но той беше ценен източник на информация, информация, която можеше да спаси нечие богатство.

Нечий живот.

— Значи мистър Ръмбилоу ще спечели Играта? Но това е игра на шанса.

Големия Бил се смя силно и продължително.

— Само да ти кажа, че не сме оставили нищичко на шанса. Нищичко.

Мадлин затаи дъх.

— Не и след онзи път в Скофийлд, когато остана труп, не че не се оправих с него, но Ръмбилоу каза, че това скапало нещата.

Труп. Да не би Големия Бил да й признаваше, че е убил някого? Мадлин погледна оцапаните му пръсти, широките му устни, мазната му коса и разбра, че е извън силите ѝ да контролира този човек. Все едно дали ѝ харесваше или не, време беше за отстъпление.

С облекчение Мадлин видя, че мистър Ръмбилоу се е освободил от младите дами и маха настоятелно с ръка.

— Струва ми се, че мистър Ръмбилоу изисква вниманието ти.

— К'во ли пък иска сега? — Големия Бил изплю всичкия тютюн, измъкна шише от джоба си и отпи голяма глътка. — Изглежда като да е глътнал горещ ръжен.

— Бас държа, че е разтревожен заради твоето бръщолевене — и заради пиенето ти.

Големия Бил предложи шишето на Мадлин. Тя отказа и потръпна от отвращение. Не можа да му се усмихне. Не и след онзи коментар за трупа.

— Беше ми приятно да си побъбрим — побърза да каже тя.

Големия Бил сграбчи ръката ѝ.

— Значи ще се видим довечера като свършиш с господарката ти? От тази дързост по кожата ѝ пролазиха тръпки.

— Не.

— Бойка си. Това ми харесва. Внимавай. — Той я бутна извън пътя.

Каретите с кошниците храна и гостите, които ги мързеше да ходят пеша, изтрополяха покрай тях.

— О-о-о, господарката ти ше те утрепе с поглед. Май по-добре да си вървя преди да си загазила.

— Май така е най-добре. — Не че Мадлин не можеше да се справи с лейди Табард, когато му дойдеше времето, но времето още не бе дошло.

След още едно махване Големия Бил бързо закрачи към Ръмбилоу.

Лейди Табард наистина я гледаше яростно, но Мадлин ѝ махна, кимна на Тамзин и с жест ѝ показа, че се справя добре.

Което беше истина. Младата дама беше взела инструкциите ѝ присърце и се държеше като родена флиртаджийка. На младите мъже

им трябваше само един подканващ поглед от игривите ѝ очи. Миналото ѝ беше забравено и кавалерите бяха изцяло на нейно разположение. Женкарите се оказаха малко по-трудни, но точно сега Тамзин вървеше под ръка с мистър Дарнел, а Мадлин я държеше под око.

Лейди Табард престана с кръвнишките погледи и благоволи да се отпусне на седалката, говорейки шумно на лорд Табард и сочейки Тамзин. Той кимна одобрително и каретите продължиха напред.

Мадлин обгърна с поглед дългата редица хора, която се точеше по пътя и недалеч успя да види Гейбриъл. Трябваше да говори с него. Да му каже, че се налага да спре тази отвратителна игра и...

Хилейки се, Тамзин се върна при нея, сграбчи, я за ръката и я стисна.

— Мадлин, всички джентълмени ме харесват, а аз просто им се усмихвам и се държа така, сякаш са ми интересни.

— Какво? — Мадлин с усилие пренасочи вниманието си към Тамзин. — О, да. Разбира се. Ти си точно това, което искат.

— Хубава, млада и благословена със състояние — изрецитира Тамзин и за последно махна на мистър Дарнел. — Мистър Дарнел е приятен и според него роклята ми снощи е била най-стилното нещо, което някога е виждал. Казах му, че идеята беше твоя и той се впечатли силно. Може би ще успееш да събудиш интереса му и да се ожениш за него!

— Не съм тук, за да събуждам мъжкия интерес, а за да ти помогна. — Мадлин знаеше, че мистър Дарнел не се интересува от жени. Тази сутрин се беше запознала с камериера му и разбра, че привързаността между двамата мъже е нещо повече от споделяне на еднакъв вкус към красивото облекло.

— Обаче говореше с онзи грубиянин, слугата на Ръмбилоу. — Устата на Тамзин, този чувствен лък, се изви укорително надолу. — За твоята категория можеш да си хванеш нещо по-свястно

Мадлин беше изумена от наглостта на момичето.

— Ако не се лъжа, аз давам съвети относно ухажорите ти — изрече тя с възможно най-аристократичния си тон.

— А ако аз не се лъжа, ти се нуждаеш от съвет относно ухажорите си, щом си склонна да кокетничиш с този отвратителен грубиянин.

Мадлин примигна при това прямо изразено мнение. Не бе осъзнала, че девойчето може да е толкова брутално.

— Не съм говорила с него с цел да го оплета в мрежите си.

— Може би не, но когато една жена говори с един мъж, мъжът винаги си мисли, че жената е запленена от него.

Стресната от толкова мъдрост у едно почти невръстно момиче, Мадлин попита:

— Кой ти го каза?

— Джефи — с очевидна гордост отвърна Тамзин. — Джефи е изключително умен.

Мадлин трябваше да се съгласи. Поне в едно отношение Джефи беше изключително умен.

— Джефи е прав, ти — също.

— Аз? — Тамзин изглежда се поуплаши. — Да, права съм.

— Вече няма да говоря с Големия Бил. — Освен ако не й трябваше още информация.

— Добре. Виж — мистър Ръмбилоу му се кара, задето е говорил с теб.

— Да, сигурно. — Големия Бил бунтовно пристъпваше от крак на крак и изглеждаше разярен, но Мадлин ясно беше чула в гласа му възхищението към неговия водач. Големия Бил нямаше да се разбунтува срещу ограниченията, наложени му от Ръмбилоу. Много лошо: за няколко минути беше научила толкова много от този грубиянин. Същевременно годините на Континента я бяха научили, че има ситуации, за които си трябва специалист. Погледът ѝ се премести към Гейбриъл. Ядосваше се, че миговете минават, а тя няма как да говори с него.

Обаче Тамзин се нуждаеше от напътствията ѝ.

— Зарежи го Големия Бил. Справяш се отлично за някой, който никога преди не е флиртувал. Родителите ти са във възторг.

Тамзин се усмихна самодоволно.

— Ще бъдат толкова изненадани, когато след целия този успех решително заявя, че ще се ожена за голямата си любов.

— Можеш да бъдеш сигурна. — Мадлин също щеше да е изненадана. Досега излизаше, че Тамзин обича своя Джефи заради външността му и защото Мадлин не можеше да каже нищо конкретно без да познава момчето, но смяташе, че Тамзин може да си намери

доста по-добра партия. Мадлин беше невероятна сватовница. Щеше да се поогледа...

Погледът ѝ се плъзна по Гейбриъл и — само за миг — тя затвори очи. Невероятна сватовница? А в своя годещ се бе провалила. Извърна глава и когато отвори очи, вече не гледаше в него.

— С Джефи имали ли сте разногласия?

Тамзин се засмя, мелодичен камбанен звън.

— Абсолютно никакви. В пълно единодушие сме по всички въпроси.

— По всички въпроси ли?

Тамзин въздъхна и подбели очи.

— Ами... той иска и след сватбата да останем в околността, за да помага на баща си. Мисля, че майка му и Онази Личност са се наговорили да ме подлудят със съветите си, но аз искам Джефи да е щастлив, затова ще живеем там. Първо ще поспорим и той ще се съгласи на някои отстъпки. — Тамзин се ухили и изпърха с мигли. — Нали се досещаш, че не съм толкова крехка, колкото изглеждам.

— Не, не си. — Гейбриъл привлече погледа ѝ като магнит. Какво трябваше да направи тогава? Компромис ли?

Но не. Той знаеше какво е мнението ѝ за хазарта. И я предаде.

Тя отново погледна Тамзин. Морският бриз си играеше с панделките на бонето ѝ. Ефирната красота и томителните сини очи на девойката представляваха смес от невинност и зрялост. Обичаше неподходящия човек, но измисляше интелигентни планове, за да даде шанс на несъстоялия се брак. В сравнение с това любовта на Мадлин изглеждаше повърхностна, а реакциите ѝ — детински и необмислени.

— Останаха ми още няколко мъже за покоряване. За задоволство на родителите ми ще атакувам титулуваните лордове, които са червиви от пари. — Тамзин прегърна ръката на Мадлин.

— Непременно.

— Ще се чувствам по-сигурно с възрастните джентълмени.

Тамзин подскочи леко и задърпа Мадлин към Гейбриъл.

— Хайде, Мадлин. Готова съм за предизвикателство. Да поговорим с лорд Кемпиън!

10

— Милорд, изглеждате ми самотен. — Лицето на лейди Тамзин цъфна в трапчинки, когато стигна до Гейбриъл, влачейки Мадлин след себе си.

Гейбриъл вдигна вежди. Беше забелязал флиртовете на младата госпожица, но изобщо не си бе представял, че ще стане обект на вниманието ѝ.

После видя изражението на Мадлин. Тя също изобщо не си бе представяла, че той ще стане обект на кокетирването на младата госпожица и беше ясно, че този неочакван развой съвсем не ѝ харесваше. Достатъчна причина да насърчи авансите на лейди Тамзин.

— Ще се радвам да ми правите компания, лейди Тамзин. — Гейбриъл се поклонил, и след осезаема пауза добави: — И вие също, мис Де Лейси.

Мадлин му се усмихна със здраво стиснати устни.

Добре. Нека разбере как се е чувствал толкова време. Той изчака лейди Тамзин да поеме дясната му ръка. Както и очакваше, Мадлин застана зад нея.

— Но моля ви, мис Де Лейси — бързо я атакува той. — Елате до мен. Откривам, че е изнервящо да вървите по следата ми като някой копой.

— Да, Мадлин, ела — присъедини се Тамзин.

Тъй като Мадлин се канеше да откаже, Гейбриъл я хвана за лакътя и я заведе до Тамзин.

— Моля ви, мис Де Лейси. Не се свенете.

Свенливостта беше последното нещо, в което човек можеше да обвини Мадлин, и тя го удостои с презрителен поглед, докато заставаше до Тамзин.

— Колко весело ще си прекараме, докато стигнем до скалите — възкликна Тамзин, без да усеща подводните течения. — Мадлин, ти би могла да ни разкажеш за приключенията, които сте преживели с херцогинята в чужбина.

— Много весело ще си прекараме, наистина — каза Гейбриъл с прекален ентузиазъм. — Нейна светлост няма уши чак дотук. Можете да ни угостите с разкази за своеволията ѝ.

Ръката на Мадлин се вдигна в юмрук. Гейбриъл не се съмняваше, че ако бяха насаме, тя щеше да го халоса.

Дявол да го вземе, толкова хубаво беше, че отново вижда Мадлин... че отново се чувства жив. Когато тя го заряза, всичко му опротивя с изключение на грижата за именията и отечеството — а брат му плати цената за това. Джери умря, а сърцето на Гейбриъл изстина. Не изпитваше нищо: нито удоволствие, нито щастие, нито гняв, нито болка. Душата му се превърна в пустиня, в която нямаше място за любов и за дълг. Той остана сам както никой друг.

Сега живееше с всеки удар на сърцето, с всяко вдишване. Не желаше нищо повече от това да се съсредоточи изцяло върху преследването на Мадлин. Работата с Ръмбилоу обаче имаше предимство. Но когато всичко свърши, зарече се той, Мадлин ще преброи оставащите ѝ дни свобода на пръстите на едната си ръка.

Гейбриъл погледна Ръмбилоу, който се движеше сред гостите. Толкова много гости. Този прием му харесваше все по-малко и по-малко. Снощи Макалистър опита да проникне във вдовишката къща, но откри само, че не можеш да седнеш удобно, когато задникът ти е пълен със сачми.

Довечера Гейбриъл щеше да проведе собствено разследване.

Междувременно Мадлин щеше да го позабавлява.

— Нейна светлост е въплъщение на добротата. — Юмрукът ѝ се отпусна.

— Да, сър, намерих я за чудесна, когато се запознахме в хана. Изглеждаше почти свенлива и много изтънчена, което ме изпълни с надеждата, че някой ден и аз ще бъда безупречна светска дама. — Тамзин притисна ръка към устата си, а очите ѝ се отвориха широко. — О, милорд, забравих! Споменахте, че сте били сгодени и сигурно всичко, свързано с нея, ви изпълва с болка. Моля ви, простете ми.

Брей, детето си го биваше!

— Няма какво да ви прощавам. Херцогинята ме интересува само бегло. Тя наруши думата си да стане моя съпруга, което ми дойде като гръм от ясно небе. Родът ѝ се гордее с това, че винаги е спазвал даденото обещание, и аз се надявам, че тя горко се кае за прекъсването

на тази вековна традиция, както и за прекратяването на годежа ни в последния момент.

— И за разбитото ви сърце. — В гласа на Тамзин звучаха равни части удивление и съчувствие.

— Казах ви, че видях херцогинята. Изглеждаше толкова приятна жена. Не съм си представяла, че може да е толкова безчестна и пропаднала.

В сумтенето на Мадлин нямаше нищо деликатно.

— Но мис Де Лейси не е херцогинята и според мен ще е чудесно да научим нещо за пътешествията ѝ. — Той погледна през ококорената Тамзин към единствената жена, която кипваше кръвта му до точка на лудост. — Накъде се отправихте след Англия, мис Де Лейси?

— Турция — грубо се тросна Мадлин.

— Възможно най-далеч. — Одобрението в гласа му нямаше как да не я подразни. — Добра идея.

— Турция надали е на другия край на света.

— Но е в далечните предели на Средиземноморието и не е място за две дами, които пътуват сами. Боя се, че своеволното бягство на херцогинята е поставило и двете ви в опасност. — Тази истина още го караше да се тресе от притеснения.

— Съвсем не. Нейна светлост е много изобретателна и излизането ни от Турция стана под турски ескорт.

Тамзин плесна с ръце:

— Невероятно! Сигурно нейна светлост е впечатлила всички.

Гейбриъл не беше чак толкова лековерен:

— Божичко, какви каша сте забъркали? — Той вдигна ръка. — Не, не ми казвайте. В противен случай ще ме подтикнете към насилие.

Тамзин смутено се изкикоти.

— Лорд Кемпиън, не може да бъде!

Мадлин строго сви устни като добродетелна лицемерка, каквато определено не беше.

— Лорд Кемпиън е човек, склонен към буйни изблици.

— Нямате си представа какви. — Все едно щеше да допусне косъм да падне от главата ѝ!

Разходката беше дълга и две от каретите на Ръмбилоу дойдоха да приберат дамите — и джентълмените — чиито обувки бяха започнали

да им убиват. Броят на пешеходците намаля. С приближаването на крайбрежието пътят стана по-изолиран.

— Накъде тръгнахте от Турция? — попита Тамзин.

— Към Италия. — Мадлин затъкна кичур коса в бонето си. — Тоскана беше особено красива. После Гърция. Страшно ми хареса тамошната кухня.

— Подозирам, че не само тамошната. — Преди години Гейбриъл я закачаше по повод на нейния вълчи апетит и готовността ѝ да опита всичко, което не бяга от чинията. Сега той се усмихна при този спомен и при мисълта как Мадлин е направила гастрономическа обиколка на Европа.

— Германската не ми допадна много. Липсват им изтънчените и фини сосове, характерни за южноевропейците. Специално французите... — тя спря виновно.

— Била си във Франция? — Уж благият му вид не скриваше гнева му.

— Само за кратко. — Мадлин избягваше да го погледне в очите. Реших, че можем да се доберем до Марсилия, а оттам да се приберем вкъщи.

— Херцогиня Магнус до такава степен ли зависи от съветите ти? — Тамзин изглеждаше изумена и ужасена. — Ти ми даде отличен съвет, но да проникнеш във Франция на Наполеон, който е наредил всички английски граждани да бъдат арестувани, ми се струва абсолютна глупост.

— На мен също — съгласи се Гейбриъл. — Но моля ви, бъдете така добра да ми кажете какви основания имаше херцогинята да вярва, че ще пресече вражеската територия без да я арестуват?

Мадлин започна да прилича на едва озаптен вълк: сведена глава, настръхнала кожа, неподвижни ръце.

— Цяла Европа беше вражеска територия. Наполеоновата армия маршируваше и превземаше всеки град по пътя си, а френският флот се приготвяше за битка. Не намирахме безопасно пристанище, сигурен път.

Тамзин склочи ръце за молитва.

— Мадлин, ти и херцогинята сте били толкова храбри.

— По-скоро неразумни — поправи я Гейбриъл.

— Ако сте бил толкова загрижен за нейна светлост, можехте да я последвате. — След тази издайническа забележка Мадлин прехапа устни.

Значи беше забелязала отсъствието му, а? Хубаво. Щом той е изтърпял агонията на неизвестността дали тя е добре, и Мадлин е можела да изтърпи неизвестността ще се появи ли той.

— Имах такива намерения.

— Не си честна, Мадлин. Лорд Кемпиън беше натоварен с организацията на крайбрежната отбрана — защити го Тамзин. — Чувала съм татко да коментира. Лорд Кемпиън е бил натоварен с отбраната на цялото северно крайбрежие, нали така, милорд?

Гейбриъл погледна Тамзин, изненадан от подкрепата на това младо същество. Щом желаше да се захване с гълченето на Мадлин, значи не беше неопереното голишарче, за което я имаше.

— Точно така. — Всъщност задълженията му въобще не се изчерпваха с това. На яхтата си превозваше шпиони до Франция и смели англичани от Франция, но задачата още не беше приключена и той нямаше право да говори за нея.

Той пренебрегна стреснатия поглед на Мадлин и решителното кимване на Тамзин, и се огледа наоколо. Тук цивилизацията свършваше и, подбудена от морския бриз, земята ставаше дива и неопитомена. Тревата беше по-жилава, дърветата — превити от вятъра. Ботушите му затънаха в пясък и чакъл, после пътят изчезна. Пешеходците се устремиха през дърветата към хълмистите възвишения, покрити с острица. Редицата червени и сини палатки приютяваше масите и столовете, които сега бяха заети от комарджиите и жените им. Част от по-младото поколение се беше настанила на одеяла, постлани на земята, а друга част скиташе по скалите, под които вълните се разбиваха с грохот, а отвъд тях хоризонтът се превръщаше в тънка синя линия и океанът се сливаше с небето.

На Гейбриъл му трябваше минута, за да осъзнае, че Мадлин е изостанала. Той се обърна и я видя да стои съвсем неподвижно. На лицето ѝ беше изписано въодушевление. Очите ѝ танцуваха, докато гледаха реещите се птици — ръцете ѝ леко се повдигнаха, сякаш искаше да полети с тях. Вятърът развя небрежно сресаната ѝ коса, която се подаваше изпод бонето, и залепи практичната зелена рокля за тялото ѝ, очертавайки всяка негова извивка. Блестящите черни кичури

се вееха назад и тя беше по-великолепна от голите женски фигури, които красят носовете на някои стари кораби. Мадлин беше на място сред дивата природа, защото беше тъкмо нейно дете.

Сърцето му подскочи, когато видя радостта ѝ. Искаше да я прегърне, да я повали на неравната, песъчлива земя и да я затисне с тялото си. Искаше бризът да ги гали двамата, както галеше само нея сега.

Засмя се дрезгаво и грубо.

Тамзин нямаше да го разбере, нито пък някоя от жените, които се разхождаха и седяха със слънчобрани, за да предпазят нежната си кожа.

Мъжете обаче щяха да го разберат. Един бърз поглед му подсказа, че не е единственият, който е забелязал блаженството на Мадлин. Ако не внимаваше, тя щеше да открие колко е лесно да се избави от влиянието му в прегръдките на друг мъж. Гейбриъл бързо отиде при нея и пое ръката ѝ.

— Елате, мис Де Лейси — изрече той възможно най-учтиво. — Не възнамерявам да ви изгубя.

Тя го погледна неразбиращо, пренесена в друг свят, застанала в непосредствена близост до самия ръб на вечността.

Той ясно видя момента, в който тя дойде на себе си. Погледът ѝ се изостри, брадичката ѝ се вирна. Тяхното минало, болката и раздорът, завладяха съзнанието ѝ.

— Никога не си ме имал.

— Напротив — нежно отвърна той.

— Не и наистина. Не така, че да забравя другото.

Гейбриъл знаеше, че това е истината. Но нямаше да се провали отново. Той положи ръка на кръста ѝ и я поведе към напред, към Тамзин, която ги гледаше и не криеше учудването си от враждебността помежду им.

— Мис Де Лейси — каза той — трябва да ви предупредя. Той знаеше, че Мадлин застана обратно до Тамзин, просто защото нямаше начин да му откаже, и защото разбираше, че би я поставил на място, в случай, че отново ѝ хрумне да изостане.

— Предупреждение? От вас ли, милорд? — Мадлин се засмя, но той усети нотка на презрение. — За какво ли може да се отнася?

— Намирам, че прислугата на Ръмбилоу съвсем не е толкова безупречна, колкото може да се очаква. Предполагам, че това се дължи на житието му на ерген и съм сигурен, че когато си избере някоя млада дама, този пропуск бързо ще бъде поправен. — Гейбриъл изобщо не си въобразяваше подобно нещо, но усмивката, която отправи към Тамзин, предполагаше безусловно доверие в домакина им.

Нямаше смисъл да вдига тревога сред гостите. Още не.

— Междувременно, мис Де Лейси, предлагам ви да ограничите кръга на флиртовете си до джентълмените на приема.

Най-накрая Мадлин истински се ядоса. Тя бързо скъси разстоянието помежду им и застана пред него. Гърдите ѝ гневно се надигаха и отпускаха. Единственото му желание беше роклята ѝ да е с по-щедро деколте — доста неприлично, но пък нали той беше един арогантен, долен звяр с похотливо-страстни намерения. Намерения, насочени единствено към Мадлин.

Тамзин ускори крачка, за да издържи на темпото им.

— И аз ѝ казах същото — започна тя, но Мадлин грубо я прекъсна:

— Лорд Кемпиън, не мисля, че препоръката на един прословут комарджия е способна да повлияе на избора ми с кого да общувам.

— Но, Мадлин, та лорд Кемпиън само ти мисли най-доброто! — възрази Тамзин.

Гейбриъл се изравни с Мадлин и отново атакува самообладанието ѝ:

— Престоят в чужбина може да ви е направил податлива на разни съмнителни типове, но скоро ще откриете, че тук, в Англия, очакваме от младите дами да общуват единствено с джентълмени от тяхната собствена класа.

Мадлин изгледа яростно Гейбриъл.

— И кой от тукашните джентълмени не е застигнат от проклятието на хазартната страст, която води до трагични последици?

— Но, Мадлин, много от тукашните джентълмени не играят хазарт. Придружават бащите си по покана на мистър Ръмбилоу, или пък майките и сестрите си за социална...

Гейбриъл, който не беше откъснал поглед от Мадлин, прекъсна девойката.

— Не я занимавайте с логика, лейди Тамзин. Мис Де Лейси е прочута — дали да не кажа „печално“ — с неблагоприятието си.

— Лорд Кемпиън! — Тамзин замята очи като див звяр, уловен в клопка между двамата каращи се, които крачеха към скалите. — Това не беше никак джентълменско от ваша страна!

Гейбриъл едва ли я чу. Имаше очи само за Мадлин.

— Моя скъпа мис Де Лейси — проточи той — не всеки мъж, който играе карти, е застигнат от проклятието на хазартната страст. Някои мъже играят комар с една точно определена цел, и спират, когато я постигнат.

— Докато не се поддадат на слабостта си към играта! — отвърна Мадлин.

— Вашите обвинения ме карат да се чувствам неловко — протестира Тамзин.

— Може би някои жени трябва да проявят повече разум и да не съдят мъжа, когото не са виждали четири години, и за чиято мотивация не знаят нищо.

— Аз съм дотук, а вие ако искате продължавайте — запъна се Тамзин.

Мадлин продължи. Гейбриъл също.

— На въпросния мъж дотолкова му пука за мен, че използва най-ненавижданото от мен средство, за да си изкара пари!

— Ах, мила, не това ти тежи! Работата е там, че имам ли пари, няма да бъда зависим от теб и ти ще се окажеш с мъж, когото не можеш да контролираш.

— Като баща ми.

Той я улови за ръката и я застави да спре.

— Аз не съм баща ти.

Кипящи от ярост, двамата стигнаха до ръба на скалата.

— Не е нужно да ми обясняваш. Знам какъв си.

— Не, не знаеш. — Без да я изпуска, той съвсем се приближи до нея и я погледна в очите. — Ти така и не ми даде шанс да покажа какъв съпруг мога да бъда. Толкова ли те беше страх?

— Страх? Страх? Как смееш? Никога от нищо не съм се страхувала.

— Страх те беше, че ще се окажа точно като него. Егоистичен, повърхностен, безотговорен прахосник.

Тя изломоти нещо несвързано.

— Мила моя, наистина ли мислеше, че ще ме оставиш без издръжка и аз ще се втурна по петите ти? Аз съм див жребец. Ще позволя на една жена да ме обязди и това ще бъде ездата на живота ѝ, но само с мое съгласие. — Той най-накрая я пусна. — Ти така и не го разбра.

Широко отворените сини очи се втренчиха в него. Той виждаше знаците. Сега Мадлин беше предпазлива. Ако бяха насаме, щеше да ѝ предостави още поводи да се страхува.

Но хората ги гледаха, защото с Мадлин бяха изнесли цял спектакъл, а Гейбриъл нямаше намерение да показва на Ръмбилоу от какво значение е тази жена за него.

— Тичай, Мадли — тихо прошепна той. — Имаш да придружаваш една млада дама.

Мадлин се огледа наоколо, осъзна, че Тамзин я няма и с ужасено поемане на дъх се втурна назад, далеч от ръба на скалата.

Твърде късно. Преди всичко това да приключи, тя щеше да падне в пропастта — и да се озове право в ръцете му.

11

Тамзин безцелно прехвърляше пясък в шепите си и гледаше как слугите раздигат останките от яденето. Дамите извадиха блоковете си.

— Трябва ли да рисувам? Това истински ме отегчава.

— Не и ако не си добра — отвърна Мадлин, докато връчваше кошницата за пикник на един лакей и му благодареше. Когато свърши, отново насочи вниманието си към Тамзин, която седеше на одеялото до нея. — А доколкото разбирам, не си.

Тамзин я погледна косо.

— Доста си отворена за някой, който цял живот е бил компаньонка.

Мадлин се изправи като свещ.

— Отворена? Какво искаш да кажеш?

— Ами... сега например. Тонът ти не може да се сбърка с тона на прислужничка. — Тамзин набръчка нослето си, докато мислеше. — Не се държиш като прислужничка.

О, боже. Как го беше казала Елинор? Можеш да си компаньонка ако си приучена на скромност и смирение. Ако не си склонна да се изказваш по какви ли не въпроси. Ако не искаш другите да ти играят по свирката. Ако не те привлича да командваш.

— По пътя насам ти разговаряше много прямо с лорд Кемпиън.

Момичето беше по-проницателно, отколкото се харесваше на Мадлин.

— С него сме стари познайници. Той и херцогинята...

— ...бяха сгодени. Знаем, каза ми. Но очевидно си позволявате доста волности един с друг.

Иглички пробягнаха по тила на Мадлин. Гейбриъл беше седнал зад нея и дори без да гледа, знаеше, че я е наблюдавал през целия обяд. Merde! Как не спря да я изнервя с втренчения си, настойчив поглед!

Какво смяташе, че ще постигне чрез този тормоз?

Мадлин се намръщи.

Какво се надяваше, че ще постигне?

— За в бъдеще ще се постарая да се държа прилично.

— Не се притеснявай заради мен — отговори Тамзин. — Беше ми страшно забавно да ви слушам как се карате. Щяхте да се хванете за гърлата.

— Не се караме и нямаше да се хванем за гушите. Просто разисквахме прочувствено определена тема. — Мадлин осъзна твърде късно, че не трябваше да поправа Тамзин. Елинор я беше смъмрила точно заради това нейно поведение. Налагаше се да приключи разговора, преди да се е издала напълно. — Ако не обичаш рисуването, виждам няколко млади дами и господа, които се упражняват в стрелба с лък, и няколко, които играят крокет — маниерно изрече тя.

Тамзин падна на одеялото, превивайки се от смях.

— Видя ли? Дори когато се опитваш да говориш като компаньонка, казваш грешните неща. Ако реша да те разпитам, на теб не ти е позволено да сменяш темата.

— Знам. — Елинор със сигурност никога не отклоняваше въпрос, който Мадлин бе решила да повдигне.

Тамзин хвърли поглед към скалите и изстена.

— Лорд Хърт идва насам.

За пръв път в живота си Мадлин беше толкова щастлива от прекъсването на разговор.

— Усмихни се! Сега ще те пита или дали желаеш ли да се поразходите, или дали искаш да гледаш играта му на тенис.

Тамзин наистина се усмихна, но ѝ прошепна едва чуто:

— Хубав е, но е твърде впечатлен от собствената си важност.

— Той е изключително желан ерген. Мамчето ти ще изпадне в екстаз, ако той реши да те ухажва.

Тамзин погледна към родителите си, които се бяха отпуснали под сянката на тентата. Баща ѝ бърбеше с един от другите комарджии, а мащехата ѝ я наблюдаваше с орлов взор.

— Прекарах с лорд Хърт известно време на пътя и ти казвам, че е надут и помпозен досадник.

— Всички от Хърт Менър са с такава репутация.

— Използва сто думи там, където са нужни десет, а когато не говори за себе си, приказва за дейностите или дрехите на семейството си, което очевидно е най-старото, най-благородното и най-почитаното

в цяла Британия. — Тамзин го изучи с поглед, докато той идваше към нея. — А и не намираш ли костюма му за просташки?

Късите ботуши на Хърт от златна кожа бяха в тон със срязаното му в кръста сако със златни нашивки. Кралско-синята му жилетка беше с подплънки на раменете и със златен кант, който влизаше в такъв остър контраст със синьото, че Мадлин я заболяха очите. Високата му яка беше така колосана, че той почти не можеше да мърда главата си, а движенията му издаваха, че под жилетката си носи корсет, за да придобие модния втален вид. Накратко, денди с отвратителен вкус.

— Мисля, че човек, който ще наследи титлата маркиз, голямо богатство и някои от най-хубавите състезателни коне в страната, може да създаде свой собствен стил.

— Значи и ти си на моето мнение — заключи Тамзин.

— Не съм арбитър на елегантността.

— Мисля, че си — проникателно заяви Тамзин.

Мадлин се загледа в полета на рибарчето, което се гмурна във водите и се направи на нечула-неразбрала.

— Хърт ми разказа за конете си.

— Нима? — Това беше добра новина. — В такъв случай си го впечатлила. Семейството на Хърт е лудо по конете и благоволява да обсъжда въпроси като родословието им само с много близки роднини.

— Изпълних указанията ти. Пърхах с мигли, задавах въпроси като ли че ми е интересно и веднъж леко докоснах ръката му.

— По всичко личи, че си свършила добра работа. А и навярно се интересуваш от коне. Фамилията на Джефи не беше ли от коневъди?

Тамзин придоби смутен вид.

— Да, но хич не ми е приятно да слушам за коне.

Мадлин успя да се направи на изненадана.

— Но това ще е голям минус за брачния ти живот.

— Обикновено Джефи не ми говори за коне. Обикновено се възхищава на косата ми и усмивката ми.

— Колко мило. — *Колко блудкаво.*

— Да. Ето го лорд Хърт. Ще ми платиш за добрия си съвет. — Тамзин протегна ръка и при поклона на Хърт страните ѝ цъфнаха в очарователни трапчинки.

— Милорд, колко се радвам да ви видя.

— Надявах се, че вие и, разбира се, компаньонката ви ще ми окажете честта да се разходите с мен до скалите. — Хърт прокара пръсти през бакенбардите си. — Вие проявихте такъв интерес към еволюцията на средновековния кон в съвременния му, по-деликатен и бърз роднина, че реших, че бих могъл да изясня по-обстойно въпроса за ваше наставление.

— Невероятно мило да се сетите за мен.

— Да, нали? — съгласи се Хърт без капка такт или чувствителност.

Тамзин подбели очи към Мадлин и бъдещият маркиз ѝ помогна да се изправи.

Мадлин криво-ляво стана сама. Като всеки истински Хърт и този беше абсолютен досадник, а потеклото му далеч превъзхождаше чара му. Нищо обаче не можеше да сломи убеждението на един Хърт, че той е най-висшето от всички създания и ако вземеше решение да приласкае Тамзин щеше да е трудно, почти невъзможно да му се покаже, че е сбъркал адреса.

Добре. На първо време Тамзин щеше да страда, но от вниманието на лорда можеше да извлече полза.

Съчувствието на Мадлин обаче трая само докато Тамзин не ги поведе към дървото, под чиято сянка се изтягаше Гейбриъл.

— Лорд Кемпиън, отиваме на разходка, а компаньонката ми си няма кавалер. — Дори не се наложи Тамзин да довърши поканата си.

Гейбриъл стана и се поклони.

— Прекрасен ден за разходка. С ваше позволение, лейди Тамзин, ще се присъединя към компанията ви.

— Великолепно! — Тамзин плесна с ръце и погледна палаво фучащата Мадлин.

Хърт размаха пръст с нехаен маниер, който не му подходеше.

— Заплюл съм си лейди Тамзин, Кемпиън, но ако компаньонката ви устройва, нямам нищо против.

— Ще бъда повече от радостен да кавалерствам на компаньонката — отвърна Гейбриъл с влудяваща усмивка.

Хърт изобщо не осъзна грубостта си, въпреки че Тамзин беше на път да го отреже.

Мадлин поклати глава. Можеше да се грижи за себе си. Хърт действително щеше да изпита гнева ѝ някой ден, макар че надали

щеше да разбере с какво го е заслужил. Тя знаеше, че аристократите не обръщат внимание на прислугата и мислеше, че това безразличие е добре дошло за целите на маскарада ѝ, но тази крещяща обида наистина я засегна и контрастното поведение на Гейбриъл я накара да изскърца със зъби. Нямаше да благодари на Гейбриъл за вниманието му. От друга страна не можеше да изкаже гласно мислите си или да го срита, без значение колко ѝ се искаше. Нуждаеше се от тази възможност, за да поговори с него за информацията, извлечена от Големия Бил — и за кралската тиара. Ето защо последва Хърт и Тамзин по лъкатушната пътека, от която се виждаше брегът.

Гейбриъл склочи ръце зад гърба си и закрачи до Мадлин.

— Изражението ти е доста интересно. Сякаш дъвчеш хрущял.

Палатките се скриха от погледите им и те излязоха в една дива местност, която бавно се спускаше към хълмовете. Златни цветя растяха на малки ярки туфи, сини пеперуди прехвърчаха от цвят на цвят и никой не можеше да ги подслуша. Никой, освен двойката пред тях. Монотонният говор на Хърт долиташе до слуха им с всеки повей на вятъра, затова Мадлин поизостана, колкото да се усамоти от двойката, но да не я изпуска от поглед.

— Нищо не дъвча.

Очевидно Гейбриъл не ѝ повярва.

— Не обръщай внимание на Хърт. Бас държа, че рита кучето на баба си, когато тя не гледа.

— Откъде знаеш? — Мадлин спря на пътеката.

— Джери го видял. По-късно брат ми му го върнал тъпкано за животинчето. — Съвсем лека усмивка докосна устните му. — Нещастен случай.

Когато Мадлин се запозна с Джери, той беше много щастлив от годежа на батко си и се мъкнеше подире им при всеки удобен случай. Мадлин и Гейбриъл доста внимаваха да не му отправят покани. Те желяеха усамотение, доколкото беше възможно за годеници, и присъствието на впечатлителния, макар и любим брат им идваше в повече.

— Радвам се, че Джери се е погрижил за Хърт. Просто ми се ще... — Глупаво чувство — да ѝ се ще Джери още да е сред живите. Да ѝ се ще да е била по-мила с него.

Но Гейбриъл я разбра.

— И аз. И на мен ми липсва.

Ето пак. Общото им минало, разговорът без думи. Подобни отношения не умираха лесно въпреки волята ѝ.

Поради безмълвното разбирателство помежду им усещаше, че трябва да довери на Гейбриъл разговора си с Големия Бил. Гейбриъл нямаше да се присмее на нейните страхове и имаше властта да използва информацията ѝ.

— Извинявам се за коментарите си на предишната ни разходка. Не знаех, че си участвал в организацията на крайбрежната отбрана. Очевидно добре си оползотворил времето, в което ме нямаше.

— Извиняваш се за вивисекцията на характера ми, а, Мади?

Изглежда Гейбриъл се забавляваше по най-противен начин.

— Сигурно искаш нещо.

Разбира се, че беше така, ала формулировката му я изправи на нокти.

— Не! Да речем, че имам нещо да ти кажа. По пътя за насам Големия Бил...

— Големия Бил?

— Слугата на мистър Ръмбилоу — обясни тя.

— А... Оня, с който говореше. Оня, който се олюлява и крие пистолет в пазвата си.

Кракът ѝ замръзна във въздуха.

— Сериозно? Пистолет?

— Да не мислиш, че е добър човек и скромен слуга?

— Не, и ако благоволиш да млъкнеш за момент ще ти кажа защо. Гейбриъл млъкна. Стана много тихо.

Мадлин осъзна, че отново я беше накарал да се разприказва против волята ѝ. Как го постигаше? Винаги я проучваше, винаги я ръчкаше и чоплеше, и разглеждаше резултатите като момче, което прави експерименти. Тя реагираше прекалено буйно — дори сега гневът кипеше в жилите ѝ — а и трябваше да го помоли за онази услуга, да му се не видеше. Тя овладя раздразнението си.

— Убедена съм, че Големия Бил ми каза нещо, което е знак, че се задават неприятности.

— Където си ти, там са и неприятностите, моя скъпа Мадлин.

Тя скръцна със зъби.

— Той ми каза, че мистър Ръмбилоу не е от Езерната област, а е родом от Ливърпул. — Тя зачака реакция на удивление, но Гейбриъл само я гледаше отвисоко. Решена да разклати самообладанието му, тя добави: — Каза, че са израснали заедно и че мистър Ръмбилоу за малко не е увиснал на бесилото!

Гейбриъл се разхождаше, сякаш нямаше никакви грижи на този свят.

— Говорила ли си за това с друг?

— Току-що аз самата разбрах. — Тогава тя разбра какво значи безстрастието в думите му. — Знаел си?

— Да кажем, че... не съм изненадан.

Опитвайки се да запази спокойствие на духа, Мадлин погледна океана и чак после човека, за когото смяташе, че ще... ще спаси гостите на мистър Ръмбилоу от евентуалната беда.

— Трябва да предприемем нещо.

— Ние?

— По всяка вероятност тези мъже са престъпници.

— Те без съмнение са престъпници, а ние няма да предприемаме нищо.

— Не просто престъпници, а убийци. Големия Бил каза, че веднъж се е отървал от труп.

Кимването на Гейбриъл беше толкова спокойно, че беше ясно — той още не разбираше.

— В опасност сме — поясни тя. — Ти си в опасност.

— Мога да се оправя. Ти все се забъркваш в разни кашаи.

Когато прозрението я осени, Мадлин се препъна в един камък.

Гейбриъл я улови за ръката, изправи я на крака и отново закри до нея с прибрани отзад ръце като джентълмен, какъвто определено не беше.

Той разбираше всичко, осъзна Мадлин. Винаги е знаел за Ръмбилоу.

— Затова си дошъл на играта. Замислил си нещо.

— Мислех, че според теб съм дошъл на играта, защото съм прирастен към хазарта.

— Няма значение какво съм казала. — Мадлин махна пренебрежително с ръка. — Това обяснява защо Големия Бил е изпратен по петите ти.

— Да, той въобще не умее да се прикрива.

— И това си знаел?

— Спокойно мога да твърдя, че го отегчих до смърт — съобщи й Гейбриъл.

Мадлин започна да се оглежда наоколо, но Гейбриъл разтърси глава:

— Сега Ръмбилоу ще му свие юздите. В края на краищата какво мога да направя, когато ме придружават две дами и друг благородник? Снощи Големия Бил трябваше да наблюдава Макалистър, но аз няма да му кажа това.

Мадлин не можа да удържи вълнението си:

— Макалистър ти помага? Нека и аз да ти помогна.

— За това са нужни остро око и познания за играта. — Той се усмихна присмехулно. — Всъщност нужно е едно от онези презрени създания, комарджиите.

Тя не му обърна внимание. Той просто я вземаше на подбив.

— Мога да съм полезна в друго качество. Добра съм в стрелбата.

— Вярно е. Виждал съм те да стреляш. Но се надявам, че няма да се стигне дотам.

Отпреди познаваше това неотстъпчиво, упорито изражение на лицето му. Ще трябва да го наблюдава и да го подпомага тайно, когато ѝ се предостави възможност.

— Какво си намислил?

— Да попреча на гнусния план на Ръмбилоу, какъвто и да е той.

— Следователно знаеш, че той има гнусен план, но не знаеш какъв точно — заключи тя.

— Гнусните планове са специалитетът му. — Гейбриъл, скръстил ръце пред гърдите си, имаше безочие да изглежда развеселен. — Откажи се, Мади, нищо няма да ти кажа, а ти няма да помагаш.

Хрумна ѝ една мисъл:

— Не мога да си представя, че си се заровил в дълбоката английска провинция и спасяваш разни надути лордове от собствената им глупост.

— Аз също. Това е много лесен начин да те убият.

— Тогава защо се забъркваш?

— Това не те засяга. — Безразличието му беше абсолютно дразнещо.

Тамзин се обърна към тях, сякаш за да види докъде са стигнали.

— Всичко наред ли е? — извика тя. — Не е ли прекрасна разходката? — Агонизиращият ѝ поглед беше отправен към Мадлин.

Хърт се намръщи сякаш това прекъсване го подразни и отново се върна към отегчителната си реч.

Мадлин не изпита милост. След поканата към Гейбриъл, Тамзин си заслужаваше всеки миг затъпяваща досада от страна на Хърт.

Обаче не заслужаваше да бъде наранена от страшен престъпник.

— Трябва да предупредим всички да се пазят от мистър Ръмбилоу.

Гейбриъл я сграбчи за лакътя и я накара да спре.

— Не, не трябва и няма да правиш подобно нещо. Забранявам. Няма да съсипеш постановката му. Последната година направих всичко, за да набия идеята в главата на Ръмбилоу. Отвориш ли си уста сега, ще започнат да умират хора. Просто ми се довери. И си върви.

— Да замина? — Грубата му команда я свари неподготвена. Не си беше представляла, че ако се озове във властта на Гейбриъл той толкова лесно ще я пусне да си ходи. — Как да изоставя Тамзин и другите? Те са в опасност.

— Не са. Държа нещата под контрол.

— Що за контрол?

— Няма ли просто да ми се довериш?

— Разбира се — изненадано отвърна тя. Щом Гейбриъл имаше план, то той със сигурност беше добър.

Той се поколеба.

— Върви си тогава.

— Не и докато тиарата е застрашена. — Хърт и Тамзин все още бяха в обсега на полезрението ѝ, следователно изпълняваше задълженията си на компаньонка. Мадлин си пое дъх и смело изрече: — Татко още не е дошъл.

— Няма и да дойде, така че тръгвай.

— Откъде накъде? Ще се погрижа за сигурността на двете ни с Тамзин. Освен това имам всички причини да вярвам, че татко ще се появи. Дори е изпратил тиарата като залог. — Тя зачака Гейбриъл да каже нещо, да предразположи молбата ѝ за помощ.

Той едва трепна с мигли.

— Глупаво, но не и изненадващо като се има предвид кой е баща ти.

— Не е редно да обиждаш татко. — Не че думите на Гейбриъл не бяха истина. Това бе причината да не се вслуша в гласа на мъдростта и да напусне Шалис Хол. Дори с нея папа неизменно се забъркваше в неприятности, а ето какви ги беше надробил, когато тя замина в чужбина!

— Моля за извинение. — Гейбриъл свъси вежди. — Ти не обиждаш моето семейство. И аз не бива да обиждам твоето.

— Никога не бих могла да обидя Джери. — Мадлин се усмихна на милия спомен. — Той беше очарователен.

— И млад. Много млад. Много глупав. — Гейбриъл толкова рязко смени темата, че беше очевидно: болката от загубата на Джери още беше прясна. — Вярвам, че щеше да ме помолиш за помощ.

Хърт и Тамзин вървяха без да бързат, докато Хърт я наставляваше по някакъв, по всичко изглежда много важен, въпрос — е, важен за него. Мадлин още повече забави крачка, за да увеличи дистанцията между двойките.

— Трябва да спечелиш тиарата за мен.

Гейбриъл спря на място.

— А, значи за това сме толкова мили?

— Не съм мила, просто те търпя — изстреля тя. После си спомни, че малко четкане няма да дойде зле и добави: — Не искам да те убият.

— Само да ме поочукат. — Ръката му гальовно се плъзна нагоре по рамото ѝ. Гейбриъл се наведе и я погледна право в очите. — Не обичаш комарджиите, но сега имаш нужда от мен. Горката Мади, сигурно ти е било много трудно да ме помолиш.

Значи нямаше да се даде лесно. Вятърът развя кичура, изплъзна се изпод бонето ѝ. Гейбриъл го прибра на място.

— Искаш тиарата си, нали? Каква цена си готова да заплатиш?

Значи той още я обичаше. Мадлин се почувства неудобно.

— Да заплатя?

— Нали не си си въобразявала, че неморален комарджия като мен ще спечели нещо толкова ценно като кралската тиара и ще ти я даде даром, нали?

Врълхлетя я разочарование — въпреки че трябваше да очаква подобно нещо. Тръгна по пътеката, ръцете ѝ висяха неподвижно покрай хълбоците.

— Не, не съм. Мога да ти дам думата си.

— Каква стойност има думата ти? Ти самата си спечелена от мистър Найт. Ти и цялото ти имущество. Ти нямаш нищо.

Тя се втрени в Гейбриъл с безпомощен ужас. Беше прав, разбира се. Някакво логично късче от ума и доказваше правотата му. Но тя беше потомствена херцогиня. През целия си живот притежаваше повече земи, повече богатства от всеки друг. Дори хазартните пороци на баща ѝ не бяха успели да издълбаят дупка в семейното състояние.

И папа беше пропилял всичко с едно хвърляне на зара.

Но дори тогава тя реши, че ще отиде при мистър Найт, ще налее малко разум в главата му и ще върне нещата в предишното им състояние. Не беше помислила, че преди да предприеме каквото и да е, ще ѝ трябват средства, и то веднага. Тя сграбчи Гейбриъл за ръката:

— Трябва да ми имаш доверие, че...

— Само глупаците взимат нещо на доверие — безизразно отговори той.

Този безмилостен отказ не биваше да я изненадва. Не биваше, но...

— Значи няма да ми помогнеш? — Ръката ѝ се отпусна.

— Не казвам това. Но изисквам... обещание. Обещание, което този път няма да нарушиш.

— Не нарушавам...

— И няма да лъжеш. — Гейбриъл ѝ се закани с пръст. Защото тя нарушаваше обещанията си. Беше нарушила обещанието си да се ожени за него.

— Искам една нощ с теб.

Дъхът ѝ заседна в гърдите. Гейбриъл не говореше сериозно.

— Какво? Не!

— Да. — Той беше сериозен. Очите му бяха пълни с нещо, което би трябвало да е триумф, но по-скоро бе... гняв.

— Ти сам го каза — отговори тя с дрезгав, несвойствен за нея глас. — Бях спечелена от мистър Найт. Това със сигурност пречи на сделката, която искаш.

— Той не трябваше да чака идването ти. Владението е девет десети от закона. — Гейбриъл се огледа. Хърт и Тамзин бяха изчезнали зад хълма. Бяха сами в долината. Той дръпна Мадлин в горичката, притисна я в обятията си и сведе лице към нейното.

— Отивай си — прошепна, после бутна бонето ѝ, което увисна на завързаните под брадичката ѝ панделки, и я целуна.

Не биваше да му позволява това. Вече беше познала вкуса му и се бе оказала твърде податлива на съблазънта му. Но той се целуваше прекрасно! А животът беше станал толкова сложен. Нещата не бяха в черно и бяло. По всички въпроси мнението ѝ беше разколебано. Вече не знаеше на кого да се довери и от кого да се страхува.

Но знаеше, че никога не се е бояла от Гейбриъл. Той я притискаше плътно до себе си, сгръвяваше я, даваше ѝ да усети силата му. Ръцете ѝ се настаняха на силните му рамене. Очите ѝ се затвориха и тя попадна в мрачния свят на сетивата.

Соленият и хладен бриз щипеше кожата ѝ. Клоните над тях изскърцаха, листата зашумоляха, а в далечината вълните се разбиваха на брега. Слънчевата светлина се промъкваше през листака и я обливаше с топлината си. Устните му се люлееха над нейните, сякаш лекият натиск му доставяше най-голямото удоволствие на света, докато тя сама не отвори устни — съвсем лекичко, колкото да го опита. Само за едно бързо стрелване на езичето.

Гейбриъл улови езика ѝ между зъбите си и засмука връхчето му, облиза го и го прелъсти в устата си. Те се вкусваха и докосваха, отворени един към друг. Мадлин се озова сред вихър от цветове — червено, черно и експлозии от златисто. Пулсът ѝ се ускори, кръвта забушува в слепоочията ѝ, дъхът ѝ се смеси с неговия и двамата станаха едно с вятъра, дърветата и земята. Те се сляха с дивата природа като възплъщение на необузданата и великолепна страст.

Той отдели устни от нейните, изчака да види премрежения ѝ поглед и прошепна:

— Иди си къщи като добро момиче, а аз ще ти спечеля тиарата, ако я разиграваме.

Тя се втренчи в лицето му и откри белезите на страстта — подутите му устни, натежалите му клепачи. Бедрата му се притискаха към нейните. Той беше готов и възбуден, а тя искаше да му даде всичко, всичко, за да го е щастлив.

— Обещай ми, Мади — нежно я придума той.

За щастие инстинктите я накараха да прояви недоверие. Тя удължи мълчанието и изчака мозъкът ѝ отново да започне да функционира нормално. Това стана и тя превъзмогна факта, че Гейбриъл я е целунал и приласкал, само защото е целял да ѝ наложи волята си по един деликатен начин. Мадлин вдиша дълбоко свежия въздух, опитвайки се да намери равновесие, защото Гейбриъл, както винаги, я замаиваше.

Тя протегна ръка, сграбчи китките му и се освободи от прегръдката му.

— Не мога да си отида вкъщи. Както ти толкова грубо изтъкна, вече нямам дом. — Значи вече нямаше да бъде Мадлин де Лейси от имението Де Лейси? Непоносима мисъл. — Сега трябва да последвам Тамзин преди тя да разбере, че се е компрометирала. — Слагайки по този начин край на дискусията, Мадлин се отдалечи. Съзнанието ѝ бушуваше от мисли за наученото през деня и от планове как да оправи нещата.

Той безпроблемно я настигна и влезе в крачка с нея. Пак бе сключил ръце зад гърба си.

— Тук си в опасност.

Тя наново завърза панделките на бонето си и се изложи на вятъра с надеждата, че хладният въздух ще заличи белезите на страстта по лицето ѝ.

— Ако си тръгна, а баща ми през това време се появи, няма да има кой да го спре от това безумие.

Гейбриъл скръцна със зъби, погледна я внимателно и лицето му почервения, веждите му се свъсиха, а челюстта му се скова.

— Баща ти няма да дойде.

Тя отвърна на погледа му.

— Няма как да отречем фактите. Ще бъде тук. Влюбен е в хазарта. Само се чудя защо още го няма.

— Ако се появи, ще си поговоря с него — дрезгаво обеща той.

Сарказмът ѝ не закъсня да се прояви:

— Право в десетката. Сигурна съм, че ще те послуша — теб, заклетия комарджия. — Мадлин излезе извън себе си от гняв. — Той ще си въобрази, че желаш да го отклониш от предизвикателството и така само ще усилиш решимостта му.

Гейбриъл промърмори нещо под носа си, макар че Мадлин го чу много добре.

— Опитях. Наистина опитах — промърмори той, после повиши глас и каза: — Тогава ще платиш моята цена за тиарата.

— Казал си й какво? — Макалистър намачка току-що изпраното и колосано шалче, което държеше в ръцете си. — Не говориш сериозно.

— Естествено, че съм сериозен. — Гейбриъл измъкна шалчето от свитите пръсти на Макалистър, поклати глава над измачканото парче плат и го захвърли.

— Казал си на мис Аз-съм-херцогинята-и-си-знайте-място-то-в-гьола, че ще й спечелиш кралската тиара и просто ще й я дадеш. А няма ли да я цункаш по задника, или... Чакай малко. — Макалистър присви очи. — Бас държа, че няма да мине без целуване на нечий задник. Твоя задник.

— Колко добре ме познаваш. — Гейбриъл протегна ръка и изчака Макалистър да му подаде ново шалче.

— Значи, вместо да събираш сили за играта, ще похабиш безценно време, за да ухажваш херцогинята, която вече те е захвърлила?

— Не бих се изразил по толкова неласкав за себе си начин, но... да. Вярвам, че и така може да се каже.

— Бих искал да знам с какво толкова те привлича тази жена, че си готов да зарежеш здравия разум. Винаги ти е създавала неприятности, а на теб не ти трябва повече проблеми. Особено сега, когато ще хванеш Ръмбилоу за топките!

— Неприятности? — Макалистър беше прав. Мадлин му създаваше само неприятности.

— Зарежи я — заувещава го Макалистър. — Изпрати я някъде далеч. Свали я по-нататък!

Гейбриъл внимателно уви шалчето около врата си и започна сложния процес по правилното му завързване.

— Тя няма да си отиде.

— И защо не, по дяволите?

— Защото баща ѝ още може да се появи — отвърна Гейбриъл и срещна погледа на Макалистър в огледалото.

Шотландецът се намръщи. Той отлично знаеше какво мисли Гейбриъл за бащата на дамата. Скоро след като Мадлин беше заминала за Континента, Гейбриъл красноречиво и със силен глас беше изразил мнението си за лорд Магнус в пиянския си гняв.

Макалистър не беше разбрал яда на господаря си, защото по принцип не си падаше по човешките взаимоотношения.

— Каза ли ѝ, че може да я убият?

— Тя сама беше стигнала до този извод.

Макалистър зяпна от изумление.

— И тя отказа да си тръгне? — попита той, когато най-сетне затвори ченето си. — Аз се изправям на нокти всеки път, когато видя някой от онези злодеи с пистолети на кръста. На нейно място щях да се омета оттук.

Гейбриъл поклати глава при тази възхвала на малодушието. Макалистър никога не беше бягал от един добър бой.

— Не можеш. Ще ми трябваш преди всичко това да е приключило.

— Хъм — беше неясният отговор. Гейбриъл обаче знаеше, че слугата му е доволен. — Дори сега ти е под носа и не се налага да я преследваш.

— Напротив, налага се.

— Не ми е ясно защо.

И Гейбриъл не беше наясно. Това, което го имаше между него и Мадлин, беше неповторимо и не можеше да се сравнява с нищо в досегашния му живот. Преди четири години, когато за пръв път бяха заедно, тя нямаше представа каква изключителна връзка съществува помежду им. Плътска, чувствена връзка — да. Те бяха полудели от желание един по друг и телата им бяха нетърпеливи да се слоят. Но имаше и нещо повече — те бяха приятели. Споделяха сродни идеали, богато въображение, чувство за хумор — въпреки че сега Мадлин поставяше всичко това под съмнение. Ако той беше от типа мъже, които се скатават и са марионетки в ръцете на жените си, бракът им щеше да успее. Но той беше съвсем друг тип мъж. Вместо това тя вдигна сцена в Алмак и докато сипеше укор след укор, той можеше да мисли единствено за заплахата ѝ да го напусне.

Прие нападките ѝ без да пророни дума.

Когато тя се прибра вкъщи, той направи онова, което много пъти се беше представял — изкатери се по дървото пред прозореца ѝ и влезе при нея, за да я направи своя жена.

Мислеше си, че това ще оправи всичко. Мислеше си, че тя ще познае и приеме собственическата му претенция. Друг път. Тя си отиде и той остана сам, в плен на спомените. Това се оказа по-лошо от предишните му фантазии, защото спомените бяха истински.

Знаеше какви са гърдите ѝ — тежки и заоблени, с прасковено розови зърна, които откликваха на докосването му. Знаеше, че златната ѝ кожа е нежна и топла, особено между бедрата ѝ... особено на мястото, където той се зарови. Знаеше, че тя отговаря с ласки на допира му, а дълбоките ѝ стенания му даваха благословията ѝ, дори когато я нараняваше.

Защото той я нарани, когато проникна в нея. За една толкова висока, нахакана и дръзка жена, тя беше много тясна. Пенисът му бе потънал в топлината ѝ, която го обгърна по такъв неповторим начин, че той все още се будеше от сънища, в които отново се заравяше в тялото ѝ, треперещ от желание. Но въпреки малките ѝ размери, той не я беше пощадил от проникването, защото не можеше — не можеше да се оттегли. Тя му го беше върнала тъпкано: хапа го, забива нокти в гърба му. Тя го беляза като неин, той я беляза като негова.

После го изостави.

— Проклятие! — Той захвърли съсипаното шалче на пода.

— Ще ги съсипеш всичките без да усетиш — Макалистър шляпна ново шалче в ръката му.

Когато Гейбриъл проникна в нея, той я завладя. Утробата ѝ го приласка, хълбоците ѝ се извиха, за да го поемат, краката ѝ се обвиха около кръста му. Движенията ѝ сякаш бяха оркестрирани, за да му доставят удоволствие, защото с всяко помръдване тя го приближаваше до върховния миг на живота му. Когато влезе докрай в теснотата и, Гейбриъл свърши и семето му изригна в утробата ѝ с такава мощ, че той умря от блаженство, но още преди да излезе от нея, пенисът му възкръсна за повторен подвиг. Боже, каква нощ беше само!

Макалистър вдигна голяма олелия, докато изчетка прекрасния, тъмносин жакет на господаря си. Гейбриъл не му обърна внимание.

Тогава видя Мадлин в Шалис Хол — горда както всякога, висока, красива, може би поотслабнала и получи такава огромна и неотслабваща ерекция, че няколко омъжени дами я забелязаха и предложиха услугите си. Но той беше безразличен към услугите им. Той искаше само Мадлин, а да я има беше почти невъзможно.

Макалистър очевидно не одобри усмивката на господаря си.

— Момата не може да остане при теб. Баща ѝ я загуби от онзи американец.

— Мистър Найт не е трябвало да чака толкова. Разбирам го каква игра играе. Да я накара да му дойде на крака — да, това е начин да утвърди властта си, но докато наградата скита из провинцията, той поема риска някой лишен от принципи мъж да изяви претенциите си върху нея. — Картоиграческата етика да върви по дяволите. Гейбриъл открай време знаеше, че тя му принадлежи и никой друг нямаше да го изпревари.

— Кога забрави принципите си?

— Не съм ги забравил. Просто избирам да не ги приложа спрямо мистър Найт. Да си спечелиш съпруга на карти, пропускайки частта с ухажването, е адски лош начин за задомяване.

— Принципите са си принципи. Не можеш да ги пренебрегваш, когато ти скимне. Иначе с нищо не си по-добър от Ръмбилоу.

Гейбриъл беше проучил нещата. Ръмбилоу никога не повтаряше определена измама. Изглежда той изпитваше удоволствие да изненадва жертвите си — и съдиите си. Подземният свят на Лондон и Ливърпул дори се гордееше с постиженията му — но го презираше. Понятието „чест между крадците“ не значеше нищо за Ръмбилоу. Той беше започнал кариерата си с подобрена група интелигентни крадци, които мамеха старите и беззащитните. Но след няколко години, когато вече имаше своя собствена шайка, той направи удар — невероятно голяма измама, която острига до кожа търговци и благородници. Вместо да разпредели печалбата, той измамил главорезите си, а когато силите на реда и закона се намесили, изчезнал с откраднатите стоки и остави съратниците си на бесилките или на заточение.

Макалистър знаеше това. Той беше проследил малцината оцелели, и от разговорите си с тях бе научил всичко, което имаше да се знае за мъжа, когото те наричаха Господаря.

Но нищо, казано от Макалистър, не можеше да промени решението на Гейбриъл относно Мадлин.

— Въпреки това ще се възползвам от нея. Нейната дума, че ще се ожени за мен се изправя срещу думата на баща ѝ, че тя ще се ожени за Найт. Аз имам правото на Първия.

— Трябва да се засрамиш — скръбно изрече Макалистър. — Да се възползваш от жестоката цена, която една отчаяна млада жена е готова да плати, за да запази семейния завет.

— Ти сам не вярваш, че ще ме засрамиш, нали? — Гейбриъл не се срамуваше. Радваше се на падналата му възможност. — През всички тези години баща ѝ е превръщал живота ѝ в ад. Щом тази жена рискува всичко за него, и аз не мога да ѝ попреча, тогава тя ще ми плати за безпокойствата и закрилата.

— Каква глупост.

— Навярно.

Гейбриъл си признаваше, че никога не е бил добър човек. Преди да срещне Мадлин, той беше фустогонец, зестрогонец и разгулник. След като я видя, всичките му дремещи амбиции се обединиха в една — да стане нейният мъж. Обаче откакто Мадлин си замина, той не се отдаде и за миг на някой от пороците, които така ѝ харесаха в онази нощ.

Очевидно един презрителен поглед от прекрасните ѝ очи стигаше, за да пробуди развратника в него.

Той щеше да я има и искаше тя през цялото време да знае, да мисли за това. Искаше непрестанната ерекция между краката му да е съпътствана от течен пожар между бедрата ѝ. Искаше да знае, че ако плъзне глава под полата ѝ и докосне къдрещите се косъмчета, ще открие, че са овлажнели от желанието ѝ... по него. Следобед, когато я целуна, когато я вкуси, той едва се удържа да не я притисне към дървото и да я обладае, пък по дяволите всички останали.

Не го направи, защото беше твърде рано, а и мястото беше твърде публично.

— Ах, това ми се вижда хубаво.

Мина момент преди Гейбриъл да осъзнае, че камериерът му говори за шалчето, и още един, за да се погледне в огледалото.

— Наистина е хубаво. Подай ми жакета и ножа за ботуша ми. — Той вдигна пожълтялата ръкавица от скрина, поднесе я към носа си и

подуши леката, застояла миризма на кожа и Мадлин. Усмихна се.
— Да вървим на бала.

13

Тамзин изтръгна четката от ръката на Мадлин.

— Въобще не ставаш за фризьорка!

Колкото и неприятно да беше, Мадлин трябваше да си съгласи. В простата си рокля от тъмен муселин тя се чувстваше висока и неелегантна в сравнение с Тамзин. Роклята на момичето от бял сарсанет с къса туника от бледорозов креп беше с къси ръкави и нисък корсаж, който изваждаше на показ възхитителния ѝ бюст. Единствено обърканата руса коса разваляше цялостното впечатление, а Мадлин не можеше да стори нищо по въпроса. Тя не можеше да подреди собствената си коса, камо ли правата руса грива на момичето.

— Изглежда косата ти просто не желае да ми сътрудничи. Може би трябва да пробвам с машата... — Мадлин хвърли смутен поглед към металните щипци, които стояха върху горещата печка.

— Не! Видях какво направи с новата ми копринена рокля. Не ти позволявам да ме доближаваш с маша. — Тамзин въздъхна дълбоко и посочи столчето пред огледалото на тоалетката. — Седни. Ще ти покажа какво искам.

Мадлин се хвърли на столчето.

— Мразя неуспехите — каза тя. Като неуспеха от днешния следобед, когато тя не успя да убеди Гейбриъл да ѝ върне тиарата.

— Но май ти се случват доста често.

Мадлин прехапа устни, за да не отвърне. Защо това, което при Елинор изглеждаше толкова лесно, при нея се оказваше толкова трудно? Тази сутрин Мадлин петнайсет минути се беше мъчила да запали огън в камината и накрая се наложи да повикат Зипора. Мършавата камериерка на лейди Табард не се хвана на оправданията ѝ с уж мокрия кремък и успя да запали от първия опит. После се държа доста нагло.

Въоръжена с гребен и четка, Тамзин разреса дългата черна коса на Мадлин.

— Да знаеш, че те подозирам.

— Подозираш ме? — Мадлин така изписка, че се наложи да понижи гласа си една октава. — В какво ме подозираш?

— Мисля си, че може би не винаги си била компаньонка. Да не би да си дама, чиито родители са умрели без да ѝ оставят средства за издръжка?

На Мадлин ѝ си доця сама да се бе сетила за толкова правдоподобно обяснение на неудачите си.

— Ами да! Точно така!

Тамзин я погледна странно в огледалото.

— Тоест... да. Сякаш още се уча как да бъда компаньонка.

— Без особен успех. — Тамзин дръпна косите на Мадлин. — Видях те. Този следобед не ме държа под непрекъснат контрол. Бях сама с лорд Хърт.

— Той опита ли нещо? — Мадлин щеше да повърне, ако бе допуснала опозоряването на това невинно създание.

Тамзин изсумтя.

— Той дори не забеляза, че те няма. Беше твърде зает да ми разяснява какви нови столове е купила майка му за трапезарията на имението Хърт. Той е мамино синче.

— Можеше да е по-лошо — ухили се Мадлин. — Можеше да ти разправя за коне.

— Този въпрос вече го бяхме разчепкали до основи. — Тамзин я погледна смразяващо.

— Когато ви настигнахме, казах на Хърт, че е време да се връщаме.

— Това трябваше да го направиш след първите петнайсет минути. Но беше твърде заета да говориш с лорд Кемпиън. — Тамзин постави ръце на раменете ѝ, завъртя я към стаята и занавива на пръст къдриците ѝ. — Вие двамата се хванахте за гушите на пътеката към плажа. Да искаш да ми кажеш нещо?

— Че той е простак? — предположи Мадлин.

— Той не е простак. Носи му се славата на безупречен, ала доста дистанциран джентълмен. Но с теб той съвсем не се държи дистанцирано. Дори когато е в компания, той има очи само за теб... и те зяпа по един определено неприличен начин. — Тамзин се изкашля. — Заради теб ли нейна светлост развали годежа си?

— Не! Той игра хазарт и спечели цяло състояние, но любовта му към картите обиди нейна светлост до такава степен, че...

— Пълни глупости! Ако това въобще е обида, то тя е съвсем дребна. Онази Личност каза, че оттогава не е играл.

Ако това беше вярно, как трябваше да го разбира? Че е благоволил да дойде на тази игра не защото копнее твърде много за хазартна тръпка, а защото счита мистър Ръмбилоу за заплаха, която трябва да бъде отстранена? В такъв случай Гейбриъл беше герой. Непоносима мисъл. Тя предполагаше... извинение.

Мадлин потръпна.

— Затова си мисля, че той може би те е обичал повече от нея — изрече Тамзин, грижливо подбирайки думите си.

Мадлин замлъкна изумена. Ако човек не беше наясно с фактите, такава теория изглеждаше логична.

— От държанието ти с него трябва да заключа, че не си отвърнала на любовта му.

— Не — тихо изрече Мадлин.

— Добре тогава. В края на приема щях да разбия сърцето ти, защото една компаньонка не може да се ожени за граф.

Тамзин отново я завъртя към огледалото, уви косата ѝ няколко пъти около юмука си и се зае да я забожда с фуркети.

— Но ти и бездруго го знаеш.

— Да. — Този път отговорът на Мадлин беше още по-тих.

— Разбира се, нейна светлост е по-привлекателна от теб, но по разказа на граф Кемпиън за това как е претъпила обета си личи, че отвътре не е толкова красива, колкото отвън. — Тамзин тъжно поклати глава. — Аз я харесах. Но първите впечатления лъжат, нали?

— Херцогинята имаше основателна причина да не спази обещанието си — сопна се Мадлин, ядосана на Гейбриъл до немайкъде.

— Не знам възможно ли е да съществува основателна причина за такава нещо. Онази Личност ми каза да мисля внимателно, преди да обещавам ръката си, защото развалянето на годещ е много тежък грях.

Мадлин отново би се сопнала, но... не можеше. Нея я бяха учили на същото нещо и без значение как се мъчеше да оправдае действията си, тя все още изпитваше неудобство и... да, вина. Гейбриъл щеше да е много щастлив, ако знаеше.

— Но нека сравнението с херцогинята не те притеснява — казваше Тамзин. — Доста си привлекателна, особено с тази прическа. Просто бих те посъветвала да се държиш на малко по-голяма дистанция в общуването с лорд Кемпиън.

— Ако зависеше от мен, никога нямаше да му проговоря отново. — Ако зависеше от нея, нямаше да плати цената за тиарата.

— Виждаш ли? Пак си показва рогата. Предлагам ти безпристрастен съвет, а ти ми се репчиш. Ако не искаш хората да ви забелязват, и, по-важно, да не клюкарстват за двама ви, ще трябва да овладееш фасадата на безразличието.

Дори Елинор не смееше да поучава Мадлин така. Тамзин се извъртя и забодде още няколко кичура.

— Не може аз да съм единствената, която се досеща, че ти си била причината за сцената на херцогинята в Алмак.

Мадлин не знаеше да отрече ли забележката, или да я отмине. В края на краищата ако баща ѝ не се появише до началото на играта — започваше да се притеснява, че още го няма — щеше да се махне оттук и мнението на Тамзин нямаше никакво значение.

Но после в светските кръгове щеше да се натъкне на Тамзин, на лорд и лейди Табард. Те щяха да я разпознаят. Щяха да разберат, че ги е направила на глупаци и щяха да се почувстват засегнати — особено Тамзин. При тази мисъл Мадлин се намръщи. Елинор я беше предупредила, че ще стане така, но кой да я слуша?

Отлично. Щеше да издири Тамзин преди евентуалната им среща и да ѝ обясни всичко. Не — първо щеше да потвърди, че Джефи не е подходящ за неин съпруг. Щеше да уреди Хърт да ѝ направи предложение — нямаше да е трудно, младокът беше увлечен, доколкото това бе възможно за член на фамилията Хърт. Момичето щеше да откаже, което подготвяше сцената за нови предложения и нови откази. Тогавя Мадлин щеше да ѝ намери подходящ партньор и да ги подбутне към брачния олтар. Тамзин щеше да забрави всякаква евентуална неприязън към нея и всичко щеше да свърши щастливо. Да, Мадлин добре оправяше живота на момичето.

Да можеше и своя живот да оправи толкова лесно. Така беше... преди да дойде на този прием. Сега отчаяно се нуждаеше от различен план за да си върне тиарата... не да отдаде на грях с Гейбриъл. Отново.

— Студено ли ти е? — загрижи се Тамзин. — Цялата си настръхнала.

— Някой върви по гроба ми — отвърна Мадлин със старото суеверие и още по-отчаяно реши, че ѝ трябва план. Обаче след завръщането в имението не ѝ остана никакво време, защото бе ангажирана с куп задачи: да приготви банята на Тамзин, да изглади балната ѝ рокля (доста колебливо), да ѝ помогне с обличането. Кога си почиваха компаньонките? Елинор нито беше яка като братовчедка си, нито толкова устата. Мадлин се намръщи още повече. Следващия път, когато говори с Елинор, ще ѝ изнесе строга лекция за това колко е важно да не се престарава в изпълнението на задълженията си към нея.

— Ще спреш ли да се мръщиш? — сопна ѝ се Тамзин. — Невъзможно е да те приготвя, когато гримасничиш така, а трябва да свършим преди...

— Тамзин Ивлин Мери Чарлфорд, какво правиш? — откъм вратата се разнесе ужасеният глас на лейди Табард.

В миг Мадлин затвори очи, за да ги защити от ослепителния тюрбан с украса от златни пера и също толкова безвкусната рокля, която придаваше на лейди Табард вид на огромна буца масло. Все пак тя откри, че ако присвие очи, матроната изглежда поносимо. Мадлин влезе в добре познатата си роля на херцогиня и ѝ махна да влезе.

— Лейди Табард, моля ви, елате и вижте какво ми показва Тамзин. Най-невероятната... Ох! — Мадлин разтърка главата си там, където фуркетът бе забит с доста по-голяма сила от необходимото. — Това боли! — Тя улови погледа на Тамзин в огледалото и внезапно разбра, че лейди Табард може съвсем да не е възхитена от уменията на Тамзин.

Тамзин бодро завърши и показва на Мадлин, че е готова.

— А сега е твой ред да ми покажеш какви прически предпочиташ. — Мадлин стана от стола и Тамзин се плъзна на него, докато междувременно обясняваше: — Прощавай, че се залисахме мамо, но имаше една прическа, която исках да покажа на мис Де Лейси, а пък тя също иска да ми покаже една фризура.

— Залисахте? — Гласът на лейди Табард придоби пронизителна нотка. — Наистина сте се залисали. Наистина. — Тя се затича да изтръгне четката от Мадлин. — Мис Де Лейси няма да ти покаже никаква фризура. Тя дори своята собствена не може да направи. —

Лейди Табард енергично среса косата на завареницата си и така здраво я прикрепи назад, че очите на Тамзин се опънаха.

— Мис Де Лейси носи косата си по италиански — разрошена и развявана от вятъра.

Мадлин не можеше да повярва, че Тамзин е способна на такива небивалици.

— По италиански? — Лейди Табард твореше чудеса с панделки и фуркети пред изумените очи на Мадлин. — Това е любезният начин да кажеш, че е приличала на плашило.

— Намирам този стил за привлекателен.

Лейди Табард грабна машата и за нула време оформи малки къдрички около лицето на Тамзин.

— Днеска, ако не беше бонето ѝ, косата на мис Де Лейси щеше да се разпилее по гърба ѝ.

Мадлин се съгласи със справедливостта на това твърдение, но си замълча.

— Ето. — Лейди Табард щипна бузите на Тамзин и я издърпа на крака. — По-чевръсто, момиче, взимай си ръкавиците и ветрилото, че вече закъсняваме — извика тя и я повлече към вратата.

— Не!

И Тамзин, и лейди Табард спряха от удивление при тази дързост, но Мадлин беше абсолютно уверена и говореше с авторитет:

— Трябва да слезете последна, лейди Тамзин, така че да ви видят всички.

— Но... но... — заекна лейди Табард — другите млади дами вече кръжат около мистър Ръмбилоу!

— Точно така. Втурнали са се долу, сякаш си нямат по-добра работа от това да му се умилкват. Мъжете ценят труднодостъпните жени. — Мадлин видя как лейди Табард зяпна учудено. — Не ми казвайте, че не сте разигравали лорд Табард.

Лейди Табард рязко затвори уста.

— Е. Добре. — Тя се засуети с набора на полата си. — Така да бъде.

Доволна, че е предотвратила нататъшните възражения, Мадлин се обърна към Тамзин:

— Ще се поспреш на прага, за да те забележат хората, ще се усмихнеш — имаш страхотна усмивка — и грациозно ще се плъзнеш

вътре.

— Но аз не мога да се плъзгам — възрази Тамзин. — Ще се изнервя, ако застана на вратата и хората ме забележат.

— Ще се преструваш на спокойна. — Мадлин направи вълнообразно движение с ръка. — Мисли си за лебед, който спокойно се носи по водите на някое езерце, докато яростно гребе с крака под водата.

Тамзин набърчи чело, замисли се и кимна.

— Мога да се справя.

— Разбира се, че можеш. Когато влизаш, ще помахаш приятелски на останалите дами, просто дребно свиване на пръстите, и ще погледнеш свенливо джентълмените.

Тамзин изрепетира жеста и погледа.

— Много добре — похвали я Мадлин. — Веднага ще бъдеш затрупана с покани за танц и ще трябва мъдро да направиш избора си.

— Преди никога не е била затрупана с покани — кисело изрече лейди Табард.

— Защото преди не ме е имала за съветник — отвърна Мадлин със съкрушаваща увереност. — Може и да не ме бива в прическите, лейди Табард, но знам как да се държа в обществото.

— Моя скъпа мис Де Лейси, бяхте права! — Лейди Табард спря до стола на Мадлин, който се намираше в дъното на балната зала, зад редиците млади дами и матрони. — Тамзин е красавицата на бала.

Мадлин не подценяваше това признание. Беше готова да се обзаложи, че лейди Табард много рядко казва на когото и да е, че е бил прав.

— Благодаря, милейди — отвърна тя, надявайки се да е придала на гласа си подобаваща скромност. — Щастлива съм, че бях от полза.

Лейди Табард махна към дансинга, където двойките описваха в кръгове стъпките на селски танц.

— Вярвам, че мистър Ръмбилоу я гледа благосклонно. Това е вторият му танц с драгоценната ми дъщеря.

— Лорд Хърт също я гледа благосклонно, а семейството му е старо и уважавано. — Под полата си Мадлин отмерваше с крак ритъма на жизнерадостната музика. — Лейди Тамзин твърди, че се е врекла на някакъв младеж... не си спомням името...

— Мастър Джеф Радли — обречено отвърна лейди Табард. — Непоправим прелъстител.

— Тамзин го обсипва с хвалебствия.

— Разбира се. — Лейди Табард снижи глас. — Той е красив и умел в танците. Освен това флиртува с всяка млада дама, която пресече пътя му, а миналата година се закле в любов на три различни момичета. Ето защо отделихме Тамзин от него. Връзката им няма бъдеще.

Точно както Мадлин подозираше. Тя щедро върна комплимента на лейди Табард:

— Ако случаят е такъв, имате право, разбира се.

— Колко щедро е да ми изкажете одобрението си — кисело заяви матроната.

Мадлин трябваше да изостави надменното си държание. Ролята ѝ на херцогиня предизвикваше киселини в стомаха на лейди Табард.

— От друга страна мистър Ръмбилоу е несметно богат. — Лейди Табард посочи пълната с цветя, подчертано синя бална зала, оживена от бърбенето на трийсет и пет гости и мелодиите на челото, цигулката и блокфлейтата. — Носят се слухове, че той има двацет хиляди годишен доход!

Мадлин нацупи уста.

— Нима? — Проточената дума толкова недвусмислено изразяваше съмненията ѝ, че нямаше начин лейди Табард да не забележи.

— Не го ли вярвате?

— Никога не съм го чувала, а аз съм Де Лейси.

— Е... да, но... — Лейди Табард приглади гърдта си като стара кокошка, която бухва перата си. — Но публично демонстрира богатството си и устройва тази игра.

— Така е, наистина, но колко хора познаваме, които са пръскали пари, а сега са съсипани? — Преди лейди Табард да отговори, Мадлин я възпря с ръка. — Може и да греша. Но ми се ще да зная кои са родителите му.

— Да... не би било зле. Както, и да е, уверена съм, че той е от върха на елита. — Но докато гледаше как Тамзин се носи в ритъма на танца с мистър Ръмбилоу, лейди Табард свъси вежди. — Лорд Хърт, значи. — Дамата тръгна решително към съпруга си.

Мадлин се отпусна и впери поглед в танцуващите двойки. Лейди Табард не беше чак толкова ужасна, колкото първоначално си мислеше. Не че беше по-малко проста, но окото ѝ зорко се вираше в бъдещето, а може би в душата ѝ се таеше някаква привързаност към Тамзин. Добре. Мадлин щеше да се озори, ако трябваше да се разправя и със зловна мащеха. Щом беше насочила лейди Табард по вярната следа, дългът ѝ към Тамзин се изчерпваше.

Сега можеше да помисли за себе си. Унило видя как Гейбриъл се носи през балната зала към нея с пълна чиния. Още не беше измислила друг начин да си върне тиарата освен чрез помощта на Гейбриъл, нито пък се сещаше за нещо друго, което да го удовлетвори толкова пълно — тя си пое дълбоко дъх — като нея.

— Мис Де Лейси, помислих си, че може би ще желаете да опитате някои от деликатесите, с които предвидливият ни домакин е решил да ни угости. — Гейбриъл се поклони, поднасяйки салфетката и

чинията, пълна с храни, подбрани така, че да възбудят апетита ѝ. Изглежда той си спомняше всичките ѝ предпочитания, а появата му съвпаднаше с момента, в който я мъчеше адски глад.

Глад, който въобще не интересуваше членовете не висшето общество, защото компаньонките не бяха поканени на вечерята с истинските гости, нито пък можеха да получат чаша пунш, нито дори да отдъхнат в гримьорната на дамите, въпреки че Мадлин беше нарушила това последно правило, навличайки си яростните погледи на лейди Табард. Работата ѝ беше да си седи тихо и да наблюдава Тамзин, да е на разположение, ако Тамзин има нужда от помощ с роклята, да пази Тамзин от буйни ухажори. Тези задачи я изтощаваха и отегчаваха, тъй като събирането беше малко, а момичето се държеше възможно най-благовъзпитано.

За най-голямо нещастие Мадлин не можеше да устои на този красавец, който я изкушаваше с чиния вкусни изкушения. Тя пренебрегна скандализираните погледи на матроните и прие храната.

— Благодаря ви, лорд Кемпиън — изрече тя официално и протегна ръце към чинията.

— За нищо, мис Де Лейси. — Отговорът му не отстъпваше на нейния по сардоничност. — Ще ми направите ли удоволствие с компанията си, докато вечеряте? — той посочи празния стол до нея.

Мадлин видя как матроните изоставиха всякакви добри обноски и проточиха вратове, за да ги наблюдават по-добре. Тя снижи глас и изсъска:

— Да, да, спри да стърчиш. Привличаш вниманието.

Лека усмивка затрептя на устните му, докато изпълняваше нареждането ѝ.

— Когато си гладна, винаги си в лошо настроение.

— Не е вярно. — Тя отхапа от чаения кейк. Уханието на лимон изпълни устата ѝ със слюнка и тя въздъхна от задоволство.

— Очевидно съм грешал. — С мрачна интензивност той започна да наблюдава как тя облизва глазурата от пръста си и това я накара да постели салфетката в скута си и да яде като дама.

Не случайно жените не биваше да ближат нищо в присъствието на мъж, преди Мадлин просто не осъзнаваше причината.

— В лошо настроение съм заради неприличното ти предложение.

Той вдигна вежда и кимна с глава към любопитните матрони пред тях.

— Искаш ли да поговорим за това сега?

Тя мразеше правотата на Гейбриъл почти колкото нуждата от дискретност. Пое си дъх, за да възстанови самообладанието си, и попита:

— Балът харесва ли ти?

— Пълна досада.

Мадлин се ухили. Беше го видяла да съпровожда всички млади дами за задължителния марш при откриването на бала. После той танцува с двете млади госпожици Ачард, с трите госпожици Грийн и с всичките четири дъщери на Вавасьор. Списъкът изглеждаше безкраен, защото този прием беше претъпкан с млади дами, облечени в светли рокли, които се развяваха и прилепваха по телата им. Мадлин беше доволна, че Гейбриъл не се е забавлявал. Но ако се влюбеше в друга, щеше да загуби интерес към нея.

Тя не се задълба в собствената си ирационалност.

Той я гледаше как дъвче макароните със същата интензивност отпреди малко.

— Длъжен съм да те информирам: мосю Вавасьор твърди, че те е разпознал и те определя като херцогинята.

Мадлин преглътна, задави се и се закашля в салфетката си.

— Мислех, че достатъчно съм го избягвала — каза тя, когато се справи.

— Очевидно те е забелязал този следобед, когато ме пръждосваше по дяволите на пътеката към плажа.

— Не съм те пръждосвала по дяволите! — Не биваше да използва такъв език, а и обвинението му я беше отклонило от главния въпрос, а именно: — Плъзнала ли е клюката?

— Чух го да я разказва, когато връщах очарователната му щерка след танца ни.

— Коя от всичките му очарователни щерки имаш предвид? — гадничко попита тя.

— Какво? — Той изглеждаше истински объркан.

— Той има четири очарователни дъщери. За коя ми говориш?

— Представа си нямам — нетърпеливо отвърна Гейбриъл. — Тези глупачки не ме интересуват. Интересуваш ме само ти.

— О. — Устните ѝ оформиха думата, но не ѝ стигна дъх да я изговори. Смяташе да го подразни, а с обичайната си целеустременост той я хвана в собствения ѝ капан.

Доволен, че я е накарал да млъкне, Гейбриъл продължи:

— Вярвам, че потуших слуховете. Уверих мосю Вавасьор, че съм бил сгоден за херцогинята и със сигурност мога да я разпозная. — Той вдигна монокъла си и на пръв поглед се вгледа в танцуващите, но Мадлин знаеше, че цялото му внимание е насочено към нея. — Разбира се, не отрекох, че си херцогинята. Само казах, че щях да разпозная херцогинята. Храня надежди, че той няма да схване различието.

— Защото за теб лъжата е недопустима — саркастично подметна тя.

Той отново вдигна монокъла си и го насочи към нея.

— Да. Недопустима е.

Мадлин отново си спомни, че желае услуга от него. Трябваше да е мила въпреки провокациите му.

Очевидно Гейбриъл прочете мислите ѝ, защото попита без да трепне:

— Колко мъже целуна, докато беше в чужбина?

— Шшт! — тя погледна девойките и матроните, които седяха пред тях и си шепнеха бясно. — Репутацията ми ли се опитваш да съсипеш?

— Съвсем не. Въпросът ми е разумен.

— И защо мислиш, че съм целувала когото и да е? — Възмущението надви на здравия ѝ разум.

— Познавам те. — Той провеси монокъла на сребърната му верижка. — Колко мъже целуна, докато се опитваше да изтриеш вкуса ми от устните си?

— Много. — О, той беше толкова суетен. — Имам мъж във всеки град.

— О, Мадлин.

Недоверието му я вбеси.

— Наистина. Така е. Ти не си единственият, на който му харесва да ме целува.

— Повечето мъже са твърде уплашени от теб, за да опитат. — Той залюля монокъла си напред-назад, напред-назад. — Колко мъже

целуна?

Хипнотизирана, тя се втрени в равномерно движение.

— Десетки.

Той размаха пръст под носа ѝ. Значи беше прекалила с числото.

— Десет.

— Така е по-добре.

Не знаеше защо си дава труд да лъже, като се изключи че... мразеше тази негова увереност. Трябваше да прекрати разговора, а той бе упорит като булдог и нямаше да я остави на мира, докато не научи истината. Тя изяде една ябълкова паста, изтръска трохите, полепнали по пръстите ѝ, и вирна брадичка.

— Петима.

— Петима мъже? Това ли е цялата истина?

За момент закачливият му тон я върна във времето, когато бяха безумно влюбени — и каквато глупачка си беше, доця ѝ се това време пак да се върне.

— Четирима мъже и половина.

— Джудже ли си целувала? — Смахът му сякаш бе ръждясал от неупотреба.

— Онова беше само половин целувка. Накарах го да спре. Не ми хареса. Имаше лош дъх и скоро беше пушил.

— Горкичката — изтананика Гейбриъл.

Не че наистина я окайваше. Широките му, гладки устни се усмигнаха, очите му бяха зелени като дърветата и погледът му я замая, омаломощи. Как го правеше? Как успяваше да я направи глуха за здравия разум?

— А с колко мъже си спала? — Тонът му беше шокиращо нагъл.

— Нахалник!

— С колко?

Само с няколко думи Гейбриъл пробуди страстта у нея и руменина заля страните ѝ. Мадлин остави чинията на пода, изправи се и се престори, че червенината е резултат на този „пропуск“.

— Матроните ни гледат и клюкарстват.

— Отговори ми и те оставям на мира.

Как може да си е въобразявала, че е влюбена в този отвратителен тип? Един паникьосан поглед към дамите потвърди, че те са скандализирани.

— Николко. Елинор не би ми дала. — Мадлин не искаше никой друг, но нямаше да признае това на Гейбриъл.

Очевидно не беше и нужно.

— Твоята собствена придирчивост е свършила работата.

Трябваше да открие как да се докопа до тиарата. Внезапно ѝ хрумна един дързък план. Дали не можеше... но не. Беше опасно.

Отново погледна Гейбриъл. Той беше опасен. Седнал на стола с лице към нея, кръстосал крак на коляното. Разкошният тъмен плат на самото му разкриваше тези широки рамене, този тънък кръст. Красив, смел и невероятно, несравнимо желан.

Да, трябваше да се добере до тиарата без неговата помощ, и щом единственият начин, по който това можеше да стане, беше кражбата — добре, щеше да краде.

— След онази нощ с теб наистина съм придирчива.

Гейбриъл въобще не изглеждаше впечатлен от сразяващия ѝ отговор.

— Значи си се целувала с четирима мъже и половина, не ти е харесало и не си била склонна да преспеш с който и да е от тях. Човек би могъл да предположи, че увлечението ти по мен още не е стихнало.

— Също така човек би могъл да предположи, че заради теб съм се наситила на мъжете до края на живота си — отвърна тя. — Ти си като дете — импулсивен, безотговорен...

Устните му се опънаха в мрачна, тънка линия.

— Описваш баща си, не мен.

— Има ли разлика между вас двамата?

— Да.

Категоричният му отговор за пореден път предизвика учудването ѝ. Защо Гейбриъл толкова ненавиждаше баща ѝ? Обикновено хората харесваха папа. Той беше веселяк, който играеше карти, пиеше и се движеше с цвета на нацията. Какво у лорд Магнус предизвикваше грубостта на Гейбриъл?

Гейбриъл наблюдаваше как концентрацията ѝ, която бе насочил изключително към себе си, се прехвърля върху баща ѝ. Мъжът, на когото толкова му пукаше за нея, че я беше проиграл на някакъв американски негодник.

— Още го няма — промърмори тя и се огледа наоколо, сякаш очакваше да види как червендалестия възрастен веселяк нахлува в

балната зала, потупва мъжете по рамото, целува дамите по бузите и най-накрая забелязва единственото си дете, единствения си роднина.

— Единственото, за което може да се разчита на баща ти, е че на него за нищо не може да се разчита — безизразно рече Гейбриъл.

— Картоиграческият инстинкт никога няма да го подведе. Във всичко друго на него...

— Не може да се разчита, както вече казах. — Когато Мадлин изчезна, Гейбриъл се закле, че тя отново ще бъде негова. Дълго премисляше къде е сбъркал и стигна до заключението, че е бил твърде щедър в уверенията си в пламенна любов. Ако искаше да я управлява правилно, трябваше да я държи в неизвестност относно действията си и чувствата си спрямо нея.

В края на краищата баща ѝ правеше точно това, а тя го обичаше безумно. Съгласието ѝ за характера лорд Магнус беше показателно за степента ѝ на безпокойство.

— Знам. Помня... писмата, с които трябваше да упълномощи управителя да ми преведе издръжка за управление на именията, и които забрави да изпрати. Колко пъти обещавахе да си е вкъщи за Коледа и все не идваше. — Внезапно Мадлин млъкна, затисна устатата си с ръка и огледа балната зала, сякаш флиртът на мадам Вавасьор с лорд Уитард я интересуваше.

За пръв път тя признаваше колко мъка ѝ е причинил баща ѝ. Гейбриъл не подценяваше важността на откровенията ѝ — или факта, че тя се бе обърнала към него, за да си върне кралската тиара.

Всичко вървеше като по вода.

— Навремето разсеяността на папа ми изглеждаше особено трагична, докато не разбрах, че просто не трябва да допускам той да забравя за отговорностите си — заяви Мадлин с престошена небрежност. — Въпрос на организация от моя страна.

— Каква находчивост. — На Гейбриъл страшно много му се искаше да докосне ръката ѝ, да я увери, че се е справила отлично. Но трябваше да я извади от равновесие. Искаше тя да си представя, да се страхува, вълнува, мисли за съдбата, която я очаква. — Нямахте те четири години. Лорд Магнус как се оправяше без теб през това време?

— Бях наела добър управител. Той се оказа доста способен, а и честен. Аз съм добра съдница на човешките характери. — Мадлин си затвори устата и скръцна със зъби, сякаш беше осъзнала или че не е

била добра съдница на неговия характер, или че е допуснала грешка, когато го е отхвърлила.

Той не започна да се бие в гърдите. Тя беше умно момиче и си знаеше.

— Някаква си компаньонка! — Пронизителният глас на лейди Марджърисън се разнесе до тях. — Непристойна и нахална. Трябва да я държат под око!

Гейбриъл ѝ се намръщи.

— Гейбриъл, трябва да си вървиш, но първо... По-рано... — огромните очи на Мадлин бяха сериозни, докато задаваше въпроса си — когато говореше за целувки... и...и...

— Сношение? — услуги ѝ той с думата.

— Защо ми зададе такива нагли въпроси?

Той се изправи, поклони се и се приготви да се оттегли — засега.

— Искам да знам дали си струваш стойността на тиарата.

Ръмбилоу си взе моментен отдых от танците, разговорите и умилкващите се около него момичета за да огледа залата. Всичко вървеше по план. Гостите се бяха отпуснали в познатата обстановка на провинциалния прием. Младите дами флиртуваха и се продаваха на най-близките богати джентълмени — точно като уличните курви.

Всички с изключение на малката лейди Тамзин, която бягаше от вниманието на лорд Хърт от единия до другия край на залата.

Ръмбилоу щеше да ѝ се притече на помощ. Тя и него не харесваше, щеше да е забавно да види реакцията на лейди Тамзин, притисната между чука и наковалнята.

Комарджиите също се бяха отпуснали и обръщаха внимание на любимите си съпруги и отрочетата си, за да компенсират факта, че утре ще стоят заключени и ще играят, сякаш безсмъртната им душа е заложена на карта. Докато всъщност ставаше въпрос не за душите, а за портфейлите им. Душите им отдавна бяха проиграни.

Десет хиляди лири на играч, десет комарджии, общо сто хиляди паунда. Разходите бяха двайсет хиляди лири, но търговците не можеха да си извърнат парите от длъжник, който е избягал от страната. Никога вече нямаше да му се наложи да захване работа. Евентуално би работил само за удоволствие.

Той се усмихна на блеещите овце, които си просеха да бъдат остригани. Да, би работил, за да си докаже, че не е забравил уменията

си.

„Компаньонката“ на Тамзин се облягаше на стената с изражение, което можеше да бъде описано само като предизвикателно. Че как другояче? Кемпиън я преследваше като разгонена хрътка. Тя кроеше нещо и Ръмбилоу би дал преден зъб, за да разбере какво се крие под скромната ѝ фасада.

Може би си мислеше единствено за новината, която мосю Вавасьор беше разпространил в залата. Че тя е херцогиня, а не компаньонка. Ръмбилоу оголи зъби в хищна усмивка. Ставаше интересно, точно както беше предвидил.

Разбира се, би дал много, за да узнае какво точно е надрънкар Големия Бил на нейна светлост този следобед. Големия Бил твърдеше, че само я е ухажвал. Големия Бил открай време си е бил глупак, че и пияница на всичкото отгоре, обаче никога не клинчеше пред обир или убийство. Затова го държеше близо до себе си и често си служеше с него. Ръмбилоу никога преди не го бе наричал опасен глупак, но ако бе издрънкар на „мис Де Лейси“ нещо, което да разклати увереността ѝ в приема или в него самия, то тя не го показваше с нищо. Може би всичко беше наред.

А може би трябваше да елиминира Големия Бил, когато работата бъде опечена.

Ръмбилоу въздъхна. Сбогуването със старите другари беше трудно, но парите облекчаваха мъката.

Високият, елегантен и неестествено спокоен лорд Кемпиън стоеше и си бърбеше с мосю Вавасьор.

Кемпиън беше известен с безмилостната си репутация и беше гъст с Хоум Офис — организираше крайбрежната отбрана и правеше още бог знае какво за защитата на страната — Ръмбилоу се възхити на презрителната си усмивка в огледалото — но Хоум Офис не се интересуваше от обикновени измамници. Така че каква беше истинската игра на Кемпиън?

Каквато и да беше, херцогинята доста ефективно го бе разсеяла. Кемпиън знаеше истината за лейди Мадлин. Щеше ли да я хвърли на тълпата? Според Ръмбилоу — не. Не и преди да се е намърдал под полата ѝ. После — Ръмбилоу беше сигурен — лордът щеше да си отмъсти пресладко. Поне Ръмбилоу би постъпил така.

Погледът му се спря на сочното ѝ тяло. С удоволствие би се намърдал под полата ѝ, а ако мълвата не лъжеше, тя имаше опит. Нямах да му циври, че я боли — въпреки че понякога и това го възбуждаше.

Вместо това щеше да се наслаждава на мисълта, че оправя херцогиня.

Струваше си да помисли в тази насока.

Когато Мадлин рязко отвори очи, свещта почти беше догоряла. Младата жена незабавно си спомни какво трябва да направи.

Да открадне тиарата.

Тя тихо се надигна и провери леглото на Тамзин. Момичето спеше дълбоко, изтощено от триумфа си на бала, където джентълмените се биеха за вниманието ѝ, а останалите млади дами ѝ завиждаха.

Мадлин отиде до прозореца и дръпна тежките завеси. Единствено слабата светлина на звездите разсейваше абсолютния мрак навън. Вятърът разпръскваше облаците и всичко изглеждаше пусто и тихо.

Мадлин доволно си пое дъх. Оттук виждаше очертанятията на вдовишката къща — двуетажна постройка, която се извисяваше отрядно зад Шалис Хол. И една светлинка не трепкаше от прозорците ѝ. Къщата пустееше в очакване на играта утре вечер — и на нея нощеска.

Тя измъкна пистолета от куфара си и внимателно го зареди с барут и сачми. Пъхна го в специалния кобур от черно кадифе и го завърза около кръста си. Не възнамеряваше да го използва, но когато човек се промъква, за да отмъкне собственото си съкровище, съкровище без съмнение охранявано от някой и друг главорез, трябва да е готов за всичко.

Тя направи конус от едно късче хартия, напълни го с барут и сгъна върха му. Един френски войник ѝ беше показал трика как се гръмва ключалка. Винаги си беше мислила, че той някой ден ще ѝ влезе в употреба. Подозираше, че въпросният ден е дошъл.

Най-накрая тя пъхна кремъка и недогорялата свещ в джоба си, навлече си най-тъмното боне на Елинор с широка периферия, която засенчваше лицето ѝ, и се измъкна от стаята.

Докато се прокрадваше в коридора, чу как часовникът удари три и реши, че е щастливка, заедно не се натъкна на някой джентълмен,

припкащ към сладостите на изневярата.

Мадлин взе допълнителни мерки, докато минаваше покрай спалнята на Гейбриъл. Този човек изглежда бе надарен с шесто чувство относно разгадаването на намеренията ѝ, а надали някой би одобрил сегашните ѝ намерения. Пък и на Гейбриъл нямаше да му пука, че не ѝ е оставил избор. Той щеше да я наругае, да я застави да спре и да поиска на място възнаградението за работата, която не бе извършил.

Стъпката ѝ се разколеба. Затова тя побягна, изплъзвайки се от изкушението с кожените си пантофки. Беше възмутена от изискването да плати за услугите му с тялото си. И все още беше. Освен това се чувстваше унижена от лекото въодушевление, което бе изпитала, когато той предяви претенцията си. Тя я отрече и щеше да я отрича до деня на смъртта си. Може би щеше да си признае — в потайните кътчета на душата си — че желае Гейбриъл, но нямаше да бъде безпомощна. Горчивият опит я беше научил колко е страшно да си уязвим, а времето я беше научило на ум и разум.

Следователно, когато си върнеше тиарата, нямаше да злорадства над Гейбриъл. Вместо това поне веднъж щеше да се вслуша в съвета на Елинор и да побегне с наградата в ръка. С малко късмет щеше да е изчезнала преди изгрев слънце.

Напусна имението през страничната врата, оставена отворена без съмнение от някой лакей, измъкнал се за среднощна любовна игра. Тъмносинята рокля на Елинор може би не удовлетворяваше лейди Табард, но забележително добре прикриваше Мадлин, която се промъкваше сред непознатия пейзаж, придържайки се към сенките на дърветата и високата мрежа от увивни растения.

Полхът беше чист и свеж. Веселите му пръсти на дърпаха полите ѝ. Вятърът се притаяваше зад нея и я блъсваше към целта. Клоните стенеха. Листата плющяха. Очите ѝ различаваха черните очертания на по-светлия фон: дърво, беседка, вдовишката къща.

Изпита необуздана възбуда. Само всичко да минеше успешно и тя отново щеше да поеме контрола над живота си.

Чувството ѝ за всемогъщите поизбледня, когато сви зад ъгъла и долови мирис на тютюн. Застина на място и се втренчи в мрака. Ето там. Пурата димеше, някой от хората на Ръмбилоу пафкаше. Тя предпазливо се отдръпна назад и размисли.

Мистър Ръмбилоу съхраняваше тиарата в сейфа на вдовишката къща. Беше разположил стражи, но може би всички стражи бяха отвън. А може би не. Мадлин се усмихна скръбно.

Оставайки в най-гъстите сенки, тя се придвижи покрай стената, като на всеки изминат метър спираше да се ослушва.

Опитът ѝ показваше, че хората виждаха проблеми там, където ги нямаше, а тя полагаше усилия и преодоляваше проблемите, когато те възникваха. Повечето пъти трудностите можеха да се преодолеят с малко смелост и решителност, качества, които Мадлин притежаваше в изобилие. А ако към тях прибавим и пистолет...

Но първо трябваше да се промъкне вътре. Взривяването на ключалка и чупенето на прозорец бяха шумни възможности, така че... тя откри страничния вход и завъртя бравата.

Вратата се отвори без дори да изскърца.

Мадлин се намръщи. Вратата в Шалис Хол беше отворена. Тази врата беше отворена. Сякаш някой вече беше дошъл във вдовишката къща от Шалис Хол. И защо? По същата причина? Или въпросният някой си имаше други основания?

Е, този някой го чакаше изненада, защото херцогиня Магнус беше страшен противник, а тиарата беше нейна.

Тя тихо влезе на пръсти, очаквайки всеки миг някой да ѝ налети. Нищо. Съдейки по тихия звук от стъпките си, помещението беше обширно и високо, вероятно кабинет, но пердетата бяха дръпнати — и беше тъмно.

Мадлин затвори вратата и се промъкна вътре, хранейки отчаяната надежда да не си удари пищялките в мебелите. Без да бърза, тя пресече застлания с килим дъсчен под, и когато очите ѝ свикнаха с още по-плътния мрак, тя съзря изхода. Пое към вътрешността на къщата и се зачуди дали ще ѝ се наложи да използва остатък от свещта, за да намери сейфа. Сейфът със сигурност беше в игралния салон, но къде беше игралният салон?

В библиотеката или във всекидневната, място просторно и луксозно, където мъжете можеха да залагат огромни суми, докато страдат от илюзията, че са неуязвими.

Следващата стая беше голяма, но без мебелировка и Мадлин лесно се оправи в нея. В по-следващото помещение тя разбра, че е достигнала целта си. Във въздуха се носеше мирис на тютюн. Откри

пет масички, столове с прави облегалки и големи, меки кресла. Потърси сейфа. Ритна пищялките си в отоманката и прошепна Merde!, но дори това прозвуча твърде силно в тишината на къщата. Най-накрая ръцете ѝ напипаха масивна, студена стоманена кутия — сейфът. Тя плъзна пръсти по предницата му, следвайки контура на вратичката, и откри заключващото устройство. Бръкна в джоба си, намери недогорялата свещ...

Някъде зад нея ѝ се затръшна врата.

Тя изпусна свещта, бързо опипа пода, намери я и я прибра. Чу мъжки гласове, които шумно спореха, и си вдъхна увереност, като положи ръка върху пистолета. През вратата проблесна светлина. Мадлин се наведе до ръба на масата, затаи дъх и се замоли никой да не чуе бумкащото ѝ сърце.

— Казвам ти, всичките ти гости се промъкваха, зяпаха през прозорците, пробваха ключалките и видях как някой влезе.

Големия Бил. Мадлин разпозна гласа му, въпреки че в мазния му тон нямаше и следа от предишната самоувереност.

— Вратата беше заключена. Всичко беше обезопасено — Мистър Ръмбилоу говореше студено и рязко.

Мадлин повдигна вежди. Вратата била заключена? Но тя не беше заключвала след себе си. Как беше възможно?

— Казвам ти...

— Вярвам ти. — Те се приближиха и по тона на Ръмбилоу си личеше, че е недоволен. — Но защо не знаеш кой е? Твоя работа е да пазиш сейфа.

— Пазих! Хората ми патрулират нощ и ден, ама не могат да се запознаят с надутите ти гости!

— По-добре да започнат да ги свалят. — Ръмбилоу не криеше нетърпението си. — Ако знаеха кой си, щяха да напуснат къщата и играта, искайки обратно залога си.

— Тъпи крави — измърмори Големия Бил.

Мъжете влязоха в стаята. Светлината от свещта на мистър Ръмбилоу изглеждаше прекалено ярка и Мадлин сведе глава.

— Извиненията ти не ме интересуват. Ако искаш дял от пляката, по-добре да си гледаш работата. Предположи. Кой е бил? — В мрака мистър Ръмбилоу звучеше по-малко като аристократ и повече като... Големия Бил.

— Мъж е — намуси се Големия Бил.

Мъж? И мъж ли имаше тук? Това обясняваше отворената врата, но добавяше нов елемент на опасност.

Очевидно мистър Ръмбилоу беше направил гримаса, защото Големия Бил му се тросна:

— Не можах да видя повече. Ако не си забелязал, друже, тук е по-тъмно отколкото в подземното царство.

— Ще се наложи да претърсим къщата. Накарай охраната да скъси периметъра. Аз се качвам горе и постепенно ще слеза. Постави някого на пост пред вратата, за да го залови, докато бяга.

— Да го застреля ли?

— Първо искам да поговоря с него. Може би един от онези аристократични идиоти се опитва да си опече играта.

— Като ли че може да опече нещо. — Големия Бил се смя до прегракване.

Мистър Ръмбилоу се засмя сърдечно:

— Да-а.

После Мадлин чу глух удар, задавен звук и суровия глас на Ръмбилоу:

— А може и да е направил сериозна беля.

Мадлин подаде глава иззад ръба на масата. Мистър Ръмбилоу беше сграбчил Големия Бил за гърлото и го притискаше към стената, а ръката му служеше като лост. Свещта обливаше лицето на Ръмбилоу с демонични сенки... или просто изражението му, намеренията му бяха демонични?

— Никога не подценявай тези копелета. Някои от тях са умни. Някои от тях са почтени. Някои от тях дори са двете, но повечето ще ме ограбят като едното нищо, и на всичкото отгоре ще се фукат с това — от безопасно разстояние.

Големия Бил извика нещо със запушена уста. Ръмбилоу го пусна и Големия Бил се свлече на пода. Ръмбилоу още държеше пистолета и го насочи към носа на слугата си.

— Никога не забравяй кой командва тук.

— Няма. — Големия Бил дишаше тежко. — Няма. — Въпреки че още беше с пушка в ръка, той приличаше на най-изпаднал главорез.

Мадлин си беше имала вземане даване с много такива хора по време на странстванията си. Те бяха опасни, но с тях човек можеше да

се погоди. Интелигентните, зли мъже като Ръмбилоу бяха коварните усойници.

Кой беше той? Какво беше намислил? Тези въпроси никога не бяха изглеждали толкова важни.

Докато вървяха по коридора и отнасяха свещта със себе си, Мадлин бавно се изправи. Трябваше да разбере какво става тук. Но първо трябваше да се измъкне от тази къща, а с охраната на вратата това беше...

Някой я сграбчи за ръката. Тя си пое въздух, но преди да изпищи, една мъжка ръка затисна устата ѝ.

Тя замахна с лакът и фрасна човека в ребрата.

Тогава Гейбриъл изръмжа и свирепо прошепна:

— Какво правиш тук, по дяволите?

Мадлин затаи дъх и през съзнанието ѝ пробягна мисълта, че предпочита да се изправи пред пистолета на мистър Ръмбилоу. Тя отмести ръката на Гейбриъл от устата си и прошепна:

— Дойдох... въз... за да... — После ѝ просветна. Та тя не дължеше обяснение на Гейбриъл! — Ти какво правиш тук?

Без да пуска ръката ѝ, той я повлече по коридора към друга стая, по-тъмна дори от игралния салон. Чу лекото прашене на кремъка му, видя искрите и най-накрая една свещ засия.

Мадлин разполагаше само с един момент на леко недоволство преди да види гневното му лице.

А той наистина беше бесен. Носеше черна риза, черни панталони и черни ботуши. Устните му бяха опънати в тънка жестока линия, а присвитите му очи блестяха гневно.

Завладя я слаб пристъп на съжаление към мистър Ръмбилоу: ако този човек си въобразяваше, че има шансове срещу Гейбриъл, чакаше го тъжна изненада.

— Какво правиш тук? — отново попита Гейбриъл.

Трябваше да спре да съжалява мистър Ръмбилоу и да започне да се тревожи за себе си. Само веднъж беше виждала Гейбриъл такъв — когато тя вдигна онази срамна сцена в Алмак — и резултатите се оказаха катастрофални. За тялото ѝ, което беше научило толкова много за толкова кратко време. За съзнанието ѝ, което не беше познало и миг покой от онази нощ насам.

Поигра си с мисълта да излъже, но не. Тя беше бъдещата херцогиня Магнус. Да, не беше удържала на думата си. Нямахше към този грях да добави нова лъжа.

— Дойдох, за да открадна тиарата, и мислиш ли, че идеята ти да запалиш свещ, когато Ръмбилоу претърсва къщата, а хората му дебнат отвън, е добра?

— Проклятие, жено! — Гейбриъл взе свещта и с пламъка ѝ запали три свещника, всеки с по четири свещи.

След абсолютния мрак толкова светлина дойде на Мадлин твърде много и тя се почувства уязвима и нервна.

С Гейбриъл се намираха в една малка, но луксозна спалня, вероятно на вдовицата, която и да е била тя. В контраст с претрупаността на останалата част от имението тази стая беше добре наредена с богата, старомодна лека мебел. Стените бяха боядисани в златно и тежки, изумруденозелени завеси закриваха прозорците. Лакираните повърхности бяха отрупани със предмети от шлифован кристал, а балдахиненото легло беше приготвено и очакваше собственика си.

Гейбриъл кимна, сякаш беше много доволен от този факт, улови Мадлин и така я завъртя, че гърбът ѝ се оказа притиснат в една балдахинена колона. Той я държеше в капан.

— Какво правиш? — тя заблъска ръцете му.

— Нямаме друг изход. Ще ни хванат. Номерът е да си помислят, че са ни хванали да правим нещо, което искаме да скрием. Нещо, с което ще могат да ни изнудват.

Мадлин отлично разбираше накъде бие Гейбриъл. Не беше някаква света вода ненапита. Дори знаеше, че е без значение кого са видели хората на Ръмбилоу и по чия вина с Гейбриъл са се озовали в това положение. Значение имаше само да избяга без да я заловят, без да се налага да обяснява на всички коя е и защо е приела фалшива самоличност, да избяга, без да стане една от жертвите на Големия Бил. Тя бодро развърза бонето си и го захвърли на един стол.

— Много добре. Целуни ме и се постарай да вложиш емоция.

Той я изгледа отвисоко и се усмихна. Не жестоко и подигравателно — о, не. Усмивката му беше почти нежна, почти обожаваша.

— Ще го направя, но още има време. Нека Ръмбилоу дойде наблизко.

Значеше ли това, че Гейбриъл няма да я целуне, докато не му се наложи?

— Добра ли се до сейфа? — измърмори той.

— Тъкмо напипах ключалката и видях свещта на мистър Ръмбилоу. — С охота щеше да отговори на Гейбриъл, но и тя имаше въпроси, изискващи отговор. — Проследи ли ме?

— Не. Някой видя ли те?

— Не, но очевидно теб са те видели!

— Мамка му на лошия късмет. — Той вдигна глава и като ли че се послуша. Някой изтрополя отгоре, но иначе всичко беше тихо. Той отново сведе глава и я попита:

— Помниш ли онази вечер, когато се срещнахме? Ти танцува два последователни пъти с мен и дързостта ти вдигна ужасен шум, но когато вечерта приключи, всички знаеха, че ни е писано да се оженим.

Защо ѝ говореше по този начин? Този тон, нисък и съблазнителен, я изправи на нокти, а тя не искаше да е на нокти. Не и когато той усещаше всеки неин дъх, всеки трепет на тялото ѝ.

— Очевидно са грешали.

Ръката около кръста ѝ беше нежна и в същото време толкова яка, че Мадлин никога не би успяла да се откопчи. А и къде да отиде? Гърбът ѝ се облягаше на колоната, вратата беше безкрайно далеч, Гейбриъл се движеше с измамна пъргавина, а въоръжен мъж обикаляше из коридорите. Беше абсолютно безпомощна. Но...

— Ако няма да се целуваме, защо стоим толкова близо?

— Защото искам. — Гласът на Гейбриъл беше топъл и весел, като пращящият в камината огън през студен зимен ден — и също толкова опасен. Защото освен че дават топлина, огньовете изгарят, а в сегашното си настроение Гейбриъл беше див и първичен, което вещаеше лошо за преследвачите им... и за нея.

— Мади, помниш ли, когато се промъкнахме в градината на бала на лейди Крест?

— Спомени, а, Гейбриъл? — Присмиваше му се, но и тя помнеше. — Мислех, че презираш всеки спомен за мен.

— Да презирам ли? Нито един дишащ мъж няма да презре спомена за теб. Ти оживя в прегръдките ми. — Онази усмивка, която вледеняваше всяка фибра на тялото ѝ, още играеше около устните му. — Въпреки младостта си, ти беше толкова красива и нахакана, толкова самоуверена, че нямаше да се изненадам, ако някой друг те беше научил на любов.

— Не! — Тя се размърда неспокойно. И се прокле, задето бе издала ревниво пазената истина.

— Знаех.

Значи беше все едно.

— Разбрах го, когато те целунах. Ти беше толкова нетърпелива и толкова непохватна.

Мадлин помнеше и това. Веднага бе пожелала да му покаже, че е негова, но си нямаше представа дори за основата на целуването. Устните ѝ бяха нацупени и изопнати, а краката ѝ се тресяха в кожените си пантофки. Сега знаеше — той бе разпознал неопитността ѝ.

— Каква глупачка бях.

— Не, просто беше много млада. Лекът за младостта се нарича „време“. За глупостта няма лек. — Той притисна главата ѝ към рамото си, предлагайки ѝ утеха. — Като се замисля, помня онова велико, арогантно чувство на триумф, че ще бъда първия.

Тя се отблъсна от него, отхвърляйки утешението му. Отхвърляйки Гейбриъл.

— Какво магаре беше. И си.

— Да — призна си той без капка срам.

Двамата я можеха тази игра.

— Коя ти беше първата, Гейбриъл? — подразни го тя.

— Няма значение. — Пръстите му я погалиха, заровиха се в косата ѝ, вдигнаха лицето ѝ към неговото. — Защото ти ми беше последната.

Сърцето ѝ подскочи при това признание.

Тогава той я целуна и не ѝ остана време да мисли за чест или достойнство. Гейбриъл завладя мислите ѝ като устните ѝ — алчно, вкусвайки ги гладно, нетърпеливо, хапейки ги леко, сякаш устата ѝ беше угощение, приготвено специално за него.

За един момент. Отдръпна се, защото Мадлин не отговори.

Може би Гейбриъл, помисли си тя, наистина не желаше да я целува. Може би пробуждаше спомена, замисляйки някакво гнусно отмъщение.

Изсмя се тихо. Не, той все още я искаше. Искаше да я извади от равновесие, искаше я достатъчно, за да я притисне в ъгъла като огромна вълк, който свирепо ухажда вълчицата си.

— Помниш ли онзи път в библиотеката на лорд Нюкасъл, когато така се целувахме, че ти ме повали на бюрото му? — Очите му блестяха, ала гласът му беше нежен.

Да, Мадлин помнеше, а под ръцете ѝ тялото му беше различно и все пак същото: стегнато, силно, горещо — топлината се излъчваше от

кожата му. Пръстите ѝ се плъзнаха по широките му рамене, проследявайки очертанията на мускулите и костите... проследявайки мъжа, когото беше опознала толкова интимно. Той бе тук, но сега беше по-различен, по-голям, по-корав, с отсянка на жестокост, която липсваше преди. Точно сега — а може би и никога — тази жестокост не беше насочена към нея. Но понякога — с поглед, с презрителна усмивка — този мъж я плашеше.

Едно време не би си признала, че нещо я е уплашило. Сега не беше толкова глупава. Вържени мъже, мъже с бурно и насилствено минало, мъже, калени от смъртта и страданието — Ръмбилоу и Големия Бил — я плашеха. Не подценяваше опасностите, които криеше сегашната ситуация. Единствено Гейбриъл, мъжа, когото беше отритнала, я разделяше от смъртта.

Гейбриъл щеше да я спаси. Но освен това имаше причина да търси отмъщение. Тя се вгледа в лицето му, омекотявано от прелестната светлина на свещите, но въпреки това ъгловато и изсечено.

— Ще ни застрелят ли?

— Да беше помислила за това преди да излезеш от спалнята си. — Ръцете му се обвиха още по-плътено около нея.

— Щях, ако беше обещал да ми спечелиш тиарата без да поставяш такива долни изисквания.

— Долни? Желанието ми да си легнем заедно в замяна на кралската тиара? — Ръцете му бавно се плъзнаха по гърба ѝ. — Съвсем не. Надничарят си изкарва надницата.

— Ти не си надничар. Ти си... — Мадлин се поколеба в решителния момент.

— Предполагам, че щеше да кажеш „комарджия“. — Той се наведе и зашепна в ухото ѝ. — Или може би... граф от древен и почитан род. А може би... бившият ти годеник. — Гласът му ставаше по-дълбок с всяка изречена дума. — Или дори... твоят любовник.

— Само веднъж. — Тя го блъсна в гърдите.

— Само една нощ — поправи я Гейбриъл. — Предложих ти да спечеля тиарата, ако си заминеш отгук, но ти ми отказа. Сега е твърде късно. — Тогава, докато ръцете му бродеха по тялото ѝ, на лицето му се изписа удивление. — Боже господи, Мадлин, какво е това? — Той повдигна кобура, висящ на кръста ѝ.

— Пистолет.

— Зная — сопна ѝ се той. — Каква работа имаш с него?

— Нося го, за да се защитавам.

— Един пистолет? Един изстрел? Срещу онези мъже?

— Ако носех десет пистолета, чантичката ми щеше да натежи много. — Понякога мъжката логика беше абсурдна. — Освен това с какво си подсигурил собствената си защита?

— Нож в ботуша и още един в ръкава. — Той огледа кобура, чиято пицна украса скриваше предназначението му. — Много елегантно. Много практично.

— Благодаря. — Колкото и да не ѝ се искаше, тя се разтопи от възхищението му.

— Никой никога не би се сетил, че носиш пистолет.

— Това по принцип не се очаква от една дама. — Тя му позволи да свали кобура от кръста ѝ.

— Защо не го сложи в чантичката си? Или в маншона си? — Той пъкна оръжието ѝ под леглото.

— Пробвала съм и двата начина, но понякога, както тази вечер, предпочитам ръцете ми да са свободни.

Сега Ръмбилоу ходеше точно над главите им. Двамата погледнаха към тавана, сякаш можеха да го видят — или пък той тях. Бяха загазили. Знаеха го, просто не знаеха колко сериозно.

Гейбриъл отново я взе в обятията си.

Пулсът ѝ се ускори — вероятно звукът от стъпките на Ръмбилоу я плашеше.

— Винаги ли си екипиран с нож? — попита тя Гейбриъл.

— Най-малко с един.

— Ами преди, в Лондон? И, тогава ли? — попита тя, очарована от тази нова страна у него.

— Винаги. В случай на неприятности.

— Що за неприятности?

— Уличната измет. А сега... французите. През цялото време ли ходиш с пистолет?

— Ако усещам потребност и ако е възможно да го скрия.

— Препоръчвам ти да го носиш със себе си колкото се може повече, докато трае приемът. — Той постави пръст на устните ѝ, за да спре по-нататъшни въпроси. — Трябва да се съсредоточим върху

задачата си. Налага се да убедим Ръмбилоу и кохортите му, че сме любовници.

От вълнение сърцето ѝ прескочи един удар.

— Не мога да го направя.

Той отново се усмихна, но този път това беше онази озъбена, свирепа усмивка, която Мадлин толкова добре бе изучила за последните два дни.

— Дори ако алтернативата е смърт?

— Умееш да убеждаваш. — Умееш да всяваш страх.

— Ще ги заблудим. Помниш ли как за малко щяхме да дадем повод за скандал? Боях се, че горката Елинор ще колабира, докато се опитваше да ни следва.

— И имаше защо. — Мадлин се загърчи, мъчейки се да отслаби хватката му.

— Не мърдай. — Когато отново проговори, гласът му беше сподавен и напрегнат. — Помниш ли какво ти казах, когато си тръгнах онази сутрин?

Помня. Мадлин мразеше тази дума. Тя помнеше, а с Гейбриъл се понасяше по вълната на спомена.

Той се облегна над леглото и се взря в очите ѝ.

— Следващия път ти ще дойдеш при мен.

Докато светлината на деня си проправяше път в спалнята ѝ, тя се задушаваше от чувството за поражение.

— Не.

— Ще дойдеш при мен, защото нямаш избор. — Сподавеният му глас трепереше от напрежение. — Защото съм част от тялото и душата ти, и за теб съм насъщен като въздуха, който дишаш, като вятъра, който гали косата ти.

Мадлин се плашеше от него, не защото смяташе, че ще я нарани, а защото се боеше, че е прав.

— Не!

— Вярвай в каквото искаш. Ще се върнеш при мен.

Затова тя се бе отдръпнала от изкушението, бягайки на Континента, което беше безпрецедентен акт на мекушавост — или на мъдрост.

Гейбриъл вдигна глава и се послуша, после се приведе над нея като мъжкар, който защитава женската си. Като любовник, който брани

дамата си.

— Ръмбилоу е горе на стълбището. — Изражението му беше изключително странно — не онази хищническа усмивка, не онази подигравателно-чаровна усмивка, а усмивка, изпълнена с очакване, която я накара да отстъпи назад.

— Сега ще те защитя. Но за сделката трябва да решиш.

Нямаше накъде да мърда. Беше притисната в балдахинената колона.

— Какво?

— Направи избора си. Плащай исканата цена и утре ще имаш тиарата си. Откажи ми — и я губиш завинаги.

— Да не си полудял? — Мадлин го заблъска по раменете. — Утре татко може да пристигне.

— Може — охотно се съгласи Гейбриъл. — Тогава ще използва тиарата като залог и семейният завет ще изчезне вдън земя.

— Освен ако не го разубедя. — Мадлин щеше да го разубеди.

— Освен ако не го разубедиш. — Гейбриъл очевидно й нямаше вяра.

— Когато това стане, ще се окаже, че падението ми с теб е било напразно. Позорна сделка, Гейбриъл. Позорна!

— Да. — Палецът му бавно и нежно описа кръг около зърното й.

— Недей. — Тя отблъсна ръката му, но познатата тръпка пробягна по гръбнака й. Безумната слабост атакува колената й. Това беше Гейбриъл и както винаги близостта му събуди у нея порочни желания. Изпълни я... с греховни копнежи.

Той размачка схванатите й рамене.

— Като всеки добър комарджия, ти трябва да прецениш шансовете и да действаш.

Гърдите й се надигаха и спущаха, докато тя го зяпаше и оглеждаше... преценявайки шансовете си. Щеше ли баща й да пристигне навреме? Може би. Вероятно. Но в противен случай... можеше да спаси тиарата с едно просто действие.

— Позорна — отново измърмори тя. Чуваше как ботушите на Ръмбилоу тропат по стълбището и почти се надяваше, че той ще влезе в стаята и ще спаси... Гейбриъл от пистолета й. Но това нямаше да е спасение. Не се беше смахнала чак дотам, за да повярва в подобно нещо. Трябваше да се разберат преди Ръмбилоу да се появи.

— Ще се целуваме или не? Защото вече е време.

— Първо трябва да решиш. — Гейбриъл безгрижно се наведе към нея.

Този мъж беше луд!

— Ще ни спипат.

— Избирай.

Гласът ѝ беше тих, но проникнат с възмущението на цялото ѝ същество.

— Може и да не спечелиш.

— Лошият късмет не отминава и най-добрите играчи — призна той.

Но не и Гейбриъл. Той не разчиташе на късмета си. Мадлин добре познаваше хитростите на острия му като бръснач ум.

Опита се да бъде разумна. Той я беше натикал в миша дупка.

Пък и какво значение има една нощ? И преди беше спала с Гейбриъл. Вече беше виждала голото му тяло, беше го поела в себе си и оттам нататък той я беше поел. Не е като да беше девица. Тя беше... почти девица.

Извърна глава и се втренчи в откренатата врата. Врата, от която сякаш я делеше безкрайно разстояние.

Но да спи с него... не, да наричаме нещата с истинските им имена: да развратничи с Гейбриъл след като четири години се стара да го забрави. Четири години, в които помнеше как я беше наградил и нацелувал въпреки протестите ѝ. Как се беше разярила. А яростта се бе превърнала в страст. А страстта се беше превърнала в примитивна нужда от удовлетворение, за което Гейбриъл с удоволствие се бе погрижил. Болката от проникването се оказа силна, но бързо отшумя. Насладата, която той я застави да изпита, я беляза с клеймото си и Мадлин не можа да я забрави.

И сега той отново искаше да ѝ натрапи тази наслада? Още четири години ли щеше да се мъчи да забрави тази нощ?

— Избирай. — Той изискваше отговор. Позата и изражението му бяха неумолими.

Мадлин имаше избор... но не истински. Защото Гейбриъл беше прав. Единствената постоянна черта на баща ѝ беше неговото непостоянство.

— Добре — озъби се тя.

— Какво добре?

Мадлин чу как Ръмбилоу отвори първата врата в коридора.

— Гейбриъл, той идва!

С окаяна липса на загриженост, Гейбриъл настоя:

— Кажете ми с какво се съгласявах.

Аха, значи тя трябваше да покаже, че разбира напълно всички последици от решението си.

— Ще преспя с теб, и ако ти се отвори възможност — и ако баща ми не пристигне — ще ми спечелиш тиарата, все едно честно или нечестно.

— А ще спиш ли с мен, докато аз пожелаая? Идваш ли в леглото ми своя собствена воля преди и след като ти спечеля тиарата за време, което аз ще определя?

Мадлин толкова бързо се изправи, че за малко да му разбие брадичката с главата си.

— Не сме се договаряли така!

— Първоначално не, скъпа. — Ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ. — Но ти не прие тогавашните ми условия.

Искаше ѝ се да тропне с крак, но това щеше да е признак на незрялост... а и Ръмбилоу вървеше към тяхната врата.

— Не е честно!

— Животът не е справедлив и който държи козовете, той диктува условията. В този случай това съм аз — любезно я осведоми Гейбриъл.

— Знам у кого са козовете! Но какво ще стане с положението ми в обществото? Ами мистър Найт? Ако се съглася на сделката, не мога да се ожения от страх, че ще предявиш претенциите си! — Мадлин посочи към вратата. — А онзи човек е въоръжен!

— Обещавам да бъда дискретен и да не накърня положението ти в обществото. Обещавам, че ако ти не се справиш с мистър Найт, аз ще имам грижата. Освен това обещавам, че изречеш ли брачните клетви, сделката ни се прекратява.

В обещанията му беше заложена клопка, но колкото и да се мъчеше, Мадлин не успяваше да я види. Прецени изгледите и реши, че това е изходът, така че защо да му придирия за допълнителните изисквания? Имаше си начини да се отърве от него.

Разбира се, веднъж беше избягала в Европа и той щеше да очаква някой трик. Тя го погледна: мургав, силен, намръщен, бдителен. Имаше да урежда сметки с нея и я желаше. Фатална комбинация. Просто ще скалпи някаква интрижка, с която да му се изплъзне.

— Да бъде както искаш.

— Обещавах ли, че всичко ще бъде както го искам? — Той сякаш не забеляза сарказма ѝ.

— След като се съмняваш м думата ми....

— Има защо.

— ...какъв смисъл има да ми изтръгваш обещания?

— Искам да видя на какво те е научило четиригодишното ти изгнание. Искам да знам коя си.

От всичко, казано досега, това беше най-близо до заплаха.

— Знаеш коя съм.

— Знам коя беше — жена от огън и плам, която животът така беше наплашил, че тя не смееше да ми се отдаде. Още ли си такава, Мадлин? Или си се превърнала в жената, която можеше да бъдеш?

— Говориш глупости. — *Думите ти ме плашат.* — И аз бих могла да кажа същото за теб.

— Ще бъде вярно. Не спечелих онова състояние от любов към теб. Спечелих го, за да спася гордостта си, за да не завися от прищевките ти. И двамата бяхме ужасни страхливци.

Това не ѝ харесваше. Изглежда той беше прозрял причините, довели до събитията с четиригодишна давност.

По-лесно беше да му прехвърли цялата вина. Подхранването на нейния собствен гняв ѝ даваше сили. Докато беше концентрирана върху прегрешенията му, нямаше да признае собствената си вина, затова никога не бе пробвала да види нещата от негова гледна точка.

Трябваше да прекрати този разговор. Сега.

— За бога, Гейбриъл, Ръмбилоу почти е тук!

— Така е.

Накрая тя отстъпи.

— Обещавам всичко да бъде както го искаш — в леглото.

— В леглото не е точната формулировка. — Той я изгледа премрежено. — Сексуално. Обещавах да се покорявам на сексуалните ми желания.

Мадлин кимна.

— Кажи го.

Тя разбра играта му: караше я да изрича на глас неща, които една дама дори не биваше да знае.

А това беше само началото. Щеше да излезе от това мъчение с непокътната гордост. Нямаше да предаде самата себе си. Несигурността ѝ бе погребана дълбоко в нея и той никога нямаше да я открие.

— Обещавам да се покорявам на сексуалните ти желания. — Роклята се плъзна по раменете ѝ. Гейбриъл я разкопчаваше дълго преди тя да се съгласи на условията му.

Тя дори не беше успяла да ахне, когато той я прегърна, повдигна полата ѝ с една ръка и впи устни в нейните с отдавна сдържана страст. Въпреки своята ненадеждност жаждата му беше истинска, и когато той проникна с език в устата ѝ, тя се помъчи да превъзмогне усещането за покушение срещу нея, сграбчи го за косата и дръпна силно.

Той изръмжа и намести бедрото ѝ около кръста си.

На вратата някой се смееше триумфално. Ръмбилоу им се смееше! Унижението връхлетя Мадлин и тя се опита да избута Гейбриъл.

Приведените му рамене скриваха Ръмбилоу от погледа ѝ. Очите на Гейбриъл горяха, когато се обърна към вратата.

— Чупката оттук. — Гласът му беше гърлен, заплашителен и — очевидно — убедителен. Ръмбилоу отново се изсмя и Мадлин чу стъпките му да заглъхват по коридора.

Гейбриъл я подпря на колоната.

Тя вдигна роклята, която се беше свлякла по краката ѝ. Той отиде до вратата и така я затръшна, че стените се разтресоха.

— Гейбриъл — задавено изрече тя. — Знаят, че сме тук. — Когато се обърна към нея, гърдите му се надигаха бурно. Устата му бе леко разтворена, докато той мощно си поемаше въздух. Ръцете му бяха на кръста. Той създаваше впечатление за неуловима заплаха... и възбуда.

— По-добре тия негодници да знаят, че не давам пукната пара за пушките им и заплахите им.

Тя почти виждаше как жегата го обгръща като щит и би се заклела, че той беше готов да атакува. Тях... или нея. Е, не и нея. Не и ако тя решаваше.

— Какви ще бъдат желанията ти? — В гласа ѝ нямаше и капка емоция.

Избликът му на неудържима агресивност отшумя... но не и възбудата му. Все още задъхан, той скръсти ръце пред гърдите си и вирна брадичка.

— Искаш да ти кажа... колко дълго, колко силно, колко бързо... колко пъти?

— Да. — *За да се въоръжа с безразличие и примирение.*

С ленива усмивка, изразяваща типично мъжко задоволство, той се втренчи в пръстчетата на краката ѝ, плъзна поглед нагоре и двамата се озоваха лице в лице.

— Искам те по всички възможни начини.

Сърцето ѝ подскочи. Как го правеше Гейбриъл? Как превръщаше омразата си към Ръмбилоу в знойна страст, която я навеждаше на мисли за дълбоки, бурни целувки в мрака на нощта, които ще събудят любовни трепети във всяка частица от тялото ѝ? Трябваше да се стегне, да се подготви за изпълнението на дълга си, и да мисли за Англия. Вместо това между краката ѝ се разля влага и тя откри, че стиска корсажа си, който се е смъкнал и е оголил ризката ѝ.

Гейбриъл се обърна към вратата, завъртя ключа, подпря със стол бравата и затъкна кърпичката си в ключалката.

— Тук сме в капан. Доколкото познавам Ръмбилоу, хората му патрулират по коридора с пушки. Не можем да си тръгнем.

Впримчена — не само от един мъж и обещанието си към него. Впримчена от лошия късмет, от съдбата, от домакин без никакъв морал и с криминално минало.

Гейбриъл закрачи към нея като някакъв див езичник.

— Та това, което ще се случи тази нощ е от личен характер, между теб и мен. Ще пазя тайната до гроб. — Разкошните му зелени очи гreeха в очакване. — Ти разполагаш с пълната свобода да вършиш и говориш каквото си поискаш. Бъди самата ти.

— Искам да си вървя.

Той се засмя ниско, гръдно.

— Не, не искаш.

Беше прав. Не можеше да излезе оттук дори ако вратата бе широко отворена и пред нея бе постлан червен килим. Усещаше тялото си тежко, сякаш желанието ѝ бе толкова силно, че тегнеше върху всичките ѝ движения. Тя вдигна ръка до главата си и движението се получи прекалено осъзнато, бавно и чувствено — но не и благоразумно.

— Защо го правиш? Мислиш ли, че така ще те харесам повече? — попита Мадлин.

— Не ми пука дали ме харесваш или не. Правя го за себе си. За мое собствено удоволствие. — В мрачната му усмивка имаше хумор.

— От теб се иска да лежиш кротко.

— Да — прошепна несигурно тя.

— Нима? — Той се извисяваше над нея, притискаше я към колоната. — Ще можеш ли? Да лежиш там, докато аз се забавлявам с теб, а после да станеш и да си гледаш работата, сякаш онова, което съм правил с тялото ти, няма значение?

Тя бавно и мъчително си пое дъх. Как го мразеше!

За този мъж бе мечтала, копняла, плакала. Сега той беше тук и я принуждаваше да се подчинява на желанията му, а тя искаше да се радва. Да се радва, защото по-късно в името на семейната чест тя трябваше да лъже себе си, че докосването му я е омърсило.

Но той я познаваше прекалено добре. Знаеше точно как да срине защитните ѝ прегради и да я изправи лице в лице с истината.

Пръстът му проследи брадичката ѝ, плъзна се надолу, по сънната артерия, и спря на гърдата ѝ.

— По-прекрасна си отколкото в спомените ми. Кожата ти блести като сатен. Тялото ти е великолепно. — Пръстите му погалиха един копринен кичур. — Колко недоверчиво ме гледаш само. Ще се наслаждавам да прогоня тази предпазливост. Каква наслада ще изпитам с теб!

— Аз не съм някакво си блюдо, поднесено да удовлетвори изтънчения ти вкус. — *Смели думи, които не значеха нищо.*

— Не само че си, но по своя собствена воля се намърда в подноса ми.

Мадлин не искаше да гледа Гейбриъл, да показва с нещо, че признава съществуването му, но някак си погледите им се склочиха. Той бележеше съзнанието ѝ точно както тялото ѝ, а тя отлично знаеше, че я подлага на изпитание, чакайки отказа ѝ. А как искаше да отхвърли претенциите му и така да защити себе си, трудно извоюваното си спокойствие и моралната си неприкосновеност.

Но това беше гласът на разума. Тялото ѝ нямаше морал, нямаше разсъдък. Тялото ѝ го искаше без да се интересува от бъдещия ѝ душевен мир или от положението ѝ в обществото.

Точно сега Мадлин чуваше единствено гласа на тялото си.

Гейбриъл махна пръста си.

— Такова мълчание. Обикновено имаш какво да кажеш.

— Аз съм дама. Не използвам нецензурен език дори с негодник, който си го заслужава.

— Мога да те опровергая. — Той отиде до раклата със стъкленици шишета и взе да ги души. — Използвала си нецензурен език, за да ме обиждаш. Затова е малко късно да се правиш на света вода ненапита. Казвай каквото ти е на сърце. Ще го понеса.

Гейбриъл изля малко от съдържанието на едно шише в ръката си, кимна доволно и постави блестящата зелена бутилка на нощното шкафче. Ръката му дръпна кувертюрата надолу и разкри завивките — чисти, изгладени и опънати на дюшека.

— И да исках, не можех да намеря по-добро място за прелъстяване. Но дори ти трябва да признаеш, че няма как да съм го планирал. — Ъ без друго тихият му глас се превърна в шепот. — Дори и аз не съм си представял, че ще опиташ подобно безумие: да крадеш тиарата от професионални крадци.

— Ако не бях аз, щеше да се озовеш сам тук. Какво щеше да ти се случи тогава?

— Щяха да ме убият — делово отвърна Гейбриъл.

Мразеше го — но искаше да остане жив, за да продължи да го мрази. Побиха я тръпки при мисълта, че този бликащ от енергия мъж сега можеше да е студен и бездиханен. Той видя ужаса ѝ.

— Трябваше да си тръгнеш този следобед, докато все още имаше възможност. Тези мъже са мошеници, изнудвачи, крадци, които са убивали и ще убиват, за да защитят долните си планове. Сега Ръмбилоу няма да те пусне. Не и след като те е видял с мен. Сега той знае — или си мисли, че знае — че с теб сме отчаяно влюбени.

— Или отчаяно похотливи. — Гласът ѝ беше студен и ясен.

— Определено сме похотливи. — Гейбриъл измъкна тясно, блестящо острие от ръкава си и един по-дълъг нож с дръжка от ботуша си, и внимателно ги постави на масичката край леглото. Двете хладни оръжия бяха дълги и сияеха със злокобен блясък, а Гейбриъл определено знаеше как да борави с тях.

Той седна на стола и си свали ботушите.

Мадлин не знаеше какво се очаква от нея. Да се съблича ли? Да го гледа ли? Или да размишлява как се беше стигнало до този момент?

Не за бога, не и последното. Подобна гадост щеше да я доведе до самообвинения, а тя винаги се стремеше да ги избягва.

Но последния път, когато бяха сами в една спалня, нещата стояха по различен начин. Тогава всичко се развиваше главоломно и тя нямаше време да се тревожи какво да каже. Думите се лееха от устата ѝ със скорост и сила, мисълта за които все още я караше да се изчервява. Той беше прав. Тогава го беше наругала като перачка. Сега имаше време да помисли, да се притесни, да се почувства неудобно.

Не че Гейбриъл имаше вид на човек, който се чувства неудобно. Той съблече черната си риза с небрежност, която я накара да се изчерви.

Но не я накара да спре да зяпа.

Преди четири години бе видяла голите му гърди и сега забеляза разликите. Сега тялото му можеше да се похвали с по-големи мускули там, където преди беше жилаво, гърдите му сега бяха по-релефни, а мишците му пращяха от мощ.

Сякаш бе работил на нивите, или бе градил къщи... може би организацията на крайбрежната отбрана е включвала тежък физически труд, а какъвто си беше, Гейбриъл като нищо се беше заел лично.

Последните следи от юношата бяха изчезнали и сега той беше... твърде разкошен. Твърде силен, твърде мускулест, твърде космат... гърдите му бяха покрити с гъсти кафяви косми, които се стесняваха в тънка ивица и се спускаха към панталона му.

Докато той се разкопчаваше, погледът ѝ се закова там в нервно предчувствие. Гейбриъл изглеждаше толкова нехаен и безгрижен, очевидно любенето ни най-малко не го притесняваше. Имаше вид на мъж, свикнал със страстта.

Тогава той изу панталоните си и тя видя какво не му е наред. Държанието му беше хладно, но мъжествеността му стърчеше, набъбнала до пръсване. Въпреки че не беше виждала мъжки член от четири години, а и тогава не го беше разгледала както трябва, Мадлин реши, че размерът на това чудо определено издава огромен интерес към нея и към предстоящото сливане.

Краката му бяха укрепнали също като ръцете, коравите мускули на бедрата му я наведоха на мисълта, че той ще я язди бурно, безмилостно, неуморно... о, боже, така го искаше, че ръцете ѝ трепереха. Желаяше да забрави миналото, за да отиде при него и да... да го оближе, да го ухапе, да се държи, сякаш има права над него. Права на съпруга.

Той се освободи докрай от дрехите си, седна на стола и я подкани с жест.

— Съблечи се за мен. — Отново я погледна в очите. — Не би следвало да ти е трудно. Аз свърших повечето работа вместо теб.

Беше вярно. Всички копчета бяха разкопчани, всички връзки — развързани. Трябваше само да отпусне ръце, да охлаби хватката си и роклята щеше да се свлече в краката ѝ.

— Хайде — ласкаво изрече той. Жестът му беше широк, подигравателен. — Освен ако не си променила решението си.

Мадлин се сети за майка си на официалния портрет в галерията — с великолепна златна рокля и с кралската тиара. Сети се за дъщерята, която се надяваше да има някой ден и разбра, че ако действа сега, за нея няма да остане нищо.

Гейбриъл знаеше какви мисли се въртят в главата ѝ:

— Какво ли не жертва човек за семейната чест — присмя ѝ се той.

— Ти си глупак.

— Меко казано. — Суровата присмехулна усмивка изчезна от лицето му.

Тя също можеше да го плени с погледа си, а после да го накара да си признае какво е правил и с кого. Мадлин кокетно отпусна ръце: първо едната, после другата. Роклята се сурна надолу, задържа се за кратко на хълбоците ѝ, после се свлече до глезените ѝ. Мадлин не носеше новите панталети, които бяха сензация сред дамите от висшето общество, така че се оказа гола, ако не броим копринените ѝ чорапи, завързани с жартиери над коленете.

Не знаеше какво цели Гейбриъл, като я караше да си разкрие картите. Удоволствие? Може би търсеше отмъщение, защото го беше зарязала? А може би го тласкаше някаква по-сериозна причина? Но Мадлин знаеше, че точно сега в главата му се въртят мисли само за нея и така си отмъщаваше, че я е накарал да го желае.

Лицето му беше сурово, силно и решително. Когато проговори, устните му едва помръднаха, а тонът му беше ръмжащ:

— Косата ти.

Мадлин бавно изви ръце нагоре, описвайки чувствена дъга, разкривайки цялото си тяло за погледа му и полека издърпа фуркетите, които държаха косата ѝ. Разпиля ги на пода, безразлична към съдбата им, и когато и последният от тях беше изваден, тя разпусна черната си грива, която се изсипа като водопад по раменете ѝ. Една къдрица падна на гърдата ѝ, обвивайки я в любовна ласка.

Гейбриъл скочи, сякаш вече не можеше да ѝ устои. Погледът му се закова на бедрата ѝ, а гладните му очи изядоха черния триъгълник между краката. Той не скри възхищението си от гърдите ѝ, наслади се на раменете ѝ, порадва се на мекия ѝ корем и още веднъж я погледна в очите.

Отиде до нея.

С приближаването му сърцето ѝ заби в барабанен ритъм. Той беше гол и огромен, и всичко, за което беше мечтала. Гейбриъл улови ръката ѝ и я дръпна към леглото.

— Седни. — Той неотклонно продължи да я гледа в очите. Оказа натиск върху раменете ѝ, заставяйки я да седне на леглото. Тя кацна на

ръба на дюшека и се зачуди каква лудост я бе довела тук. Беше гола — е, почти. Той беше гол — напълно. Свещите пръскаха сияние, чаршафите бяха хладни, а тя имаше да изплаща дълг. Дълг, който още не бе натрупала.

Гейбриъл се усмихна и размачка схванатия ѝ врат — сякаш съчувстваше на незавидното ѝ положение, когато той я беше докарал дотук!

— По корем.

— Какво?

— Искам да легнеш по корем.

Устата ѝ зина грозно, очите ѝ се оцъклиха.

— Но аз... мислех, че ти ще... — *Това е възможно, дори когато си по корем.*

В главата ѝ забушува трескава дейност, докато тя мислено се опитваше да скачи въпросните органи от тази позиция.

Гейбриъл вдигна шишето, което бе оставил до леглото, и изля в дланта си малко от прозрачната течност.

Мадлин гледаше като хипнотизирана и не разбираше нищо — какво прави той, какви са плановете му, какво става. И което беше лошо, за него тя беше като отворена книга. Къде беше справедливостта, питаше се тя.

Той поднесе ръце към носа ѝ.

— Харесва ли ти?

Сладкият мирис на гарденията. Успокояващият аромат на розмарина.

— Много.

— Легни — повтори той. — По корем.

Нямаше значение дали ще се подчини или не — или...? Щеше да направи всичко възможно да се дистанцира от акта, да прояви безразличие и непукизъм.

Обаче докато се изтягаше първо настрани, а после с лице към дюшека, тя внимаваше да не покаже твърде много от тялото си.

— Идеално — промърмори Гейбриъл като познавач. Гласът му я окъпа като топла вода.

Мадлин не бе наясно какво очаква, но то определено не беше ръцете му, ухаещи на розмарин и гардения, нежно да обгърнат

раменете ѝ, за да прогонят напрежението от тях. Когато той започна да масажира врата ѝ, тя се изправи на лакти.

— Не трябва ли да го направим най-сетне?

— Толкова ли желаеш да те направя своя, скъпа? — Без да крие смеха в кадифения си глас, Гейбриъл отново я бутна на дюшека. — Този път аз определям правилата.

— Хмм. — Така да бъде, но нямаше да ѝ хареса.

Обаче ѝ хареса. Пръстите му масажираха кожата ѝ, отначало нежно, а после по-усърдно, и прогониха напрежението от тялото ѝ. Тя се опита да остане безчувствена, но Гейбриъл не бързаше докато разтриваше ръцете ѝ — от раменете до китките, дланите и пръстите. Когато свърши, той нежно целуна всеки пръст поотделно.

Мадлин не знаеше какво да мисли... или дали мозъкът ѝ още помни как се мисли. Въздухът, който вдишваше дълбоко, беше наситен с аромата на билки и цветя. Гейбриъл се отнасяше грижовно с всяка частица от прелестното и тяло. Откри възела на напрежението под черепа ѝ, тя изстена, когато ръцете му сътвориха чудо, учейки я как да забрави всичко, освен удоволствието на момента.

Той се приведе толкова близо над нея, че устните му докоснаха ухото ѝ.

— Хареса ли ти?

— Ммм. — Мадлин се опита да отвори клепачи, да се осъзнае, но ръцете му продължаваха да се движат по нея. Намираха всеки прешлен надолу по гръбнака ѝ, докосваха всеки мускул, облекчаваха всяко напрежение. Когато той преметна крак над нея, тя би трябвало да изпита възмущение, но беше толкова отпусната, че само въздъхна.

Гейбриъл продължаваше надолу по тялото ѝ и хлъзгавите му от маслото ръце се плъзнаха по фините косми, покриващи кожата ѝ. Той раздели краката ѝ с коляно, докато ръцете му обгърнаха талията ѝ, а палците му започнаха да я размачкват.

Мадлин отметка глава от възглавницата, пое си дълбоко дъх и... замръзна, когато палецът му се плъзна в гънката на дупето ѝ. Маслото улесни пътя на пръста му, но Мадлин съвсем не беше улеснена от това шокиращо интимно и преднамерено докосване. Великолепното чувство на отпуснатост се замени с борба за спокойствие. За сигурност.

— Прекрасно — измърмори Гейбриъл. Двете му ръце обхванаха дупето ѝ и го стиснаха сладостно. Веднъж. Два пъти. Отново и отново в бавен ритъм.

Мадлин не разбираше защо и как, но усещането я накара да извие хълбоци нагоре, да се отрие в нещо... и тя се отри в него. Устните ѝ се отвориха и от тях излезе задъхано стенание, цветето на възбудата ѝ разцъфваше.

С едната си ръка Гейбриъл продължи да поддържа ритъма, а другата му ръка откри входа към тялото ѝ и го заобиколи с пръст.

Очите ѝ се отвориха широко и с нечленоразделен писък тя скочи от леглото.

Гейбриъл отново я накара да седне и пръстът му отново се завъртя около малкия отвор, дразнейки нервните окончания, пробуждайки желанието във всяка частица от тялото ѝ, на места, където Мадлин не си бе представяла, че е възможно то да съществува.

Тъкмо когато почваше да се съвзема, трепереща, на път за върха... ръцете му се плъзнаха надолу и започнаха да масажират бедрата ѝ.

Тя не можеше да се движи и едва дишаше. Объркването ѝ беше толкова силно, че изпитваше почти физическа болка. Но какво можеше да каже? Гордостта не ѝ позволяваше да признае, че е била толкова близо до ръба. А и той вероятно знаеше... разбира се, че знаеше. Но молбата ѝ да я доведе до края би значела победа. За него.

Никога. Никога.

Междувременно ръцете му разтриваха мускулите на бедрата и. Той свали копринените ѝ чорапи, за да се заеме с прасците ѝ. Въпреки номера, който ѝ беше погодил, тя пак се отпусна. Пълна глупост, защото смътно осъзнаваше, че светлината облива стаята и Гейбриъл може да я гледа между краката. Мадлин трябваше да бъде по-скромна. Трябваше да... но сега едното ѝ стъпало беше между ръцете му, които нежно го масажираха. Отначало усети гъдел, но той бавно прогони умората от дългото ходене, и когато привърши с второто стъпало, всякаква скромност ѝ беше напълно безразлична.

Толкова безразлична, че когато Гейбриъл я обърна по гръб, тя се претърколи без да помисли за гледката, която се открива пред него.

— Прекрасно — отново одобри той.

Тя пламна от топлия му глас... и от докосването му.

Той разтри краката ѝ със същото божествено внимание към детайла.

Но въпреки че тялото ѝ беше съвсем отпуснато, едно друго усещане си проправи път в нея. Очакване.

И преди я беше докосвал между краката. Щеше ли пак да го направи? Тя не го искаше, разбира се. Обаче щеше да изкрещи високо недоволството си, ако той се оттеглеше преди да ѝ е доставил същото удоволствие.

Но нямаше как. Това би било бъде предателство към самата нея.

Тя надзърна изпод притворени клепачи и видя как той отново напълни шепата си с масло.

За пръв път ѝ се струваше толкова красив: светлината се отразяваше в тъмнокестенявата му коса, очите му блестяха напрегнато, докато той стопляше маслото в горещите си длани. Гейбриъл я обкрачи и златното сияние на свещите окъпа изваяните му мускули.

Когато го погледна, тя не видя опасността и заплахата. Видя единствено обещанието за удоволствие. Ама че глупост, все едно да се взре във вълк и да види не блесналите зъби или острите нокти, а грациозният красив хищник — и да си въобрази, че може да го опитоми.

Беше загазила.

Той вдигна поглед.

Мадлин незабавно затвори очи и се престори, че въобще не ги е отваряла.

Той протегна ръка и размаза маслото по корема ѝ, по талията ѝ.

Мадлин потръпна от облекчение, примесено с адско разочарование.

После дланта му се плъзна близо до мястото, което копнееше за докосването му.

Сърцето ѝ ускори ритъма си.

Пръстите му се заровиха в триъгълника от къдрави косъмчета.

Тя изгаряше от нетърпение.

Той нежно погали процепа и гальовно го задържа отворен с два пръста.

Тя стисна чаршафите, за да не почне да го умолява. Да изпроси от него... повече бързина. По-интимна ласка.

Мили боже, само това не. Мадлин се опита да изтрие мисълта от съзнанието си, боейки се, че той някак си ще ѝ се подчини.

Но това не стана. Вместо това той отново погали входа към тялото ѝ, сякаш го подготвяше за проникване.

Мадлин усети как дълбоко в утробата ѝ се заражда някакво напрежение, как тялото ѝ се приготвя за отдаване. Но тя искаше повече, искаше нещо по-различно. Трябваше да се пребори със себе си, за да не му покаже къде точно да я докосне... и тогава той я докосна точно там.

Тя изстена — пронизителен, жален звук, който разкриваше толкова много. Хълбоците ѝ се замятаха. Тя искаше... о, боже, колко го желаше!

И той удовлетвори желанието ѝ... почти. Погали я — дълго, бавно движение, което опъна кожата ѝ — но не докосна пъпката на женствеността ѝ. Още не.

Тя бясно се замята върху чаршафите, мъчейки да се отскубне... да се притисне към... но той затискаше едното ѝ бедро и контролираше движенията ѝ с теглото си. С ръката си.

Цялото ѝ негодувание изплува на повърхността и тя се протегна, за да сграбчи мъжкото му достойнство, което стърчеше сред гнездото кафяви косми на слабините му.

— Дяволите да те вземат! Аз...

— Не. Аз. — Той улови ръцете ѝ, постави ги отстрани на главата ѝ и се облегна над нея. — Това е за мен, забрави ли? Правим каквото аз искам. Ти ми се подчиняваш само за да си върнеш тиарата, нали?

Мъглата на удоволствието се поразсея. Кожата ѝ настръхна, дробовете ѝ горяха.

Чу думите му и знаеше какво има предвид. Мразеше го. Ама го мразеше. Мразеше тези зелени очи, сега сиви и напрегнати. Мразеше как си служеше с тялото си, простряно над нейното, за да я доминира. Мразеше силата, която я приковаваше към леглото, когато би предпочела да стане и да си тръгне, защото предпочиташе въоръжените главорези в коридора пред този мъж.

Той я прелъстяваше, а това не се беше случвало дори по време на годеча им. Страстта им беше неистова — и взаимна.

Сега Гейбриъл се беше съсредоточил върху изтръгването на признанието ѝ — че го желае. А тя го желаше. И още как.

Но беше горда. Нямаше да се отдаде на един комарджия.
Знаеше каква болка ще последва.
Тя склучи поглед с неговия и прочувствено заяви:
— Правя го заради тиарата.

19

— Тогава не мърдай и ме остави да правя каквото си искам — заповяда Гейбриъл.

Мадлин вдиша, опитвайки се да напълни дробовете си с достатъчно кислород, за да изрече съгласието си. Не успя и затова кимна рязко.

Той кимна в отговор и махна ръце от тялото ѝ.

Мадлин нямаше намерение отново да затваря очи. Нямаше намерение отново да се отпусне. Нямаше да спомогне за собственото си прелъстяване... отново.

Лека усмивка докосна устните му, когато я погледна: простряна на чаршафа като някакво езическо приношение. Не беше справедливо, не беше правилно, но тялото ѝ се напрегна, когато погледът му с възхищение се спря на гърдите ѝ. Той протегна ръка и пръстите му закръжиха около зърното.

Тя видя отблизо ръцете му: големи, четвъртити, с дълги, месести пръсти и плоски, чисти, късо подрязани нокти. Видя отблизо мишците му, гърдите му, масивните му мускули, облени от приглушената светлина. Искаше ѝ се да му е бясна.

И така жадуваше за докосването му.

Защо ѝ беше толкова трудно да открие гнева в себе си?

Той поклати глава. Пресегна се за шишето с ароматично масло и още веднъж напълни шепата си. Изсипа малко от маслото на тънка струйка в другата си ръка. Повтори това движение неколкнократно и най-накрая Мадлин разбра, че така той увеличава напрежението ѝ.

Бавно, мъчително Гейбриъл изля маслото по корема и между гърдите ѝ. Знойните му ръце бяха сгрели гъстата течност, която се разтече настрани. Мадлин зачака той да спре струйките.

Вместо това той само я гледаше, а тайнствената му усмивка ѝ вдъхна усещането, че е подценила опонента си.

Но тя не го беше предизвиквала. Поне не... скоро. Но Гейбриъл никога не забравяше и сега си откъсваше. Това трябва да беше

отмъщение.

Най-сетне, когато маслото за малко щеше да се разтече по чаршафите, той протегна длани до кръста ѝ и го загреба... насочвайки ръце към гърдите ѝ, улавяйки всяка капка, мажейки я цялата, доставяйки ѝ удоволствие противно на волята ѝ.

Всъщност той не правеше нищо, просто я докосваше леко, решително, масажираше торса ѝ, прокарваше ръце по корема ѝ, галеше... галеше долната част на гърдите ѝ.

Тя притисна бедра, мъчейки се да успокои пулсирането между тях, но това не помогна. Дори положението се влоши, но може би само хлъзгавите му ръце, които не спираха да милват зърната ѝ, поставяха търпението ѝ на изпитание. Гърдите ѝ набъбнаха в ръката му, издавайки му истината, когато Мадлин би предпочела да го остави в неведение.

Ала една жена, простряна гола на едно легло, не можеше да скрие реакциите си. Важно беше единствено дръзновението — или поне Мадлин си казваше така.

Гейбриъл пое едното зърно между палеца и показалеца си, завъртя го леко и изпрати тръпка по тялото ѝ, която я накара да закопнее за ласките му между краката.

Но не. Тя беше настояла да му направи сцена, а той беше настоял да ѝ се противопостави — и спечели. Ако си беше държала устата затворена, сега щеше се облива в разкоша на чувственото удовлетворение. Или може би щеше да се мята под него. Точно сега и двата варианта звучаха по-примамливо от...

— Боже мили!

Тя пхна ръка под главата си и се загледа в ъгъла на стаята.

Това не помогна, фактът, че не го виждаше, не намали въздействието на пръстите му, които галеха зърната ѝ, или пък на тежестта и топлината му върху нея, нито пък прогони мисълта, че той скоро ще бъде в нея.

— Тялото ти е прекрасно и аз го обичам, но то е само тяло. Запленен съм от теб самата, скъпа. От ума ти, от чувствата ти... от душата ти.

Тя не искаше да го запленива... по никакъв начин. Определено не и с душата си.

Ръцете му се плъзнаха по гърдите нагоре до брадичката ѝ. Гейбриъл изви главата ѝ назад, докато тя не го погледна в очите.

Без да спира да я гледа, той се приведе и отърка гърди в нейните. Кожата му се плъзна по хлъзгавото ѝ тяло. Косъмчетата на гърдите му създадоха великолепно триене, от което зърната ѝ щръкнаха моментално. Той се изви в кръг и тя изхленчи. Гейбриъл притисна и корема си към нейния, след което направи същото движение. Но това... това беше по-хубаво. По-интимно. По-близо до мястото, където го искаше.

Пенисът му беше толкова дълъг и твърд, че тя потръпна при мисълта за болката, която щеше да преживее, но закопня този грамаден член да я прониже. Той беше горещ като печка, в която бумти огън, и определено я възпламеняваше. Искеше да обвие крак около неговия, да се отърка в тялото му, докато не получи удоволствието, което той ѝ отказваше.

Не го направи. Имаше си гордост. Държеше на тази гордост.

— Готова ли си да платиш цената ми? — прошепна в ухото ѝ Гейбриъл.

Въпросът, начинът, по който страстта помежду им беше сведена до сделка, ѝ беше омразен.

Но той не дочака отговора ѝ. Вместо това се намести между краката ѝ. Мадлин почувства горещото доказателство за страстта му.

Наблюдаваше го.

Наблюдаваше я.

Той бавно влезе в нея, маслото улесняваше проникването му. Влезе, но не достатъчно. Преди четири години тя беше девица. С всеки сантиметър, който Гейбриъл вкарваше в нея, тя чувстваше липсата си на опит, въздържанието си. Започна да трепери, когато навлизането му почти се превърна в болка, но и удоволствието не беше далеч. Усещането беше сложно, интимно, чувствено. Щеше ѝ се да заплаче, но той я гледаше с напрегнато предизвикателство, което хем я плашеше, хем я възбуждаше. Вместо това Мадлин се втрени в него и видя изписани по лицето му жизненост, сладострастие, удоволствие. Стисна го, сякаш ако го държеше здраво, болката щеше да отшуми — когато в действителност беше точно обратното.

Мълчанието помежду им беше дълбоко. В този момент всяка вражда бе забравена и в света съществуваха само Гейбриъл и Мадлин.

Той най-накрая я изпълни докрай и обладанието се превърна в сливане. Тя плъзна крак нагоре по чаршафа и повдигна коляното си, мъчейки се да намери облекчение. Разлюля хълбоци и той потъна още по-дълбоко в нея, когато тя си мислеше, че не може да има по-дълбоко.

С ослепителна хищническа усмивка той се отдръпна на няколко сантиметра. После отново се потопи в нея. Плъттa ѝ се разтягаше и гореше, но само малко и наистина нямаше значение. Забеляза обаче какви чувства предизвиква у нея Гейбриъл, когато я прегръща с ръце и поглед. Сякаш я обичаше. Движенията помежду им станаха координирани, като че ли танцуваха на музика, която единствено те чуваха. Тя повдигна хълбоци, за да посреща тласъците му. Обвие единия си крак около кръста му. Другият остана да лежи на чаршафа.

Беше ѝ... хубаво. С Гейбриъл ѝ беше хубаво. Масажът я беше подготвил за докосването му. С насмешлива увереност той беше възпламенил у нея буйна страст, която бе обхванала цялото ѝ същество. Сега се движеха заедно и се задъхваха, слени в една плът.

Щеше ѝ се да стене и скимти. Но не. Някакъв останал в нея разум ѝ каза „не“. Чуеше ли звуците, Гейбриъл щеше да разбере, че тя не може да се контролира. Не можеше да му поднесе на тепсия този триумф.

Когато осъзна, че Мадлин още му се съпротивлява, Гейбриъл протегна ръка между телата. Той отвори с пръсти входа към тялото ѝ и така я нагласи, че пенисът му да се трие в най-интимната ѝ сърцевина.

Още при първия му тласък тя изстена.

Беше загубила тази битка. Която беше и последната битка.

— Да, точно така. — Гласът му беше разкошен, топъл, изпълнен с невероятна сексуалност. — Не го крий, мила моя. Кажи ми колко ти харесва.

Лицето ѝ, гърдите ѝ — Мадлин цялата се обля в руменина. Дълбоко в нея страстта се промени, превърна се в нещо по-силно от обикновено желание. Дива тръпка пробягна през тялото ѝ.

Жаждата ѝ за него се усили и тя учести движенията си. Ноктите ѝ се забиваха в кожата му. Мадлин се концентрира върху тласъците му, които бяха станали бързи и толкова силни, че я повдигаха, водейки я неотклонно към върха... още малко... и щеше...

Необяснимо защо, Гейбриъл забави ритъма.

Тя му даде знак да побърза.

Той спря. Той спря!

— Не! — изстена тя, зашеметена, невярваща. — Не спирай сега!
Но Гейбриъл упорито не помръдваше.

— Не е нужно да го правиш.

— Какво? — Тя го виждаше като през мъгла и почти не го чуваше. Преследването на върха я държеше в оковите си — връх, от който я делиха само на няколко крачки. Няколко негови тласъка... Тя изкусително врътна задничето си.

— Не е нужно да го правиш — повтори той. — Лицето му бе близо до нейното. Гледаше я право в очите. Гласът му беше дълбок и сериозен: — Ще имаш тиарата независимо от решението си. Ако желаеш да престана, ще престана.

В нейното състояние на възбуда ѝ бе нужно известно време, докато проумее думите му. Манипулациите му.

Щял да престане? Сега? Щяла да има тиарата независимо дали ще му отдаде тялото си или не?

Вече не ставаше въпрос за тиарата. Вече не. Ставаше въпрос за нея. За желанията ѝ. За нуждите ѝ.

— Ти, копеле! — Гласът ѝ трепереше от гняв.

Не го интересуваха обидите ѝ, интересуваше го победата.

— Казвай накъде сме. Да спра ли... да продължа ли?

Как изобщо можеше да пита? Не беше ли възбуден като нея?

Тогавя Мадлин видя как на челото му се образува капчица пот, която се стече по бузата му и спря на челюстта му.

О, беше възбуден, беше и още как. Желаше я — но искаше тя да капитулира. Не искаше тя да е с него по сделка. Искаше да я има с признанието ѝ, че тя гори от жажда по него, която не отстъпва на неговата.

Ако Мадлин не признаеше каква страст я владее, той щеше да се оттегли. Тя не се съмняваше в силата на волята му да отрече собственото си желание — и да доживее до утрешния ден, за да я измъчва.

Гейбриъл никога нямаше да познае поражение.

— Мади? — Той бавно се отдръпна.

Усещането за пълнота изчезна, а тя го искаше, нуждаеше се от него сега.

Мадлин се предаде — пълно и безусловно.

— Искам те. — Тя сграбчи задника му и го притисна към себе си.
— Моля те, Гейбриъл, искам те.

Той отново повдигна брадичката ѝ, този път малко грубо. Малко прибързано. Но очевидно това, което прочете в очите ѝ, го задоволи, защото той се засмя — омразен смях! — и се заби в нея докрай.

Всичко я разтърси — насилието му, претенцията му, но не ѝ пукаше. Тя надигна хълбоци, обвини крака около кръста му и прошепна:

— Моля те. Моля те!

— Ти си моя, Мади. Ела с мен. — Дълбокият му глас погали струна в душата ѝ. Мъжествеността му я галеше по друг начин. Той се движеше бързо, с брилянтна решителност, приковаваше я на дюшека, пронизваше я със себе си.

Търсенето на страстта се превърна в състезание. Движеха се заедно във великолепен, въодушевяващ ритъм. Сърцето ѝ биеше с всеки негов тласък. Всеки път той докосваше най-дълбокото място в душата ѝ, а контролът ѝ ей сега щеше да рухне. Мадлин стенеше като луда, загрижена единствено за насладата си.

Но когато постигна удоволствието, тя замлъкна. Силна треска повали сетивата ѝ, после ги пречисти. За един дълъг, великолепен момент нямаше нито минало, нито бъдеще, само тялото ѝ, което се кършеше в тръпките на екстаза. Само тялото ѝ, завладяно и задоволено от Гейбриъл.

Когато тя утихна, Гейбриъл продължи да се движи в нея... с ужасен триумф в очите.

После той отметна глава, мускулите на врата му се издуха и когато стигна до своя собствен оргазъм, тласъците му за малко не унищожиха леглото.

Яростната му страст отново я поведе към върха. Понесоха се по вълните на удоволствието, които ги заливаха отвсякъде. Най-накрая всичко постепенно утихна.

Гейбриъл се отпусна и едва не я смаза с тежестта си.

Погледите им се сблъскаха. Какво ли нямаше в тях: похот, споделена страст, тлеещ гняв, стари предателства... и Мадлин заспа като угасена свещ.

Гърдите на Гейбриъл бурно се повдигаха, докато гледаше простряната под него Мадлин. Все още бяха слети. Тялото ѝ все още го приласкаваше, а беше заспала.

Как го правеше? Как му се изплъзваше всеки път, когато си мислеше, че я хванал?

Но този път не беше отишла далеч, а ако беше честен — което в момента горещо му се искаше — тя беше спала малко, а той я омаломощи.

Усърдно се бе трудил, за да я омаломощи. Да я разбие. Да получи капитулацията ѝ.

Защото това беше капитулация.

За нещастие сега знаеше, че безусловната капитулация от страна на Мади чисто и просто означава обявяване на война. Искеше да я разкара от това място заради нейната собствена сигурност, а тя настоя да остане. Ами тази вечер — ама че лош късмет, да го хванат с нея. Ръмбилоу като нищо можеше да ги застреля и двамата. Вместо това се беше засмял, представяйки си как ще нареди злополучните си гости, като разкрие истината за заниманията им през тази нощ.

Затова Гейбриъл беше обърнал лошия късмет в добър. Беше се възползвал от принудителната им близост, за да ѝ докаже, че все още е господар на тялото ѝ. Ето защо я беше масажирал, привиквайки я към докосването си, и многократно я бе довел до оргазъм. Ето защо беше скръцнал със зъби, правейки предложението да спечели тиарата за нея без да я притежава напълно — и при това се беше приготвил за отбой. Тя трябваше да проумее, че той е единственият мъж за нея. Гейбриъл щеше да се погрижи за това.

Когато пенисът му излезе от нежната ѝ мекота, тя простена в съня си.

Той също искаше да изстене. Между краката ѝ беше рай, рай само за него. Дали и утре щеше да си спомни претенцията му?

Не. Разбира се, че не. С бягството си на Континента любимата му беше доказала колко често и безмилостно трябва да ѝ се напомня, че е негова. А нощес! Боже господи, когато я беше видял да се промъква към вдовишката къща по ливадата, го завладя такъв гняв към нея — и към себе си. Не му беше хрумнало, че тя може да го изпързала, като сама открадне тиарата.

А трябваше. Трябваше да се досети, че тя няма кротко да се поддаде на изнудването му. Мадлин никога не се поддаваше кротко на каквото и да е в живота си — мътните я взели!

Гейбриъл стана от леглото, наметна я с одеялото и отиде до вратата. Още беше заключена, столът подпираше бравата, кърпичката беше затъкната в ключалката.

Той си обу панталона и обмисли положението. Щяха да останат тук, докато Ръмбилоу не ги пуснеше да избягат. Гейбриъл се надяваше, че това ще стане преди останалите гости да се разбудят, но Ръмбилоу щеше да определи момента според собствените си планове.

Утре започваше Играта на века.

Днес Ръмбилоу се беше уверил, че гостите са отпуснати, сърдечни и доверчиви. Заведе играчите в салона със сейфа, който съдържаше дървената кутия с короната. Извади ключа от джоба си, пъкна го в пишно орнаментираната ключалка и им показа тиарата, която се гушеше вътре. Гейбриъл я бе поел в ръцете си и сам изпита тежестта на златото и диамантите. Съблазнително нещо бяха скъпоценностите. Отвлечаха вниманието на човек от съдбовни въпроси. Въпроси на живот и смърт.

Ръмбилоу беше поканил играчите да разгледат масите, за да се уверят, че са приготвени за честна игра. След няколко засмени отказа всички отидоха да ги разгледат, но ничий интерес не можеше да се сравнява с този на Гейбриъл. Всичко изглеждаше от добре по добре, а Ръмбилоу ги увери, че преди всяка игра непременно ще има проверка.

Утре по пладне всеки щеше да постави залога си в сейфа. Щяха да разиграят тиарата. След обяд по семейному, играта щеше да започне в девет часа вечерта.

И така, какъв беше планът на Ръмбилоу този път?

Гейбриъл изследва спалнята повторно. Този оглед беше щателен за разлика от първия. Ръмбилоу беше хвърлил доста усилия, за да придаде на стаята уют. Очевидно хранеше нещо повече от желание да

предостави на комарджиите място за почивка в случай на нужда. Какво ли беше то?

Може би в стаята имаше нещо скрито. Нещо, с чиято помощ Ръмбилоу да спечели играта. Гейбриъл разгледа внимателно всяка мебел поотделно. Леглото, раклата със завивките, писалището, нощната масичка... прекрасни мебели без необичайни белези или скрити кухни. Под леглото нямаше нищо освен пистолета на Мадлин в изработения по поръчка кобур от черно кадифе. Гейбриъл се ухили, докато го поставяше до ножовете си на масичката край леглото.

Той отново се огледа из стаята, мъчейки се да мисли като измамник, като мошеник. Вдигна килимчетата, разгледа ги отзад, провери подовете най-подробно. Нищо.

Обиколи стаята. Стените бяха прясно боядисани, с мраморен ефект, който заслепяваше окото. Ръмбилоу бе наел експерт, и то за стая, която не беше главното му обиталище. Само една дама, и може би мистър Дарнел, щяха да оценят подобно майсторство, а кракът на дамите нямаше да стъпи сред тези стени. Освен ако и Ръмбилоу не планираше прелъстяване? Може би и той желаше да си спечели съпруга като мистър Найт...

Гейбриъл поклати глава. Не. Ръмбилоу се гордееше със своята оригиналност. Дано нарастващото му чувство на безнаказаност да доведе до падението му.

Гейбриъл отново обиколи стаята, разглеждайки стените, мъчейки се да види... Ето. Стената, която граничеше със следващата стая. Или... трябваше да граничи със следващата стая. Тук мраморният ефект се разваляше, както никъде другаде в стаята, от спираловидна шарка, а писалището беше поставено точно пред това място. Гейбриъл вдигна свещник, за да го види по-добре. На стената имаше дълга, тънка гънка, която стоеше като подутина. Върху нея имаше тапети, мраморният ефект бе наложен върху тях, но — Гейбриъл притисна ръка към ивицата — тук имаше врата. Врата, която водеше до... докъде?

Колко стара бе къщата? На двеста години или някъде там? Времената на Кромвел бяха довели до създаването на много тайни убежища и може би това беше обикновено скривалище. Или... може би бе вход към таен проход? Таен проход, който водеше извън къщата. Към конюшните. Или към крайбрежието. Към бягството.

Нищо чудно, че Ръмбилоу беше наел това грозилще. То беше идеално за плана му, който беше да... по дяволите, Ръмбилоу нямаше да осъществи големия удар и да си остане в обществото. Не и този път. Щеше да си улесни живота. Щеше да открадне. Да задигне залозите, да се измъкне по тайния проход, да се качи на кораб с гарантирана печалба от сто хиляди лири.

Дързостта на този замисъл остави Гейбриъл без дъх. Разбира се. Гейбриъл приемаше, че негодникът желае да остане в Англия, да устрои още игри като тази, да се опива от победите си, докато обществото не охладнее към него. Но на Ръмбилоу не му пукаше за Англия. Със сто хиляди лири можеше да отиде където си поиска и дълго да си живее царски. Завинаги, ако бъде внимателен.

Тогава защо още не го беше направил? Защо не беше задигнал парите насила и не беше изчезнал?

Защото искаше да заблести, да увековечи легендата за Господаря.

Доволен от обяснението си на Ръмбилоу и мотивацията му, Гейбриъл се върна при леглото и се втренчи в Мадлин. Не можеше да стори нищо, за да се измъкнат оттук. Ръцете му бяха вързани.

Така че... той захвърли панталоните и се вмъкна при нея в леглото.

Преди играта им да свърши, той щеше да разпали у нея такава силна любов, че тя просто да не може без него — все едно какви предизвикателства ѝ отправя. Все едно какви омразни неща я принуждава да върши.

Все едно какво.

Точно преди зазоряване Гейбриъл събуди Мадлин, като ѝ прошепна на ушенце:

— Още един път.

Тя се гушеше в голото му тяло, гърбът ѝ опираше в гърдите му. От него се излъчваха топлина и сила, които, в съненото ѝ състояние, го правеха неустоим за нея. Мъжествеността му се притискаше в дупето ѝ. Мадлин се пресегна и погали твърдата му дължина.

Той улови ръката ѝ.

— Не така. Лице в лице. — Той я търколи по гръб и се наведе над нея.

На светлината на свещите, с разрошената си коса и клепачи, натезали от съня и страстта, този мъж предизвика слюнкоотделянето ѝ.

— Искам да знаеш на кого се отдаваш — прошепна той точно преди да я целуне. — Искам да виждаш лицето ми.

— Съмна се — каза Гейбриъл, докато завързваше панделките на бонето под брадичката ѝ. — Ще се промъкнем обратно в имението и никой няма да узнае какво се случи.

Тя недоволно плъзна поглед по него — напълно облечена и уверена.

— С изключение на Ръмбилоу?

И в най-дивите си фантазии той не може да си представи какво се случи наистина. — Гейбриъл плъзна палец по долната ѝ устна.

— Не се цупи, Мади. Никога няма да издам с какво ме дари през изминалата нощ.

— Ръмбилоу ще знае. — Тя вдигна кадифения кобур, завърза дългите панделки на няколко ката, и му придаде вид на дамска чантичка.

— Ръмбилоу няма да ни създава проблеми. В коридора няма никой. Можем да си вървим.

— Но ти ще знаеш. — Гадеше ѝ се при тази мисъл.

— Няма как. — Както винаги Гейбриъл пристъпи твърде близо и се втренчи право в очите ѝ, изисквайки вниманието ѝ, когато тя не би желала нищо повече от това да е далече от него. — Аз не съм някакъв закоравял комарджия, попаднал в клопката на играта. Играя само за каузата, в която вярвам, и винаги играя за победа.

Причерняваше ѝ от изтощение. Твърде малко сън и твърде много вълнения.

— Какво се опитваш да кажеш?

— Ти решаваш. — Той измъкна една дамска ръкавица от джоба на жакета си. — Познаваш ли я?

Мадлин я позна и се шокира. Отпуснатата, пожълтяла от времето, символ на един невероятен миг от живота ѝ.

— Това е твоята ръкавица. Ти ми я даде. Каза, че понеже не можеш да ми дадеш ръката си, би трябвало да задържа ръкавицата като

символ на любовта ти. — Той претегли тежестта ѝ в ръката си. — Оттогава винаги я нося с мен.

Мадлин тихо простена от болка. Гейбриъл ѝ напомни за собствената ѝ низост. Би предпочела да се направи, че онзи момент въобще не се е случвал. Моментът, в който бе нарушила обета си.

— Онази нощ, когато отнех девствеността ти, те предупредих, че аз няма да се върна при теб, че ти ще се върнеш при мен.

Какво ѝ казваше? За какво говореше?

— Тази нощ... тази нощ беше откровение. Не се брои в моя или в твоя полза. Но оттук насам ще чакам да се върнеш.

— За да платя дълга си?

— Не се прави, че не ме чу снощи. Няма дълг. — Той натисна брадичката ѝ. — Искам да се върнеш при мен. Защото ти искаш. Защото се нуждаеш от мен. Защото ме обичаш. — Той бавно я погали по лицето и се отдръпна. — Върни се при мен.

21

Следващия следобед Макалистър, с поднос в ръка, спря и погледна Мадлин.

— Виждам защо не си комарджийка.

Тя спря да крачи.

— Не разбирам за какво говориш. — Тя отново започна да крачи, тъй като не я свърташе на едно място. Краката ѝ протриха пътека в килима на всекидневната, докато съзнанието и се луташе между това, което ставаше точно сега в игралния салон на вдовишката къща и това, което се беше случило снощи.

— Нямах лице на играч — обясни ѝ Макалистър.

Отчаяна и несигурна, Мадлин продължаваше да си мърмори нещо под носа. Тя погледна към подноса и разбра, че чиниите са мръсни, а сребърните прибори — използвани. Погледна през прозореца, откъдето вдовишката къща ясно се виждаше.

— Ти беше там, нали? Той печели ли? — Тя се приближи до Макалистър с огромни крачки. Той избърза назад рачешката, но беше твърде нисък и твърде стар и Мадлин лесно го приклещи към стената. — Ти знаеш как се играе пикет. Изгледите добри ли са?

— Да, добри са — косо я изгледа Макалистър.

Мадлин си отдъхна с ръка на сърцето. Разбира се, че Гейбриъл щеше да спечели. Какво беше казал? „Играя само за каузата, в която вярвам, и винаги играя за победа.“ Въпреки че тогава нямаше предвид картите. Говореше за нея.

„*Върни се при мен.*“

— Макар че хич не зная защо си хаби късмета за тебе и тиарата ти, когато ще му трябват за истинската игра — възмутено добави Макалистър.

Хрумна ѝ, че Макалистър е наясно с всичко за плана на Гейбриъл да дискредитира Ръмбилоу. С хитрост или насила, но щеше да измъкне тази информация от него.

— Какво ще стане, ако загуби истинската игра? — тихо попита тя.

— Не знам. — Макалистър се загледа в ъгъла на стаята. Убедена, че лъже, Мадлин го притисна по-плътно към стената. По челото му избиха струйки пот.

— Знаеш, знаеш. Защо Гейбриъл е тук? Не разбирам подбудите му.

Очевидно бе засегнала оголен нерв, защото Макалистър бързо се стопи. Той постави подноса на ръба на масата и се намръщи.

— Не знаеш, а? Че как ще знаеш? Нищичко не вдяваш и никога не си разбирала.

Мадлин знаеше, че прислужникът не я харесва, но за пръв път се сблъскваше с толкова открита неприязън.

— Разкажи ми.

— Какво да ти кажа? Че негово благородие ще си отмъсти? Не, ваша светлост, няма такава вероятност. Никоя женска не може да си държи чавката затворена.

— Да си отмъсти? — Мадлин веднага се хвана за това. — За какво?

Макалистър погали небръснатата си брадичка и я измери с поглед.

— Да, може би ще ти го кажа. Не плана му, разбира се, ама заслужаваш да знаеш какво си причинила на семейството му.

— И какво съм причинила?

— Господарят не отиде ли от любов към теб да печели пари на карти?

— Не знам, заради мен ли е било?

Макалистър не обърна внимание на заядливия ѝ тон.

— А ти не го ли заряза после, и той остана да скърби и да работи, и така хич не видя, че брат му е охладил юздите?

На Мадлин ѝ се щеше и на това да възрази, но след моментно колебание си затвори устата. Макалистър беше скъп на информация. Нека си говори.

— И къде беше ти, когато Джери се отчая, отиде във флота и там намери смъртта си?

— Джери се е отчаял? — Това изведнъж привлече вниманието ѝ. — Джери! — Той беше такава весела душа, пълна противоположност

на мрачния си брат.

— Аха, отчая се — бодро изрече Макалистър.

— Какво предизвика отчаянието на Джери? — Макалистър сякаш не я чу, дотолкова се беше вживял в обидата си.

— Оттогава негово благородие не е спрял да се обвинява и да търси виновника, и да му се заканва лошо, и да мисли как да го хване, но аз знам чия е вината. — Той я изгледа свирепо.

Искаше ѝ се да сграбчи Макалистър като мръсно коте и да изтръгне от него истината.

— Какво е направил Джери?

Макалистър я посочи с пръст право в лицето.

— Тя е ваша, ваша добродетелна и нафукана светлост, и трябва много да ви е срам.

Тя сграбчи пръста му и го изви назад. Когато Макалистър започна да подскача от болка, тя отново попита:

— Какво е направил Джери? — Щом разбра, че е приковала вниманието му, тя го пусна, но остана да стърчи застрашително пред него. За нейна изненада Макалистър изглежда се почувства заплашен, защото спря да я укорява.

— Горкичкият. Знаете как Джери боготвореше негово благородие.

— Да, знам. — Джери боготвореше и нея и сега, когато беше научила за ненавременната му смърт, Мадлин изпитваше вина като тази на Гейбриъл, а според Макалистър очевидно имаше защо.

— Джери искаше да бъде като брат си, и когато Негово благородие си спечели състояние, момъкът забеляза как хората започнаха да го уважават. — Макалистър видя изражението ѝ и брутално добави: — Да, въпреки че му вдигнахте оная зловна сцена и го зарязахте, той си спечели уважението на всички джентълмени със своите интелигентност и хладнокръвие.

— Не съм била зловна — извика Мадлин, настръхнала от възмущение.

— Не сте ли? Можехте да развалите годежа с бележка. Можехте да му го кажете насаме. Но вие трябваше да се развякате като улична търговка пред елита. Ще си го признаете, ако в грозното ви женско тяло е останала капчица справедливост!

Тя си пое дъх, за да се защити, и го изпусна. Нямахте да го признае пред Макалистър, но той говореше истината. Споменът за скандала не напускаше мислите ѝ не само заради смущението, не само заради резултата, а най-вече заради срама. Беше се постарала да съсипе Гейбриъл. За това нямаше извинение — освен буйния ѝ темперамент. Досега трябваше да се е научила на контрол.

Тя запристъпва нервно от крак на крак и си спомни онази нощ — и последната нощ, и всички нощи на самотен копнеж помежду им.

Върни се при мен.

Достатъчно наплашеният Макалистър я прецени отдалеч:

— Да, дори и ти не можеш си намериш оправдание. Да постъпиш така с един мъж — и то мъж, на когото си казала, че го обичаш!

Тя го беше обичала. А чувствата ѝ същите ли бяха?

— Добре. Добре! — Мадлин разсече въздуха с ръка. — Казвай какво е станало с Джери.

Малкото ѝ излизане от релси очевидно беше удовлетворило Макалистър, защото след един изпитателен поглед той продължи:

— Джери реши да си спечели състояние като брат си. Да го гледат със същия респект, като него, а и такова нещо би разведрило негово благородие от загубата ви. Негово благородие не узна за плановете на брат си, защото беше твърде зает с организацията на крайбрежната отбрана.

— Това със сигурност не е толкова изнурителна задача.

— Не била изнурителна... — Макалистър изпухтя възмутено. — Трепеше се денонощно, оглавяваше патрули и когато свършеше с тази работа... Той снижи глас, сякаш някой можеше да ги подслуша, когато в действителност гостите играеха на парада в библиотеката. — ... превозвате с яхтата си мъже и жени през Ламанша, приходящи и изходящи, ако ме разбираш.

— Искаш да кажеш... че е помагал на бягащи емигранти и е превозвал шпиони във Франция? — Това обясняваше мускулите, които Гейбриъл бе натрупал — станало е, докато е вдигал платна и е пускал котва. Мъжете заякваша от подобен труд доста впечатляващо.

— Шшт. — Макалистър се огледа. — Не биваше да ти го казвам. Мътните да те вземат, ти си просто вбесяваща.

— Благодаря. Старая се.

— Отдава ти се лесно като дишането. — Той я изгледа яростно.

Мадлин познаваше такъв тип хора. Хора, на които не можеш да угодиш. Но не знаеше, че и тя е от тях. Беше положила много усилия да се превърне в херцогиня, популярна сред дребните благородници и обичана от прислугата. Очите ѝ се свиха в цепки.

— Ти си мизогин — обърна се тя към Макалистър.

— Не съм! — Макалистър започна да се бие в гърдите. — Презвитерианец съм.

— Не. Искам да кажа... мизогин е човек, който не обича жените.

— Оу. — Той премисли това и челюстта му се размърда. — Е-е, как да не обичам жените — проснати по гръб и със затворена уста.

— Извинявай. Виждам грешката си. — Всяка от думите ѝ беше пропита със сарказъм. — Сега давай за Джери... и Гейбриъл.

Макалистър се върна към разказа си.

— Гейбриъл вършеше цялата работа по крайбрежието и непрекъснато се притесняваше за тебе, дето пътуваше по чужбината в такава смутно време.

— Давай. — Тя скръсти ръце на гърдите си.

— И тогава някакъв мизерен негодник се докопа до Джери. Играли хазарт. Ограбил го до дупка. Ошушкар го.

Мадлин усети, че ѝ се гади.

— Наследството от майка му?

— Което негово благородие толкова се измъчи да запази непокътнато. Горкият момък не посмял да се изправи пред брат си, присъединил се към екипажа на Нелсън. След Трафалгар го погребали в морето. Бог да дари покой на душата му.

Този весел, засмян младеж беше умрял без никога отново да види Гейбриъл. Мадлин закри уста с ръка и напразно се опита да удържи сълзите си.

Макалистър постави юмруци на кръста си и се изправи на палци, за да се изравни с нея.

— Да, плачи. Съобщиха на негово благородие, че Джери е загинал като герой. Още има кошмари.

Мадлин обърса мокрото си лице.

— Подлецът е бил Ръмбилоу.

— Позна. Брей, колко си умна. — Макалистър наблюдаваше мъката ѝ със зловещо одобрение и ѝ подаде голяма бяла кърпичка. —

Сега знаеш. Махай се оттук. Отвлечаш негово благородие от дълга му. Той дължи на брат си отмъщение. Джери може да почива в мир и без него, но негово благородие никога няма да се кротне преди Ръмбилоу да си получи заслуженото.

— Знаем. Разбирам.

Върни се при мен.

— Баща ти няма да се появи. Докато си тук, вместо да разследва кроежите на Ръмбилоу, негово благородие ще прекара повече време в тревоги за сигурността ти. Ще занесе тиарата в спалнята ти веднага, щом той ми я даде. Тогава — бегом марш вкъщи. — Макалистър вдигна подноса, втренчи се в безпорядъка от чинии на него и за пръв път заговори с ужасяваща искреност. — Ръмбилоу е лош човек, ваша светлост, а това е подла измама.

— Бих могла да помагам на Гейбриъл. — *Нямаше да го остави сам пред лицето на опасността.*

— Не!

— Знаем, че не ме харесваш, но аз съм разумна, мисля трезво и имам отличен мерник.

— Не е това. Или по-точно не е само това. Имам страхотна интуиция за тези неща. — Макалистър я докосна леко по ръката. — Някой ще умре.

Когато стана ясно, че играта е приключила, всички дами в Шалис Хол се загледаха във вдовишката къща в очакване да видят кой джентълмен е изпълнил обещанието си да спечели тиарата. Стояха на терасата, на прозорците, дори в градината. Лейди Табард не каза нищо на Мадлин, която продължаваше да крачи във всекидневната и все зяпаше къщата, сякаш погледът ѝ можеше да прониква през стените и концентрацията ѝ щеше да помогне на Гейбриъл в играта.

Най-накрая, в четири часа, вратите на вдовишката къща се отвориха и Мадлин видя как мъжете излизат със свалени сака, разкривени шалчета и олюляваща се походка. Гейбриъл излезе последен с Ръмбилоу до себе си. Изглеждаше спокоен, както и преди започването на играта.

Ръцете му стискаха полирана дървена кутия. Не обикновената кутия, в която тя държеше тиарата, а богато резбована кутия с

елегантен сребърен мотив и сребърна ключалка.

Дамите около къщата изстенаха.

Мадлин си проправи път до един стол и рухна на него. Тя сведе глава и отпрати кратка благодарствена молитва. Кралската тиара беше спасена. Майка ѝ щеше да е доволна. А Гейбриъл...

— Поне лорд Кемпиън е спечелил тиарата — обяви лейди Табард от прозореца. — Всички знаем какъв късметлия е той.

— Да, опазил бог лорд Ачард някога да спечели нещо — раздразнено възкликна лейди Ачард. — С тоя негов никакъв късмет би трябвало изобщо да престане да играе.

— Мама казва, че ако татко не престане, скоро ще ходим гладни — довери една от госпожиците Ачард.

Лейди Ачард ѝ направи знак да млъкне, после се усмихна нервно.

— Знаете как е. Кредиторите не ни оставят на мира. Може би ще трябва за известно време да си отдъхнем на село.

Другите дами кимнаха. Съпрузите им бяха комарджии. Знаеха какво означава „да си отдъхнеш на село“, как се вземат заеми за посрещане на насъщните нужди и как се надхитряват кредитори.

— На лорд Кемпиън лошо му се пише на голямата игра, ако се осланя само на късмета си — каза мисис Грийн.

Мадлин надигна глава и щеше да стане, но откри, че Тамзин я наблюдава. За пръв път тя осъзна, че от доста време Тамзин се е втренчила настоятелно в нея. Защо? Какво предизвикваше любопитството ѝ? Какво знаеше?

Мадлин трябваше да говори с нея, но... не сега. Не и когато изпитваше нужда да излезе и да вземе тиарата в ръцете си. Да погледне Гейбриъл в очите, да му благодари и да му каже... какво? Нямахше представа. Чувстваше се неловко, душевното ѝ равновесие беше разклатено. Бе обвинила Гейбриъл, че е дошъл тук, за да утоли глада на лекомислената си, гибелна мания. Оказа се, че той е дошъл, воден от болката, от мрачната нужда да отмъсти за смъртта на брат си.

Трябваше да каже нещо, да направи нещо. Със сигурност имаше как да утеши Гейбриъл. Щеше да открие как.

Върни се при мен.

Мадлин стискаше дървената кутия за бижута. Не можеше да отвори ключалката, нямаше ключ, но знаеше как изглежда тиарата — изтънчено златно украшение със сияен блясък. Майка ѝ я беше носила на представянето си пред кралското семейство и беше позирала с нея за портрета в галерията. Тиарата беше единствената ѝ връзка с майка ѝ — а Гейбриъл я бе спечелил за нея.

Не, тя просто... тя просто си беше загубила ума. За тиарата беше платила със скъпоценното си тяло. Разбира се, Гейбриъл беше спрял акта, заставяйки я да избере него — защото само той можеше да утоли плътската ѝ нужда — така че тя наистина не му дължеше нищо. Нищо.

Но той я беше дарил с толкова наслада, колкото и тя него. Дори повече, защото бе решил да я прелъсти, а Гейбриъл определено знаеше как да достави удоволствие на една жена.

Тя се оказва просто една жена, когато свирепата страст помежду им се разрази, страст, която Мадлин се надяваше, че отдавна е изчезнала. И сега изпитваше... благодарност?

Не.

Удивление?

Абсолютно.

Несигурност?

Бъдещата херцогиня Магнус никога не изпитваше несигурност.

Мадлин вдигна глава и погледна през прозореца. Не. Не изпитваше несигурност. За пръв път от много време насам знаеше точно какво иска. Тя пхна тиарата под леглото и се приготви да отиде при него.

Утихнал и мрачен, Гейбриъл извади тънкото острие без дръжка от ръкава си и го остави на масичката до умивалника. Той изу обувките си и ги ритна, после свали чорапите си. Махна жакета, шалчето и ризата.

Също толкова утихнал, също толкова мрачен, Макалистър напълни умивалника с вода и постави до него кърпа, лимонов сапун и хавлия.

Гейбриъл написка с вода лицето си и се замисли за предстоящото събитие. Разиграването на тиарата му беше дало възможност да разгадае стратегиите на останалите играчи. Лорд Ачард беше импулсивен и се надяваше най-вече на късмета си. Мистър Грийн беше точен и внимателен с картите — подреждаше ги в низходящ ред отляво надясно. Мистър Пейборн беше добър играч с невероятно лош късмет, но късметът беше нещо непостоянно. Трябваше да внимава с мистър Пейборн.

А Ръмбилоу... Ръмбилоу си го биваше. Той беше най-добрият играч сред тях. Може би защото не се интересуваеше дали печели или губи. Така или иначе щеше да задигне парите.

Гейбриъл натопи кърпата във водата, насапуниса я и изтърка врата, лицето и мишниците си. Най-накрая я прокара и по гърдите си.

Сто хиляди лири. Годишният доход на Гейбриъл беше една десета от това, а той минаваше за богат.

Изплакна кърпата и отми сапуна. Хладната вода успокои горещата му кожа и мислите му неизбежно се устремиха към Мадлин.

— Даде ли тиарата на Мади, Макалистър?

— Да. Занесох я в спалнята, която дели с онова младо момиче.

— Момичето беше ли там?

Макалистър пое умивалника, изля го през прозореца и го напълни с чиста вода.

— Само нейна светлост — отвърна той, докато го поставяше пред господаря си. — Ще желаете ли да ви обръсна?

Гейбриъл разтърка с пръсти наболата си брадичка.

— Май да. Доста време ще мине преди следващото бръснене.

— Предполагам, че ще искате гореща вода?

Естествено, че искаше, но Макалистър никога не успяваше да донесе навреме от кухнята.

— Зарежи водата. Какво ти каза, когато ѝ даде тиарата?

— Благодарни ти.

Гейбриъл кимна и за момент се зачуди дали може да заключи бившата си годеница в онази спалня, където тя щеше да бъде в безопасност. Но не. Тя бе умна. Щеше да открие път за бягство.

— Узряла е малко от последния път, когато тичаше подире ѝ — съобщи Макалистър, когато допря бръснача до бузата му.

Гейбриъл се обърна към камериера си, зашеметен от признанието му.

— Нима я одобряваш?

Макалистър направи раздражена гримаса.

— Не съм казвал подобно нещо. Ама е смела за жена. Не е разумна, но е смела.

— Хмм. — Снощи Гейбриъл ѝ постави ултиматум. Ще се върне при него, или пак ще се опита да избяга?

Нямаше повторно да допусне такова малодушие. Ще я проследи и ще я върне, влачейки я за косата — закле се Гейбриъл — макар че това щеше да обезсили искането му тя да се върне при него. Той се усмихна кръвожадно. Блъфираше, разбира се. Щеше да ѝ замае главата по всеки възможен начин, но само ако тя захвърлеше фалшивата гордост и проклетата си независимост, за да се върне при него по своя воля, за да е сигурен, че вече няма да се разделят.

Макалистър извади дрехите на господаря си и скри ножа, за да не се вижда.

— С обучение и здрава дисциплина от нейна светлост ще излезе приемлива съпруга.

— Голям експерт си се извъдил, стар ерген такъв! — смехът на Гейбриъл прозвуча странно, сякаш бе забравил да се смее.

— Като теб, млади глупако. — Но Макалистър беше развеселен, или поне развеселен доколкото е възможно за един начумерен шотландец.

Гейбриъл застана пред умивалника и отново се наплиска. После се погледна в огледалото над масичката, насапуниса брадичката си и вдигна бръснача.

— Ако Ръмбилоу ни заключи във вдовишката къща, защото подозирам, че това е планът, когато му дойде времето, ще дам сигнал с огледалото.

— Ще бдя — отвърна Макалистър и краткото му веселие внезапно секна.

— Вземи коня ми. — Гейбриъл опъна кожата си и прокара бръснача надолу по бузата и по челюстта си. — До Ринейтхед, където е

разположен гарнизонът, има двайсет мили. — Той потопа бръснача във водата, за да го изчисти от пяната и косъмчетата.

— Ще ги доведе, а също и вашите хора.

— Почти свърши, друже. — Гейбриъл улови погледа на Макалистър в огледалото. — Почти го пипнахме.

— „Почти“ е най-страшната дума в човешкия език — намусено отвърна шотландецът.

На вратата се почука колебливо.

Двамата мъже се спогледаха предпазливо. Гейбриъл хвана бръснача като оръжие и махна на Макалистър да отвори вратата. Макалистър едва я откряна.

— А, ти ли си била. — Той отвори по-широко. — Момата е — изрече той с явно отвращение.

Мадлин влезе в стаята.

Гейбриъл остави бръснача на масата. Сякаш я беше извикал със силата на мисълта си.

— Отивам за гореща вода. — Макалистър се изниза и затвори вратата след себе си.

Гейбриъл въобще не забеляза, че слугата му го няма.

Мадлин беше красива жена, да я вземат мътните. Висока, пищна, със силни голи ръце и кожа като каймака на кафето. Днес косата ѝ беше прибрана, но той помнеше колко често я виждаше разпиляна по раменете ѝ в последните два дни, а снощи белите чаршафи бяха покрити с черните като нощта кичури. Очите ѝ, големи и сини, бяха обрамчени с мигли, също черни като нощта.

Силното ѝ, ъгловато лице не би могло да се нарече красиво, господарката му беше твърде жизнена, твърде пряма. Но устните ѝ навеждаха един мъж на много мисли, най-вече за порочни, сладострастни забавления. Тя носеше тъмносиня рокля, която очертаваше голите ѝ крака, милвайки ги с пръстите на любовник. Под тънката коприна виждаше мястото, където бедрата ѝ се сливаха в триъгълното възвишение. Ръкавиците ѝ от блестящ бял сатен стигаха до лактите, но прелестната им кремавост беше нищо в сравнение с голата до раменете кожа. Когато погледът ѝ се спря на голите му гърди, Гейбриъл усети омекване в областта на коленете и втвърдяване в областта на слабините. Две доста приятни усещания, които изпитваше единствено в присъствието на Мадлин.

За какво беше дошла? За да му благодари лично? Гейбриъл се сещаше за един много приятен начин, по който тя можеше да му се отплати. Или щеше да настоява да съсипе Ръмбилоу с негова помощ? Не беше познала. Мадлин сякаш се стремеше да избегне погледа му, което за него се оказа неустойимо предизвикателство.

— Добре дошла — поздрави я той. — Не очаквах, че толкова скоро ще се върнеш при мен.

Погледът ѝ се стрелна към него. Изражението ѝ беше леко виновно.

Съвсем не беше лесна тази Мадлин.

— Може би идваш да ми кажеш, че ще се вслушаш в съвета ми да си тръгнеш?

— Не! Защо да постъпвам така, след като бе толкова добър да ми спечелиш тиарата?

— За да си на сигурно място, когато куршумите започнат да прехвърчат? — Гласът му беше натежал от логика и Гейбриъл се обърна към огледалото, за да не ѝ набие — буквално — здрав разум в главата.

Тя вдигна изненадано вежди, после ги навъси.

— Дотам ли ще се стигне?

Той насапуниса останалата част от лицето си и бръсначът влезе в действие.

— Съмнявам се, че Ръмбилоу покорно ще се съгласи да влезе в затвора, да бъде изправен пред съд и да увисне на бесилото.

— В такъв случай не мога да те изоставя.

Защо беше дошла?

— Ситуацията е под контрол — каза той.

— Тогава няма проблем ако остана, нали?

Ах. И тя си имала логика. Преди да отвърне остро, Гейбриъл чу, че ключалката стърже. Той се завъртя и видя как тя издърпва ключа и го поставя на нощното шкафче. Гейбриъл се вцепени от изумление.

— Ти да не ни заключи?

— Колко си прозорлив. — Тя се приближи към него. — Бръснеш се.

— Колко си прозорлива. — Той се извърна, видя отражението ѝ в огледалото и се зачуди какво търси при него. Беше ги заключила. Защо

й е да ги заключва? Вариантите бяха малко. Или щеше да го убие, или да му се разкрещи, или... да го люби.

Разбира се, Мади можеше да е намислила някакъв шантав план, който не беше по силите на мъжкия му мозък — и случаят най-вероятно беше такъв.

Мадлин гледаше с нещо като възхищение как Гейбриъл бръсне бакенбардите си и когато той подсуши лицето си, тя бавно протегна ръка и прокара пръсти по гладката му сега буза.

Мътните го взели. Той отново я желяше. Искаше нещо повече от докосването й върху лицето си. Искаше ръката й да погали гърдите му. Устата й да се склучи около члена му. Тялото й да се трие в неговото... Беше заключила вратата и ако пак го докоснеше, просваше я по гръб и по дяволите принципите му.

— Та, за какво се върна? — дрезгаво попита той.

— За да ти кажа... за да ти дам това. — Без да бърза, Мадлин разкопча най-горното копче на дългата си ръкавица.

Той стоеше като втрещен, стискаше кърпата в ръцете си и не вярваше на очите си, докато гледаше как всяко мъничко, обвито в бял сатен, копченце се изплъзва от илика си. Да не искаше да каже... Беше ли сериозна?

Но пръстите й трепереха, което усложняваше задачата по разкопчаването, а устните й също потрепваха. Тя ту го поглеждаше, ту отвръщаше поглед, сякаш се боеше от реакцията му. Гърдите й се вълнуваха в същия чудесен, хипнотичен ритъм.

За миг Гейбриъл се върна назад във времето, в деня, когато тя бавно и еротично беше свалила ръкавицата си. Тогава не проявяваше нервност, а му се присмиваше, предлагаше му тялото си, сякаш той просто трябваше да я награби и да се възползва докрай. Тогава тя беше неопитна, млада, дисциплинирана във всяко едно отношение — освен когато ставаше дума за него. Дивото желание помежду им се беше възпламенило, когато тя откри изящната си китка и дългите си пръсти.

Изведнъж Мади го извика обратно в настоящето с вика си.

— Merde! — Едно копче се откъсна, защото го беше дръпнала прекалено силно, изтъркаля се по пода и спря в краката й.

Това го изтръгна от вцепенението му. Това го накара да осъзнае значението на действията й.

Тя го обявяваше за победител от войната им.

Връщаше се при него, точно както бе поискал. Той отиде при нея и бутна ръката ѝ.

— Дай на мен.

Китката ѝ вече беше оголена. Гейбриъл я поднесе към устните си и целуна синята веничка, която пулсираше там. Бавна, томителна целувка с вкус на... на страх, на предизвикателство, на припомнена страст и на надежда за бъдеща страст.

— Колко още трябва да разкопчавам? — промърмори той в кожата ѝ и я погледна в очите.

Ароматът се излъчваше от нея на вълни — ухание на свежи цветя и топла жена.

— Зависи дали желаеш да притежаваш ръкавицата ми.

— О, и още как.

— Тогава е твоя — тя вирна брадичка — и аз съм на твое разположение.

— Така ли?

— Върнах се при теб.

Тя беше негова. Беше я завоювал. В усмивката му към нея нямаше добросърдечие. Той разкопча докрай ръкавицата с безмилостна решителност, измъкна я от ръката ѝ и отново я целуна по китката. После зъбите му ухапаха нежната кожа.

— Твърде дълго чаках, за да бъда нежен.

— Не искам от теб да бъдеш каквото и да било. — Мадлин положи голата си длан върху гърдите му и го отблъсна. — Сядай. Аз съм капитан.

Гейбриъл охотно се подчини, заплепен от силата на намерението ѝ, от решимостта в погледа ѝ.

Мадлин обви ръка около кръста му и го застави да спре до стола без дръжки пред тоалетния шкаф с огледалото. Кратко — съвсем за кратко — гърдите ѝ се допряха в неговите.

Изглежда този контакт не ѝ хареса, както на Гейбриъл, защото се отдръпна без капка колебание.

Тогава той видя пърхането на миглите ѝ и осъзна, че тя му се надсмива, дразни го, като му дава да се докосне за кратко до бъдещите наслади, а после се дърпа.

— Мислиш ли, че ще се примиря? — попита той през стиснати зъби.

Черните мигли отново изпърхаха и сините ѝ очи изпратиха поредица от свенливи, святкащи погледи.

— Да, така мисля.

Беше права.

— Остани точно така — нареди му тя и ръката ѝ се плъзна надолу по корема му. Там тя се заигра с копчетата на панталона му, или може би сега беше нервна както преди малко, когато напразно се опитваше да разкопчае ръкавицата. Каквато и да беше истината, докато смъкваше панталона, пръстите ѝ го закачаха, и всяко докосване, въпреки че вероятно не беше предназначено, му достави мъчително сладко удоволствие.

Когато плъзна панталона по бедрата му, пенисът му изскочи пред лицето ѝ. Очите ѝ, синкави като пламъците на най-горещия огън, се отвориха широко.

При този поглед, сякаш размерът му я изумяваше, на Гейбриъл му се дощя да се заперчи като паун, но не беше в състояние да мръдне. Беше омагьосан от нея, а тя пък беше твърдо решена да го съблазни.

А той желаше да бъде съблазнен. Гейбриъл изу панталоните и застана пред нея чисто гол.

— Обичам твоя... — Тя плъзна ръка по бедрото му — ...корем. Колко е мускулест и стегнат!

— Моя корем? — Докосването ѝ беше наслада.

— И твоите... — тя плъзна ръка по хълбоците му — ...рамене. Толкова са широки. Винаги се чувствам защитена, когато си над мен.

— Раменете ми?

Тя го погледна и го подразни с престорена невинност:

— И ръцете ти. — Той ги протегна към нея, а тя улови едната и раздели ключените пръсти. — Остава ли част от тялото ти, на която да не съм се възхитила?

Закачките ѝ, възхищението ѝ, имаха такъв безумно втвърдяващ ефект върху пениса му, че Гейбриъл изпита болка от нуждата да се зарови в нея.

— Естествено, пропуснах това. — Тя скромно сведе поглед.

Гейбриъл гледаше в екстаз как пръстите ѝ се заключват около стоманената му дължина.

— Това много ми харесва. — Връхчето на езика ѝ навлажни долната ѝ устна. — На пипане е толкова... нежен, а в същото време е корав и силен.

— Би трябвало да е хванал мазоли от многократна употреба — подхвърли Гейбриъл с мрачен хумор.

Стресната, Мадлин опита да прибере ръката си, но Гейбриъл я сграбчи за китката.

— Но вместо това ръцете ми хванаха мазоли. — Той ѝ показа дланта си.

Тя объркано се вгледа в мазолите по ръката му, причинени от работата на яхтата му, а не от самозадоволяване. Когато схвана шегата, очите ѝ светнаха и тя се изкикоти.

Гейбриъл не беше чувал този звук от четири години: сърдечен, весел смях. Този смях му даваше надежда: че ще залови Ръмбилоу, че отмъщението ще облекчи болката от смъртта на Джери, че с Мадлин ги чака щастливо бъдеще.

Тя го дари с последна, деликатна ласка, после постави ръце на раменете му и го накара да седне на стола. Усмихна се и разроши косата му.

— Прекалено си красив, за да спя спокойно.

— Наистина ли съм нарушил покоя на съня ти? — доволно попита той.

— И будуването ми. Цели четири години енергията ми беше насочена към това да те забравя... неуспешно.

— Дори когато се целуваше с други мъже? — Гейбриъл ставаше все по-доволен.

— Особено когато не се целувах с други мъже. — Тя плъзна устни по бузата му и измърмори: — Много ми харесва мекотата на лицето ти след избръсването.

— Ще се бръсна два пъти дневно.

— Но и това много ми харесва. — Мадлин прокара пръсти през косъмчетата на гърдите му. — Кафяво и къдраво руно, което се трие в зърната ми, когато си над мен. Колко ми харесва!

Гърдите ѝ бяха на нивото на лицето му и зърната стърчаха през прозирната копринена тъкан. Така значи. Беше възбудена. От задявките им. От тялото му. Той прокара палци по зърната ѝ и предложи:

— За две секунди мога да се озова над теб и в теб.

— Но тогава няма да мога да те поюздя.

Гейбриъл не беше готов да ѝ позволи подобно нещо. Все още изпитваше нуждата да доминира над нея, ако трябва насила да ѝ покаже, че тя е негова собственост.

Но тя беше силна жена. Сигурно изпитваше същата потребност. Той се пребори със себе си, за да постъпи правилно, за да ѝ позволи да властва над него, щом като желанието ѝ беше такова. С въздишка, издаваща едновременно примирение и очакване, Гейбриъл реши, че трябва да ѝ даде тази свобода. Но само днес. Само сега.

Мадлин коленичи пред него, жест на преклонение, който не значеше нищо, но който го възбуди още повече. Беше толкова напрацял, че две не виждаше.

Мадлин го одраска леко по корема и попита:

— Не мислиш ли, че ще ти хареса да те яхна?

Дъхът му излезе със свистене:

— Откъде си се научила на тия работи? Че жените може да яздят, да бъдат на колене и да тормозят горкия мъж?

Мадлин си наведе и го целуна по бедрото.

— От европейските ми любовници.

Гейбриъл знаеше, че тя лъже, но бесът, който се надигна в него, не прие тази мъдрост. Той я сграбчи за косата и я изправи.

Тя се усмихваше. Тази усмивка отхвърляше тревогите му и го съблазняваше още по-изкусително.

— Когато пътувахме в Турция, за кратко попаднахме в харем.

Страхът се загнезди в сърцето му и той изстена. Мадлин не му обърна внимание.

— Жените там ни обясниха как да доставяме удоволствие на мъжа.

— Боже мили, Мади, как се измъкнахте?

— Наистина ли точно сега искаш да узнаеш? — Пръстите ѝ се плъзнаха по външната част на бедрото му и прокараха път за целувките ѝ чак до... чак до... основата на пениса му.

Гейбриъл не можеше да говори и не смееше да помръдне от страх, че тя ще спре.

— Права ли съм? — Тя обхвана топките му, претегли ги в ръка, и ги замачка в косматите им торбички, докато той не реши, че ще полудее.

— По-късно. — От гърдите му се надигна ръмжене, не говор.

Тя се засмя, дъхът ѝ погъделичка слабните му и дори това леко дишане върху интимните му части му дойде прекалено много. Той подскочи на стола.

Мадлин притисна с ръка корема му и го накара да седне.

— С Елинор бяхме очаровани от нещата, които жените ни обясниха. Те ни казаха, че мъжете обожават да ги целуват ето тук. — Тя притисна устни към главичката на члена му и се отдръпна. — Черните ѝ като нощта мигли отново изпърхаха, а в сините ѝ очи светеше насмешка. — Вярно ли е?

Разкъсван между неудовлетворението и насладата, Гейбриъл прошепна:

— Не знам. Пробвай пак.

Този път устните ѝ се отвориха малко повече и тя го близна с език. Влажен, топъл... щеше му се да сложи ръка на врата ѝ и да ѝ покаже какво точно да прави, но също така му се искаше тя да експериментира върху него, да се научи...

— Това ми хареса — рече той.

— Това ли? — Устата ѝ го погълна докрай и Гейбриъл потъна в наслада. Езикът ѝ се завъртя около него и го засмука. Гейбриъл се напрегна от усилието да остане на място, да запази контрол.

— Милост, Мади. Милост!

Мадлин вдигна глава:

— Какъв вид милост да ти окажа? Искаш ли да те засмуча ето така?

Гейбриъл стисна очи и се хвана за стола, докато не започна да вижда черни и червени петна.

— А това харесва ли ти? — Ръцете ѝ стиснаха задника му. Гласът ѝ се превърна в дрезгав шепот, изпълнен с чисто женска греховна съблазън. — Кажи ми какво искаш и ще ти го осигуря.

Гейбриъл отвори очи и се втренчи в нея. Тя флиртуваше, но в същото време беше сериозна. Когато се отдаваше така, с цялото си същество, тя беше неустоима като горска самодива, която докарва мъжете до лудост.

— Желая те — каза той и не разпозна гласа си. — Обладай ме.

Тя се изправи с кръшни чупки, които бавно разкриха фигурата ѝ на зашеметения Гейбриъл. Сърцето му забумтя, когато Мадлин повдигна полата си, разкривайки глезените си, прасците си в копринени чорапи, придържани от най-обикновени черни жартиери на коляното. Ами белите ѝ бедра! Мадлин спря и въздъхна с наслада, когато той плъзна пръсти по плътта ѝ, опиянен от факта, че е негова.

Този път — единствено и само негова.

Той нетърпеливо бутна полата ѝ, за да потърси онова място между краката ѝ, което го даряваше с удоволствие. Което ѝ даряваше удоволствие. Мадлин измърка в очакване и полата поднови пътешествието си нагоре. Къдравите черни косъмчета едновременно скриваха гънките на нейната женственост и бележеха триъгълника между краката ѝ. Гейбриъл застина в очакване. Той обви с ръце бедрата ѝ и я придърпа към себе си.

— Краката ти да са около мен — инструктира я той.

Тя се поколеба. Може би беше обзета от девически свян. Може би пак го разиграваше. Все едно. Искаше я — сега. Без да е груб, той я нагласи така, че тя да не може да му избяга. Пръстите му се впиха в дупето ѝ и той я притисна към тялото си. Отметна полата, която му пречеше, и зацелува корема ѝ. Мадлин тихо изстена и той

възтържествува заради доказателството, че тя бе възбудена не по-малко от него.

Тя пусна полата си и го покри с диплите ѝ. Гейбриъл потъна в мрака на един необичаен свят, състоящ се от жегга, жена и желание. Тя прегърна главата му и го притисна към себе си в признак на неудържима обич.

Той прокара ръце надолу по корема ѝ, зарови пръсти в косъмчетата на слабините ѝ, и си припомни колко чувствителна беше и на най-лекото докосване. Мадлин не се помръдна, не каза нищо, но Гейбриъл не направи грешката да я вземе за безразлична. Пръстът му се зарови в къдравите кичурчетата, за да открие, че те са овлажнели от желанието ѝ. Той отново я докосна, съвсем нежно, за да я настрои за предстоящото им сливане. Този път тя изпъшка тихичко и изстена. Все още обгърнат в мрака на блаженството, Гейбриъл я откри за докосването си и започна да изследва гънките на женствеността ѝ. Първо копринената кожа, после чувствителното топче и най-накрая входа към тялото ѝ. Без да бърза, той плъзна пръст в нея, давайки ѝ възможност да се свикне с проникването му. Почувства как тя се отпусна... и се напрегна, когато в нея зашепна гласът на очакването. Почувства пулса на горещата ѝ утроба, жаждата на тялото ѝ. В главата му остана само една мисъл: как тя ще го поеме в нажежената си пещ. Сега.

Но въпреки това той бавно издърпа пръста си, наслаждавайки се на своето огнено очакване, на мисълта, че е вече ѝ е доставил удоволствие.

С една последна целувка по корема ѝ, Гейбриъл се измъкна изпод полата ѝ. Погледът ѝ беше далечен, съсредоточен върху някаква вътрешна радост, в която тя го приканваше да я последва.

— Мади — извика я той. — Върни се при мен.

Тя сведе поглед и му се усмихна. После се наведе и го целуна, плъзвайки език между жадните му устни. Той го улови, засмука го и насърчи ръцете ѝ, които бродеха по тялото му и отново се сключиха около пениса му. Съвсем бавно, така че той да обезумее от очакване, Мадлин го поведе към себе си.

Отначало косъмчетата между краката ѝ го гъделичкаха, после погълнатата от великолепно усещания Мадлин се окопити и внимателно го насочи към кадифената си мекота.

Пенисът му се отърка във влажните и гънки, но не уцели цепката. Гейбриъл отметна глава и се втренчи в нея, разкъсван между насладата да е в нея и насладата от очакването да влезе в нея.

Очите ѝ се отвориха широко и тя рухна отгоре му.

— Гейбриъл! — Гласът ѝ секна, сякаш усещането беше прекалено хубаво, за да го понесе.

Прекалено, но не достатъчно хубаво.

Той се раздвижи и повдигна хълбоците ѝ, за да я намести над себе си. Мадлин нетърпеливо го пое в плътта си.

Божичко. Отвътре беше гореща и стегната. Искаше да се гмурне напред, да си пробие път към удоволствието. Но нямаше. Тя трябваше да има своя момент.

Мадлин го възнагради, като се отгласна нагоре, след което се плъзна надолу и пое повече от дължината му.

Дишането му се учести, сякаш не му достигаше въздух.

Тя повтори движението, нагоре-надолу, нагоре-надолу, и всеки път надолу ставаше още по-надолу. Най-накрая, след безкрайно дълго време, тя седна отгоре му. Улови раменете му и пръстите и се забиха в кожата му. Погледът ѝ бе изпълнен с такова блаженство, че му се доця този миг да продължи вечно.

— Язди ме — заповяда той.

— Не яздя добре — прошепна тя.

— Техниката ти е безупречна. — Той обгърна бедрата ѝ и я повдигна. — Язди ме.

Тя това и направи, вдигаше се и се спускаше като истинска ездачка. Краката ѝ се притискаха към хълбоците му, косата ѝ го гъделичкаше по корема. Всеки път, когато се плъзгаше надолу по пениса му, тазът ѝ се притискаше в него и Гейбриъл видя какво въздействие ѝ оказва този контакт. Изражението ѝ ставаше все по-свирепо. Лицето ѝ се кривеше, защото тя отказваше да се предаде на удоволствието, а се бореше да продължи с ездата.

Той също искаше да удължи любовното им сливане. Искаше този екстаз да трае вечно. Но с всяко полюшване на таза ѝ топките му се изтегляха нагоре, мигът приближаваше и Гейбриъл знаеше, че скоро контролът му ще рухне.

Но все успяваше да забави това неизбежно рухване. Трябваше да продължи заради нея, но благодарение на движенията ѝ оргазмът му

набираше сила. Потта избиваше на капчици по челото му, по гръдния му кош.

Гърдите ѝ се люлееха точно пред очите му — великолепно видение в коприна. Главата ѝ се мятеше напред-назад, докато страстта ѝ се опитваше да намери излаз.

Най-сетне, когато Гейбриъл си мислеше, че вече няма да издържи, Мадлин стигна върха.

Тя се притисна плътно към него, започна да се гърчи, отметна глава назад и извика. Вагината ѝ го стисна като клещи и както никога това го накара да копнее за освобождението.

Гейбриъл я остави да го налага с юмруци и да се люлее отгоре му, докато не полудя от нетърпение. После я сграбчи здраво и започна да я повдига и спуща върху себе си. Нагоре-надолу, бързо и силно, докато семето му не избликна и не я маркира в потвърждение на собственическата му претенция.

Гейбриъл притискаше изтощената Мадлин към гърдите си. Той бавно прокара ръка по гърба ѝ я размачка, недвусмислено изразявайки възхищението си. Идеята тя да поеме водещата роля не му бе харесала, но проявените задръжки бяха направили наградата още по-сладка.

Той чу — усети — как тя въздъхна дълбоко и дойде на себе си. Без да вдига глава, Мадлин целуна врата му.

— Обичам те. Толкова много те обичам.

Ах, точно от това се нуждаеше, точно това искаше да чуе. Притисна я още по-здраво в прегръдките си.

— Кълна ти се, че съм твоя. Все едно какво ще ни донесе бъдещето, аз съм вечно твоя. — Мадлин разпери широко ръце. — Аз съм херцогиня Магнус. Херцогиня Магнус никога не престъпва дадената дума. На твое разположение съм.

— Заклевах ли се?

— Това е моят тържествен обет — отвърна Мадлин с ръка на сърцето.

Ужасното напрежение, което стягаше гърдите му, се поразсея. Сега тя наистина разбираше. Осъзнаваше потребностите му. Потребностите им.

— Ще се ожениш ли за мен? — попита го Мадлин.

Той настръхна. Тя беше поискала ръката му. Това не бе редно.

В този момент той осъзна, че страда от чувство за накърнено мъжко достойнство и се изсмя при тази размяна на ролите. Последния път той я беше попитал, може би беше справедливо и тя на свой ред да му зададе този въпрос. Гейбриъл вдигна глава и я погледна право в очите:

— За мен ще бъде чест. От четири години чакам да придобия качеството на твой съпруг.

Очевидно изражението му е било красноречиво, защото Мадлин се замисли.

— Ще превъзмогнем миналото, нали?

— Ще го превъзмогнем. — *Налагаше се да го направят.*

Тя се изправи колкото се може по-достойно, въпреки че краката ѝ трепереха, и се отдръпна, за да може и Гейбриъл да стане.

— Ще ти угаждам във всичко. Ще живееш като крал от старите времена — със слуги, които тичат, за да изпълнят и най-малкото ти желание, с един-два замъка на разположение и Лондон през пролетта, лов през есента...

Гейбриъл се почувства неловко.

— Звучи невероятно. С какво трябва да го заслужи?

— Трябва да се радваш на съпругата, която те обожава и се подчинява на най-малките ти прищевки.

— Звучи малко плашещо. — Гейбриъл също се изправи и обу панталона си. — Искам да се ожения за теб, Мадлин, не за някаква непозната, която живее в тялото ти и изпълнява всичките ми желания.

Тя му се поклони, все едно че беше девица в харема му.

— Точно така. Ти изрази волята си и сега ще ѝ се подчиня. Няма да изпълнявам всяко твое желание.

— Така е по-добре — заяви Гейбриъл, не без чувство за хумор. И все пак нещо го притесняваше. Докато си обличаше ризата, Мадлин се просна на стола му.

— Мади?

Тя положи глава на облегалката и му се ухили подигравателно. По всички стандарти видът ѝ беше на задоволена и щастлива жена.

— Кажи, моя любов?

Той обгърна лицето ѝ в дланите си и се наведе към нея.

— Заминаването ти оттук е по-наложително от всякога.

— Изключено. — Тя продължи да се усмихва, сякаш тревогата му беше неоснователна, Сякаш той преувеличаваше опасността. — Не мога да те оставя сам да се оправяш с това.

Гейбриъл отново бе завладян от усещането за неловкост.

— Ще ме разсейваш.

— Ще ти помагам. Наистина мога да бъда доста страшна, особено когато знам, че ми подсигуряваш гърба.

— Ти ще ми подсигуряваш гърба — тихо възрази той.

Тя обгърна ръцете му.

— Ще се подкрепяме взаимно. Когато това приключи, ще отида в Лондон, ще спася Елинор, и ще обясня всичко на мистър Найт...

— Нима?

— Тогава ще изпратим обявление за събитието в „Таймс“. Мисля, че ще успее да уредя сватбата за по-малко от шест седмици.

Сега знаеше, че се бе заблудил. Женеше се за Мадлин, жена от огън и скрита страст... която се грижеше за всичко свое, защото не можеше да се довери на никой друг. Гейбриъл изправи рамене.

— Правилно ли те разбирам? Всичко, което желаете, се свежда до мъж, на когото можеш да разчиташ, който държи на думата си, който ще спазва брачните си обети, докато смъртта ви раздели?

— Да! — Мадлин едва си поемаше дъх от радост.

— Мъж на място?

— Да!

— Това съм аз.

Тя наклони глава без да разбира безпокойството му, без да предчувства ултиматума, който Гейбриъл се готвеше да й постави.

— Но се боиш, че ако се осланяш на мен, аз ще те предам и ти ще се озовеш по лице в калта. С баща ти това се е случвало непрекъснато.

При споменаването на лорд Магнус доволното изражение се изтри от лицето на Мадлин и се замени с предпазливост.

— Не, не разчитам на папа.

— Но раните от времето, когато си разчитала на него, още те болят.

Мадлин оправи роклята си и я приглади с ръце.

— Не знам за какво говориш.

Гейбриъл си даваше сметка, че тя отлично разбира думите му. Просто не искаше да погледне истината в очите.

— Предпочете да избягаш от мен, вместо да останеш и да видиш не съм ли по-добър от него в дългосрочен план. А сега... сега твърдиш, че си моя, но още не си отворила сърцето си докрай.

— Не е вярно! — Отговорът дойде твърде бързо.

Той я последва и я заклеци в ъгъла. Би било много по-лесно, ако можеше просто да пренебрегне въпроса.

— Каж ми, Мадлин, какви задачи по управлението на именията ще ми възложиш?

— Не те разбирам.

— Ще се нагърбя ли с възнаграждението на прислугата?

— Виж сега... аз се занимавам с това. Изработила съм си схема.

— Тя изобрази измъчена усмивка, но не успя да го погледне в очите.

— Не е нужно да се натоварваш излишно.

Той я притисна към стената.

— Да купя ли коледни подаръци за всички? Ще си направя списък и ще карам по него.

— Винаги планирам коледните покупки месеци предварително. Няма защо да се...

— ...натоварваш излишно, знам.

Мадлин се сви, сякаш той беше вълк, а тя — беззащитна овчица.

— Виж се само — нежно я укори той. — Настръхнала си като таралеж. Намръщено чело, скръстени ръце. Бас държа, че ти се гади.

— Аз... просто...

Гейбриъл почти й беше повярвал. За един кратък миг под слънцето на радостта беше помислил, че е сбъднал мечтата си и сега разочарованието го настърви. Предизвика го към откровения.

— Всички те мислят за силна и самоуверена, ала отвътре си едно изплашено дете, което очаква предателство от страна на този, който най-много обича.

— Не съм никакво дете!

— Искам всичко, Мадлин. Сърцето ти, душата ти, мислите ти, мечтите ти... искам да те опозная. Искам да бъда с теб. Искам да ми вярваш. — Той се наведе и я целуна по челото. — Върни се, когато си в състояние да ми дадеш ръката си, не само ръкавицата си.

Мадлин просто трябваше да се прибере обратно в спалнята. Тя се концентрира върху стъпките, за да не мисли за нищо.

По пътя кимна на една от госпожиците Грийн. Усмихна ѝ се, забравяйки, че като компаньонка трябва да направи реверанс. Мис Грийн се втренчи в нея, но не каза нищо. Може би защото изражението на Мадлин беше особено. Може би защото залиташе, докато ходеше. Не знаеше. Не ѝ пукаше.

Натъкна се на лейди Табард, която ѝ съобщи, че Тамзин се е оттеглила в спалнята след добрата новина.

— Точно този следобед, преди лорд Табард да е влязъл за играта, лорд Хърт го помоли за разрешение да направи предложение на Тамзин. Ето, казах го. Какво мислите за това?

Мадлин впери мътен поглед в лейди Табард и със закъснение осъзна, че трябва да изкаже поздравленията си. Но лейди Табард я изпревари:

— Лорд Табард ѝ го съобщи и тя въобще не се държа лошо. Мисля, че ще приеме. Да, наистина. Сигурно ще разбере каква чест ѝ е оказана, а пък лорд Табард разправя, че Хърт бил невероятно богат и след смъртта на баща си ще стане маркиз. Да, това ще ѝ прочисти главата от оная история с Джефи. Сигурна съм. Винаги съм искала най-доброто за нея. — Лейди Табард сграбчи ръкава на Мадлин. — С лорд Табард сме ви много задължени, скъпа мис Де Лейси. Тази великолепна възможност изникна благодарение на вашето старание. Казах на лорд Табард, че следващия месец непременно трябва да ви отпуснем още едни почивен ден.

Мадлин не разбираше за какво чак толкова са тези излияния. Едва си спомняше Хърт, Тамзин и неудачната си сватовническа авантюра.

— И да увеличим възнаграждението ви, разбира се — побърза да добави лейди Табард. — Не искаме Тамзин да загуби новата си компаньонка.

— Извинете ме. — Мадлин изхълца и се шмугна покрай матроната. Отиде до спалнята, затвори вратата след себе си, опря се на стената и бавно започна да се свлича надолу.

От леглото се чу подсмърчане. Мадлин застина и се втренчи в плачещата купчинка, просната на юргана. Разбира се. Лейди Табард беше споменала, че Тамзин е тук. Май Тамзин не беше доволна от полученото предложение. А може би страдаше от някакъв друг глупав проблем, който мъчи само осемнайсетгодишните.

Да съчувства на една хлапачка? Нямаше да стане.

Тамзин вдигна глава и се втренчи в Мадлин.

— Какво ти е? — попита тя, подрезгавяла от плач. Погледът, който Тамзин ѝ отправи: нещастен, но загрижен — срина защитните ѝ прегради.

— Трябва да се махна оттук — избъбри тя, разстроена от съчувствието на момичето. — Лорд Кемпиън току-що... току-що...

— Нарани ли те?

Мадлин поклати глава:

— Крещя ли ти? Не, това нямаше да те притесни. — На Тамзин ѝ просветна и тя се изправи: със зачервени и подпухнали очи, с ръце отпуснати в юмруци покрай хълбоците.

— Той те е отхвърлил?

Мадлин кимна.

— Как смее?

Крехкото ѝ самообладание се срина и тя бурно се разрида. През целия си живот не беше вдигала такава олелия, дори когато беше осемгодишна и баща ѝ я забрави в един хан. Тя затисна с юмруци устата си и опита да спре виенето си.

— О, клета ти! — Тамзин скочи и я прегърна. — Хайде, ела. На леглото има място и за двете ни.

Ридаейки жално, Мадлин нерешително пристъпи напред и се хвърли на леглото. За пръв път поглеждаше истината в очите.

Гейбриъл не я искаше. Тя му се беше отдала докрай, а той не я искаше.

Тя стисна завивките и зарева, превита от болка. Тамзин размачка раменете ѝ.

— Всички мъже са гниди и мръсни, вкиснати, безскрупулни свине.

Мадлин кимна и отново ревна.

— Ти... ти наистина си херцогинята, нали?

Мадлин затаи дъх, вдигна глава и погледна девойката.

— Или по-скоро... маркиза Шеридан и бъдеща херцогиня. — Тамзин пъкна кърпичка в ръката ѝ. — Отначало си мислех, че ти си причината за раздялата на нейна светлост с лорд Кемпиън, но когато чух слуха, че ти си истинската херцогиня, осъзнах, че това обяснява нещата: защо си толкова лоша компаньонка и толкова те бива да управляваш... всички. — Очите на Тамзин отново се изпълниха със сълзи. — Заради теб имам успех. Предизвиках сензация. — Момичето с вой се просна по гръб на леглото. — Толкова ме е срам.

Мадлин се изправи на лакти и на свой ред погали Тамзин.

— Няма от какво да се срамуваш.

— Напротив. Прекарвам си отлично, танцувам и флиртувам, а горкичкия, нещастен Джефи си стои сам вкъщи.

Мадлин спря да я гали.

— Аха. Изпитваш чувство за вина — констатира тя.

— Да-а-а — изхълца Тамзин във възглавницата. — А... лорд Хърт поиска ръката ми от татко и аз с-се з-забавлявах.

— Това е напълно нормално. Хърт е богат и въпреки отвратителния си вкус в облеклото никога досега не е отправял брачно предложение. Това си е триумф за теб.

— Но Джефи...

Търпението на Мадлин се беше изпарило от горещината на собствената ѝ криза.

— Наистина ли смяташ, че Джефи си седи вкъщи и чезне по теб? Бас държа, че сега ухажва някоя хубавица на селските танци.

Изведнъж Тамзин спря да плаче. Тя се изправи и яростно погледна Мадлин със зачервените си очи.

— Говориш като Онази личност. Тя никога не е харесвала Джефи.

— Затова ли се влюби в него? За да вгорчиш живота на мащехата си?

Гневът се излъчваше от Тамзин на вълни.

— Само защото си херцогиня...

— Не означава, че съм лишена от здрав разум. — Мадлин се огледа за чиста кърпичка и накрая и подаде ъгълчето на чаршафа. —

Джефи не е за теб. Знаеш го. Ако наистина го обичаше, нямаше да те е грижа кой ти е предложил. Щеше спокойно да танцуваш и да се веселиш, уверена в истинската си любов — и в това, че любимият чака завръщането ти. Но при теб не е така, защото Джефи е просто едно момче, което родителите ти не харесват.

Двете жени премериха погледи.

— Ти открила ли си истинската любов?

— Да. — Долната устна на Мадлин потрепери.

— Ако това е истинската любов, мерси, не ми е изтрябвала — изтърси Тамзин.

— Колко си мъдра. — Мадлин се отпусна на възглавницата. Сълзите се стичаха от очите ѝ, но не облекчаваха болката.

— Може би не съм херцогиня и може би ми липсва здрав разум — Тамзин си пое дъх — но както ви наблюдавах двамата, бих се заклела, че и той те обича.

Мадлин се помъчи да отговори без да заплаче горко:

— Той така твърди, но според него не му се доверявам.

— Това вярно ли е?

— Не! Не! — Но Гейбриъл беше толкова уверен. И съвсем не изглеждаше радостен да я отблъсне. По-скоро беше уморен и унил. Мадлин отново зарови лице във завивките. — Не знам. Струва ми се, че му вярвам, но когато поиска от мен да му поверя отговорност за нещо... — Мадлин махна с ръка — каквато и да е, наемането на градинари, ако щеш, аз не мога, поболявам се.

Тамзин пак я потупа по рамото.

— Значи лорд Кемпиън не те е отблъснал. Не и наистина. Но за да живее с теб, за да се ожени за теб, той настоява ти да му се отдадеш докрай. Да му повярваш от сърце.

При това абсолютно излишно и неискано разяснение Мадлин отново се разрида.

— Ти беше искрена с мен — дръзко изрече Тамзин. — Защо и аз да не ти кажа истината?

Ама че тъп въпрос!

— Защото н-не и-и-искам да я ч-чувам.

— Ха, и аз не исках!

Мадлин през сълзи огледа малката спалня и си помисли за предстоящата вечер, която трябваше да прекара в обкръжението на

съпруги, синове и дъщери, докато истинските мъже играят. Помисли си за утрешния ден — сив и скучен. Помисли си за очакването отново да види Гейбриъл.

То бе непоносимо.

— Трябва да си тръгваме.

— Какво? — преглътна Тамзин.

— Трябва да си тръгваме. Сега. Още тази вечер. Тиарата е у мен. Баща ми не е тук. Ти не искаш да останеш. — И въпреки че Мадлин не можеше да спаси всички от нечестивите замисли на мистър Ръмбилоу, сърцето ѝ се бе привързало към Тамзин. Можеше да спаси момичето. Искаше да го спаси.

— Да тръгваме!

Тамзин се плъзна до ръба на леглото и погледна Мадлин със смесица от объркване и надежда.

— Къде?

— В Лондон, за да освободим братовчедка ми Елинор.

Тамзин се стресна при споменаването на това име.

— Запознах се с нея в хана. Тя е истинската компаньонка.

— Да. Много добре. — Мадлин слезе от леглото. — Ще оставим бележка, в която съобщаваме на родителите ти коя съм и къде да те намерят след като приключат с това парти.

— Толкова ще са ти бесни, че си нямаш представа.

— След края на този прием ще са ми благодарни. — Мадлин не можеше да каже повече. — Ще те представя на най-добрите домакини в Лондон като моето специално протеже. Лейди Табард ще изпадне в екстаз.

Тамзин събра ръце пред гърдите си и се втренчи в празното пространство.

— Джефи не ме обича истински, нали?

— Не мога да ти кажа, скъпа. Ти знаеш най-добре от всички.

— Я да си отивам. — Тамзин увеси нос.

— Гейбриъл иска да се махна оттук и сигурно ще е щастлив да научи, че съм си отишла — скръбно додаде Мадлин.

Тамзин намокри една кърпичка и обърса лицето си.

— Мислиш ли, че затова те е отблъснал? За да си тръгнеш? — Тя намокри още една кърпичка и я подаде на Мадлин.

Сърцето на Мадлин направи неочакван скок, когато тя притисна влажния плат до горещото си лице.

— Може би. — Тя си спомни неговото напрегнато, печално изражение и надеждата я напусна. — Не. Не ме приема каквато съм, а аз не мога да бъда някоя друга.

Тамзин критично погледна приятелката си.

— Не мисля, че лорд Кемпиън иска да бъдеш някоя друга. Струва ми се, че иска да бъдеш... по-добра.

— Добре съм си, както съм. Повече не желая да приказвам по този въпрос. — Мадлин грабна пътната си чанта и натъпка няколко дрехи вътре. — Събирай си багажа. Да се махаме.

— Не знам как се събира багаж — тросна ѝ се Тамзин.

— Нито пък аз. Коего не успееш да побереш в куфара, прислужниците ще ти го изпратят по-късно. — Мадлин издърпа кутията с тиарата изпод леглото и я постави внимателно сред дрехите. Най-отгоре сложи кобура от черно кадифе и затвори чантата.

Тамзин така претъпка куфара си с дрехи и бижута, че се наложи Мадлин да ѝ помага при затварянето. Те вдигнаха чантите и Тамзин изстена под товара им. После двете жени тихомълком минаха по коридора, надолу по стълбището и през парадния вход.

Натъкнаха се само на прислужници. Всички гости бяха по стаите си и се приготвяха за вечерта.

Здрачът беше превърнал пейзажа в блед безпорядък от дървета и ливади, и на фона му къщата вече не се извисяваше като паметник на лошия вкус, а като надвиснала заплаха. Решението беше взето и Мадлин искаше да си тръгне сега.

Макалистър беше прав. Ръмбилоу бе опасен. Някой щеше да умре.

Мадлин се страхуваше, че този някой ще е невинен и... тя нямаше да се пречка не Гейбриъл, за да не го разсейва. Вярно беше. Чувстваше го. Просто ѝ беше омразно да го остави самичък лице в лице със смъртта.

Тамзин застана на стълбищната площадка и се огледа, сякаш очакваше отнякъде да изникне карета.

— Сега какво правим?

— Отиваме в конюшните...

— В конюшните ли?

— И нареждаме на коняря да приготви една от каретите на мистър Ръмбилоу за пътуването ни до Лондон.

Погледът на Тамзин беше изпълнен със съмнение.

— Да се помъкна към конюшните с целия този багаж?

— Не се тревожи — успокои я Мадлин. — По-силна си, отколкото мислиш, а аз съм бродила из цяла Европа. Конярите са научени да изпълняват нареждания.

Но Мадлин не беше познала.

Фенерите в конюшната бяха запалени и конете в загражденията бяха изчеткани и сресани, но когато Мадлин обяви, че желае карета, конярят на мистър Ръмбилоу поклати глава.

— Не може.

— Извинете? — Мадлин не можеше да повярва, че съществува подобно нахалство. Тя остави чантата в краката си и разтри схванатата си ръка. — Лейди Тамзин Чарлфорд желае да си тръгне.

— Не може — повтори той.

— Добри ми човече! — Решителният ѝ тон целеше да успокои Тамзин. — Ти си конярят, нали? Ти впрягаш конете, нали? Свърши си работата, и то ей сега!

Конярят щракна с пръсти и нареди на ратайчето, което се втурна към него:

— Тичай за господаря.

— Господаря ли?

— Мистър Ръмбилоу?

— Не. Моя господар.

Мадлин усети, че нищо добро не ги чака.

Тамзин също остави своята чанта в краката си и започна нервно да крачи наоколо, сякаш за пръв път виждаше конюшния — което съвсем не беше изключено.

— Ще говоря с надзирателя ти — заяви Мадлин. — Определено ще разреши този въпрос.

— А кажи с мен ли ша говориш, ма? — Големия Бил излезе с олюляване от сенките. — И к'во ша ми кажеш, мис Висше общество?

Сърцето на Мадлин се сви.

На мъжделивата светлина на конюшната изпитото му, дългнесто лице приличаше на лице на труп — с хлътнали бузи и очи. Извитите му устни се хилеха подигравателно, по брадичката му беше набола

черна брада, а „уханието“, което го обгръщаше, говореше, че Големия Бил не се е къпал от последната им среща насам.

Той пъкна палци под тирантите си и изплю дълга струйка тютюн толкова близо до Мадлин, че опръска полите ѝ.

Изглежда по някое време между вчерашната разходка и снощното ѝ бягство, обичта на Големия Бил към Мадлин се беше изпарила.

Тамзин застана пред Мадлин:

— Я внимавай какви ги вършиш... човече!

Големия Бил я огледа от глава до пети.

— Ма не си ли сладурче? Що ти е да се чупиш от благородническата си черга?

Тамзин се сви пред наглостта му, но дръзко изрече:

— Това не е твоя работа. Всяка жаба да си знае гъола.

Мадлин положи ръка на рамото ѝ, за да я усмири. В крайна сметка Тамзин го мислеше за нахален слуга. А Мадлин знаеше, че Големия Бил е убиец.

— Аз съм компаньонката на лейди Тамзин. Ще я придружавам до Лондон.

— Няма да я придружаваш, щото никъде не отивате. Никоя от двенките.

Е, това наистина беше грубо.

— Не знаех, че разрешаваш кой от гостите да пътува.

Големия Бил щракна с тиранти.

— Другояче мисля. Ръмбилоу издаде ясна заповед: никой да не излиза без негово позволение. На двенките не ви е позволил.

Нещата бяха по-зле, отколкото Мадлин си представяше. Тя се огледа наоколо. Конярят ги гледаше с опулени очи, а зад него кръг от ухилени главорези очакваше нарежданията на Големия Бил. Мадлин твърде дълго се бе мотала, преди да вземе решение за тръгване. Или може би всички се бяха озовали в капана още в момента на пристигането си.

— Това е абсурд — възрази Тамзин. — Мистър Ръмбилоу не би ни държал тук против волята ни.

— И без друго не ти е изтребвало да ходиш никъде с тая кифла. — Големия Бил прониза с поглед Мадлин. — Не я бива за компаньонка

на невинно птиче като тебе. Много е надута и се цоца с лорд, когато може да има мен.

Очевидно Тамзин не разбра какво значи „цоца“, защото в противен случай щеше да е ужасена.

— Да не е луда да има нещо общо с теб! — Тамзин се напрегна под ръката на Мадлин. — Тя е истинска херцогиня!

— Тамзин, недей! — Ох, не. Това беше последното нещо, което Големия Бил би трябвало да знае. Големия Бил — а също и Ръмбилоу.

— Херцогиня? С т'ва ли ти е баламосала? — Големия Бил отметна глава и се засмя, а заедно с него и останалите главорези.

Тамзин нервно премести поглед от Големия Бил към Мадлин, към другите мъже и пак към Мадлин.

— Колко е нагъл — заяви тя. — Той е само прислуга. Не може да ни държи тук. Това се равнява на затворничество, което се равнява на престъпление.

Големия Бил получи тик на едното око.

— Точно така — съгласи се Мадлин без да сваля поглед от Големия Бил.

— Нарездане на Ръмбилоу — повтори той.

— Но, Мадлин, това е невъзможно — недоверчиво възкликна Тамзин. — Този субект очевидно има грешка. Мистър Ръмбилоу трябва да е луд, за да издаде такова нареждане.

— Или престъпник — добави Мадлин.

— Или и двете — услужливо се намеси Големия Бил.

— Но... О! — Тамзин затисна уста с ръката си и огромните ѝ очи се втренчиха в празното пространство.

— Сега тичайте обратно в къщата и ти — Големия Бил посочи с пръст Мадлин — имай грижата малката да си затваря плювалника. Щото иначе идвам и това хич няма да ви хареса. — Той отново се изплю, този път едва ли не върху обувките на Мадлин.

Тамзин изскимтя и отскочи назад.

Обикновено летаргичният темперамент на Мадлин сега избухна. Тя се втренчи право в очите му и не помръдна.

Когато гнусната слюнка джвакна до нея, тя отиде при Големия Бил.

За забавление на другарчетата му, Големия Бил се ухили и взе да издава мляскащи звуци, уж от целувки.

С едно-единствено бързо и плавно движение Мадлин го удари под брадичката с опакото на ръката си.

Главата му изпраця назад и Големия Бил преглътна всичкия си гаден тютюн.

Мадлин отскочи.

Големия Бил се хвана за корема и устата му зейна.

Мадлин сграбчи чантите, връчи едната на Тамзин и нареди:

— Идвай, миличка. Да се прибираме вкъщи преди да са усетили отсъствието ни.

Докато мъжете се смееха на Бил, Мадлин и Тамзин бързо се изнизаха рамо до рамо. Веднага, щом се измъкнаха от конюшната, Мадлин изруга:

— Merde! Не трябваше да си изпускам нервите. Големия Бил ще се озлоби... още повече.

— Не е възможно наистина да съжаляваш. Той е отвратителен. Обиди те, принизи те до нивото си и — какво искаше да каже? Защото иначе идвал? — Тамзин гневно закричи към имението. — Искам да се оплача на папа и то незабавно.

— Не. — Мадлин се огледа зад себе си, но не забави темпо. — Не можеш. Това ще съсипе всичко.

— Какво ще съсипе? Приема на мистър Ръмбилоу? Много ми е неприятно да ти го кажа, но за мен той вече е съсипан. — Тамзин беше развила характер. — Как искаш да танцувам и да се смея още два дни, когато онзи тип буквално заяви, че съм затворничка? Откъде накъде? Аз съм аристократка. Тук би трябвало да съм гостенка.

— Би трябвало.

На запад небето бе сребристосива амалгама и пейзажът тънеше в сянка. Вятърът духаше откъм морето и стонове на дърветата заглушаваха всеки шум зад гърбовете им. Тамзин се препъна в туфа трева. Мадлин я улови под ръка и ѝ помогна да възстанови равновесието си, но дори този инцидент не ги накара да забавят крачка. Дебнеше ги опасност.

— И защо трябва да си държа затворен... плювалника? — Тамзин дишаше тежко от възмущение и от усиленото темпо.

— Той искаше да каже, че ако някоя от нас вдигне тревога, лошо ни се пише.

— Нищо не може да ти направи.

— Тамзин, ти въобще имаш ли мозък в главата? — разяри се Мадлин. — Ако случайно не си видяла, там имаше твърде много мъже с твърде много оръжия, и те уверявам, че това не са ловджии,

изпуснали лисицата. — Тя направи пауза. — Изолирани сме. Играта е започнала. Матроните, дъщерите и синовете им — никой няма да ни повярва какво се случи. Ще ги интересува защо искаме да си тръгнем.

Тамзин беше поразена от тази логика.

— Но не можем да оставим мистър Ръмбилоу да ни държи в плен! Той сигурно крои нещо нечисто. — Момичето удари с юмрук в дланта си. — Никога не съм му вярвала!

На Мадлин ѝ се щеше да прихне, но ситуацията не беше за смях.

— Ако на мене ми вярваш, тогава ти казвам: познавам един човек, който ще знае какво да направи. — Или поне така се надявам.

— Кой? Всички джентълмени играят.

— Кемпиън. Той ще ми повярва.

Дори ако трябва да му набия истината в главата.

Двете се изкачиха по стълбите и отвориха парадната врата.

— Междувременно...

— Междувременно с теб отиваме да се забавляваме на вечеринката. Мистър Ръмбилоу се е погрижил за жените и децата.

Тамзин първо погледна омачканата си ежедневна рокля, после Мадлин.

— Миналия път ти закъсна модно. — Те изприпкаха по стълбището и пъкнаха чантите си под леглото. — Довечера ще закъснеем много модно.

Въоръжен единствено с посребрената четка за дрехи, Макалистър стоеше в спалнята на Гейбриъл и се дивеше на новините, които Мадлин му беше сервирала.

— И как, по дяволите, го разбра?

— Опитах се да си тръгна както Гейбриъл ми нареди.

— Не можа ли да се сетиш малко по-рано, преди негово благородие да влезе във вдовишката къща? — Макалистър потупа четката в дланта си. — Сигурна ли си, че точно това са ти казали? Че никой не може да си тръгне без разрешение от Ръмбилоу?

— Бяха въоръжени. — Гневно и ясно, Мадлин наблегна на всяка дума.

— Ех, и на мен неведнъж ми се е искало да ти видя сметката.

— Не е време за шеги.

— Не се шегувам. Да можеш да кажа на негово благородие, но сега няма спиране на играта.

— Можеш ли да му предадеш съобщение? — Ако Макалистър не се заемеше, тя щеше да премине към действия.

— Ръмбилоу не позволява камериерите на джентълмените да ги обслужват. Казва, че това било, за да няма измами, обаче ние му разбрахме играта. — Макалистър поглади брадичката си. — Тъй че най-добре да го ударя пешачка до селото, където чакат войниците на негово благородие.

— Гейбриъл има войници, които чакат до второ нареждане? — Мадлин се отпусна за пръв път от часове. — Слава богу.

— Нали не си мислела, че той ще се опита да залови подобен негодник с голи ръце? Негодник с частна армия. — Макалистър изсумтя — Негово благородие не е толкова голям глупак.

— Въпрос на мнение — тросна се Мадлин.

— Да, госпожичке, хич не е щастлив с тебе. Сега пък какво си забъркала?

Несправедливото му обвинение я жегна:

— Той не желае да се ожени за мен.

— Не, това не е вярно.

— Уверявам те, че по-вярно не може да бъде.

— Четири години линия и чезна по теб и днеска аз най-накрая да взема да му дам благословията си — и изведнъж се оказва, че не те щял? — Гримасата на Макалистър беше красноречива. — Сигурно си оплескала нещо.

— Очевидно съм оплескала много неща, включително... — Внезапно болката отново я проряза. За кратко — в обора и докато тичаше да уведоми Макалистър за новия развой на нещата — беше забравила неочаквания отказ на Гейбриъл. Сега не можеше да се отърве от спомена и затова извърна глава.

— Успокой се, де. Нали не плачеш? — Макалистър я заобиколи, за да зърне живото доказателство с очите си.

Тя го изгледа с предизвикателно-яростен поглед и обърса лицето си.

— Просто малък теч.

— Значи най-последно имаш сърце на жена.

— А ти какво си мислеше? — озъби му се Мадлин. — Че сърцето ми е кучешко?

— Не, кучетата са верни. По-скоро мислех, че имаш сърце на язовец.

Никой не се осмеляваше така да говори с Мадлин — освен Макалистър. Старият шишко беше непоправим, свадлив вмешател — и точно в този момент единствена надежда за гостите на приема.

Той я гледаше като ботаник — необикновена издънка.

— Чудя се сега пък каква лудост е обзела негово благородие.

— Не знам, но няма да обсъждам подобна тема с камериера му. — Тя решително постави Макалистър на мястото му, не че той даде признаци да го е забелязал. — Има ли как да се защитиш, ако се натъкнеш на някой от хората на Ръмбилоу?

— Ножовете ми са с мен.

— И Гейбриъл има ножове.

— И кой, мислиш, го е научил да ги използва? — Макалистър поклати глава. — Тъпа женска. Нищо не разбираш.

Пет маси, наредени една до друга. Десет стола с твърди облегалки.

Четирима лакеи със съмнителен произход.

Стени в цвят бордо. Тъмнозелени пердета, спуснати над високите прозорци. Празни лавици за книги.

Десет джентълмена, до един комарджии, които не забелязваха нито изолацията, нито факта, че лакеите стоят пред вратите като тъмничари.

Турски килим със зелени и черни шарки. Струйка дим от нечия пура. Притихналият игрален салон, неподвижният въздух.

Часовникът, биещ полунощ.

Гейбриъл чуваше силните пориви на вятъра, признак, че откъм морето се задава буря.

В игралния салон джентълмените залягаха над картите си, концентрирани сякаш животът им висеше на косъм. Тишината се нарушаваше единствено от спорадични възклицания на триумф или от някоя ругатня.

Дори Ръмбилоу — напълно неподвижен — беше съсредоточен изцяло в картите си и не говореше излишно.

Затова Гейбриъл взе думата. Трябваше. Беше мъж, който играе, за да печели, а за победа се изискваше стратегия. Не просто игрова стратегия, а стратегия, която да наруши концентрацията на останалите.

Всъщност беше доста забавно да ги гледа как се гърчат от раздразнение. Това му идваше като разтуха от нужното за победата съсредоточаване. А той трябваше да спечели на всяка цена.

Или не съвсем. Щеше да реши когато залозите и обстоятелствата станат напълно ясни.

В края на играта му с мистър Пейборн — естествено, Гейбриъл спечели и щеше да е много изненадан, ако до сутринта Пейборн не беше загубил всичко — той подхвърли:

— Трябва да отворим прозорците. Нека влезе малко въздух в тази стая.

Никой не отвърна. Няколко играча разместиха картите в ръцете си. Лорд Табард дръпна от пурата си.

— Ръмбилоу, нали не възразяваш да отворя някой прозорец? — настоя Гейбриъл.

— Да, да както искаш. — Седналият на съседната маса Ръмбилоу махна с ръка.

Аха. Ръмбилоу не обичаше да го прекъсват, докато играе.

— Чудя се дали да не накарам прислужника ти. Даваш ли?

— Да. Прави каквото искаш, за бога! — Ръмбилоу надигна глава и го изгледа яростно.

Гейбриъл го разгледа внимателно: избилата по лицето му червенина, опънатите устни, издутите ноздри — живото доказателство, че можеше да подтикне Ръмбилоу да разкрие чувствата си, а може би и картите си.

Тогава Ръмбилоу се усети. Отпусна се, усмихна се и пусна в действие целия си чар:

— Хитрец си ти, Кемпиън, но втори път няма да ме провокираш.

Масата с лорд Табард и мосю Вавасьор пренебрегна прекъсването и размяната на реплики и продължи да пляска картите с нескрито презрение.

— О, напротив. — Гейбриъл предизвика Ръмбилоу с поглед и отново се зачуди: Защо му беше да си дава толкова труд с картите, при

положение, че планираше да избяга с всички залози? Предизвикателство ли търсеше? Досега беше надхитрил най-добрите английски полицаи. Да не се готвеше да сложи в джоба си и най-добрите английски комарджии?

Беше ли станал арогантен?

Ръмбилоу погледна картите си и отново върна поглед на Гейбриъл:

— Никой не може да надиграе Търстън Ръмбилоу.

Ако Ръмбилоу си просеше предизвикателство, Гейбриъл охотно щеше да му го предостави. Той нещо разбърка колодата карти — показан жест, който обаче свърши работа:

— И той ще си намери майстора.

Ръмбилоу видя вещината на Гейбриъл с картите. Видя как другите мъже хвърлят погледи към двамата им.

— Лесно е да се каже, трудно е да се направи. Тепърва ще видим кой кого ще надиграе — ако някой от тези прекрасни играчи не те елиминира преди да сме имали възможност да поиграем.

Гейбриъл небрежно кръстоса крак върху коляното си и впери поглед в картите, които разбъркваше.

— Или ако ти първи не си подвиеш опашката след някоя позорна загуба. — Гейбриъл определено смяташе, че Ръмбилоу ще клъвне на това предизвикателство.

— Може би има начин да разнообразим играта — проточи Ръмбилоу. — С допълнителен облог между нас двамата.

Погледът на Гейбриъл се отклони към тежкия, черен метален сейф, подсилен с катинар.

— Допълнителен облог? Звучи добре, но още не съм видял доказателството, че твоята част от залога съществува.

— Какво? — озъби се Ръмбилоу. — Да не ме наричаш мошеник? Да не намекваш, че не съм депозирал моите десет хиляди лири в сейфа?

— Бих желал да се уверя със собствените си очи. Откривам, че ми е по-лесно да се съсредоточа в играта, когато знам, че има какво да спечеля. — Гейбриъл с удоволствие забеляза руменината, обляла страните на Ръмбилоу. Този човек беше обирджия и мошеник, но се докачаше, когато ставаше въпрос за неговата чест. Възхитително.

Сега вече всички ги гледаха с интерес, а неколцина дори бяха така нетактични да кимнат одобрително.

Ръмбилоу бавно и раздражено остави картите си на масата, скоочи на крака и отиде при сейфа. Показа на мъжете ключа, висящ на колана му.

— Има още един ключ, но той е в лондонската ми банка.

Той коленичи, отвори сейфа и вътре Гейбриъл видя девет купчинки пари, натрупани от отделни пачки. Ръмбилоу измъкна една пачка и я показа на играчите. Двете външни банкноти бяха от по хиляда лири.

— Доволен ли си? — попита той Гейбриъл.

Фалшификат, може би? Или истински банкноти, които прикриваха хартиени правоъгълници?

— Доволен съм. — Щом хората на Ръмбилоу бяха тук и щом корабът го чакаше, за да надуе платна, Гейбриъл нямаше да отлага предизвикателството си. — Допълнителният облог е отлична идея. — Той кимна към деветте купчинки. — Тези много ми харесват. Тъй че дай да заложим по още десет хиляди лири.

— На теб така ти се иска. На мен ми се иска нещо по-различно. Нещо уникално. — погледът на Ръмбилоу беше повече от красноречив. — Нещо... твое.

Факт е, че въпреки волята си Гейбриъл беше изненадан. Нещо негово?

Аха. Досещаше се накъде бие Ръмбилоу, но не се поколеба и за миг.

— Каквото назовеш — твое е. Собственоръчно ще ти го предам, независимо от болката, каквато една такава неправдоподобна загуба би представлявала за мен.

Налагаше се да обмисли новия развой на нещата. Това щеше ли да му даде преимущество? Или не?

Усмивката на Ръмбилоу беше ослепително чаровна — и невероятно жестока.

— Облогът е сключен. Всички тук са ни свидетели. Ако с Кемпиън играем на финалния тур, залогът е десет хиляди лири от моя страна и едно от притежанията Кемпиън по мой избор.

— Адски тъп облог, Кемпиън — обади се мистър Грийн. — Той би могъл да ти отнеме Кемпиън корт.

— За тази цел първо трябва да спечели. — Гейбриъл хвърли поглед към другите комарджии. — Кой може да се похвали, че някога ме е побеждавал? — Той щракна с пръсти на един от кръвожадните лакеи. — Отвори прозореца, да влезе малко свеж въздух.

— Ще си приказваме или ще играем? — Лорд Ачард удостои Гейбриъл с гневен поглед.

— Ще играем, разбира се. — Гейбриъл раздаде по още една ръка.

Тъкмо минаваше полунощ, когато мадмоазелите Вавасьор привършиха песента си, направиха реверанс и посрещнаха овациите.

Лейди Табард заговори мадам Вавасьор, изговаряйки думите бавно и силно, убедена, че мадам почти не разбира английски, въпреки многобройните доказателства в полза на противното.

— Дъщерите ви са изключително талантиливи.

Мадам Вавасьор примигна развеселено и макар и с акцент, отвърна на безупречен английски:

— Благодаря ви, милейди. Вашата собствена дъщеря, очарователната лейди Тамзин, им акомпанираше превъзходно на пиано.

— Лейди Тамзин наистина е много надарена девойка и, ако знаете... — Лейди Табард се приведе близо до мадам Вавасьор, но Мадлин чу всяка думичка. — Днес тя получи предложение от лорд Хърт.

Мадлин искаше да изстене на висок глас. Огледа се из претъпкания музикален салон и видя, че не е единствената, подочула думите на лейди Табард. Не че обществото не биваше да бъде осведомено за брилянтното завоевание на Тамзин, но трябваше да се действа по-деликатно, още повече, че Тамзин щеше да отреже Хърт — това беше неизбежно въпреки големите надежди на лейди Табард.

Лейди Табард не беше запозната със значението на думата „деликатно“.

Лейди Ачард изпляска с ръце и привлече всеобщото внимание.

— А сега кое прекрасно момиче ще чуем?

— Джоузефин, ти си великолепа арфистка — рече мисис Грийн. — Направи ни удоволствието да изсвириш нещо.

Както си му е редът, лейди Ачард се изчерви, отказа скромно, и при повторната молба свали ръкавиците си и нареди на прислужниците да занесат арфата пред огромната камина от черен мрамор.

Мадлин прехапа долната си устна и се вслуша във вятъра, който свиреше в стъклата на прозорците. Кога Макалистър щеше да доведе войниците? Въпреки че изпитваше болка от отказа на Гейбриъл, Мадлин се боеше за него — самичък във вдовишката къща с мистър Ръмбилоу и останалите комарджии.

Ами ако дори не се стигнеше до игра? Ами ако в момента Ръмбилоу ограбваше мъжете, биеше ги или... ги убиваше?

Но не. Това бяха дивотии, пълни глупости. Ръмбилоу можеше да направи гореизброеното през последните няколко дена. Планът му беше доста по-засукан, а и Мадлин вярваше, че Гейбриъл не му отстъпва по хитрост... Но Гейбриъл се нуждаеше от подкрепления.

Но накъдето и да погледнеше, лакеите на Ръмбилоу бяха там. Облечени в елегантни ливреи, те бяха плъзнали в целия музикален салон, но изглеждаха някак си груби, невзрачни и не на място. Ала освен Тамзин никой друг не забелязваше това обстоятелство и съдейки по погледите на момичето към негодника до вратата, Мадлин се притесняваше, че то всеки момент ще избухне и ще разкаже на гостите за неуспялото им бягство и заплахите на Големия Бил. Мадлин си мислеше, че засега я възпира единствено аранжираното от мистър Ръмбилоу жизнерадостно настроение, насърчаващо музикалната изява на младите госпожици.

Но дори под привидната веселост на другите гости във въздуха витаеше някаква напрегнатост. Всички очакваха изхода от играта.

Докато Тамзин се отдалечаваше от пианото, на всеки две крачки някой я спираше, за да ѝ прошепне поздравления по повод на таланта ѝ. Като добре възпитана млада дама, Тамзин скромно се изчервяваше, но Мадлин виждаше паниката в погледа ѝ, затова стана и я пресрещна.

Хърт я изпревари. Блестящ в подплатената си лавандуловосиня копринена жилетка и жакет от светлосиньо кадифе, той усмихнато се поклони и даде да се разбере, че желае да си поговори насаме с Тамзин.

Тамзин поклати отрицателно глава, но гласът на лейди Табард прогърмя:

— Върви с него, момиче! Имаш позволенията ми. — Матроната огледа самодоволно останалите дами.

Докато лейди Ачард се приготвяше да започне изпълнението си, Хърт улови ръката на Тамзин под лакътя и я изведе в коридора.

Момичето хвърли измъчен поглед към Мадлин. Мадлин бързо ги последва и се плъзна в библиотеката преди Хърт да е затворил вратата. Лордът я изгледа сърдито.

Тя направи реверанс и се оттегли в едно мрачно ъгълче. Хърт кимна с къдравата си коафирана глава към едно диванче:

— Моля ви, лейди Тамзин, седнете.

— Благодаря, предпочитам да остана права — непреклонно отвърна Тамзин.

Съзнаващ единствено собствената си важност, лорд Хърт не обърна внимание на резкия ѝ тон, на тягостния ѝ поглед — все едно той беше зъболекар, а тя — пациентка, мъчена от зъбобол.

— Моля, настоявам. — Той отново посочи диванчето.

Тамзин въздъхна шумно и недоволно се тръсна, където той искаше.

Мадлин прехапа устни, за да удържи усмивката си. Ако не се тревожеше толкова много за Гейбриъл, Макалистър, притаените смърт и разруха, това щеше да е един от най-комичните моменти в живота ѝ.

Корсетът на Хърт изскърца, когато той коленичи. Младият лорд оправи панталона си и за пореден път се опита да улови ръцете на Тамзин.

Които бяха под дупето ѝ.

Без да се притеснява ни най-малко, Хърт се впусна в обстойна реч:

— Първо бих желал да ви уверя, че днес се допитах до баща ви и имам позволение да водя с вас този разговор, който в противен случай би изглеждал признак на недопустима дързост във вашите очи.

Тамзин побърза да се възползва от паузата му:

— Лорд Хърт, наясно съм с вашето предложение и тъй като желая да спестя и на двама ни болката и...

Хърт я прекъсна сякаш тя въобще не бе проговорила.

— Открих, че вие ме привличате, въпреки долнопробния произход на мащехата ви.

Тамзин настръхна.

Мадлин се зачуди как е възможно един мъж да си няма грам понятие от ухаждане. Все едно, че Хърт беше ходил на уроци по разгневяване и отвращаване на млади дами.

— Подчертаното внимание, с което ви удостоих, без съмнение ви е поласкало и е открило сърцето ви за най-дълбоките ми чувства към вас.

— Поласкало? Лорд Хърт, ни най-малко не съм...

— Бих желал да ви направя своя съпруга. — Той бързо примигна и се изправи, очаквайки прехласнати възклицания.

Но Тамзин не продума. Изглежда беше останала без дъх. Мадлин подозираше, че момичето скърца със зъби.

Най-после, когато лорд Хърт започна да проявява признаци на дискомфорт, Тамзин успя да отговори:

— Вниманието ви наистина е ласкателно, милорд, затова с най-голямо съжаление ви съобщавам, че отхвърлям щедротото ви предложение.

Хърт леко поклати глава, сякаш не вярваше на ушите си.

— Лейди Тамзин, може би възможността да се сватосате с моята благородна фамилия е замъглил разсъдъка ви, но ви уверявам, че няма защо да се срамувате от маниерите си — е, може би с изключение на някой ненужен изблик на чувства — но ви уверявам, че ежедневният надзор на майка ми скоро ще оправи този недостатък. Родословието ви е отлично. Накратко, достойна сте да дадете на света следващия наследник на благородната ми фамилия.

— Желаете ли да огледате зъбите ми? — ледено пророни Тамзин.

Мадлин изсумтя. Когато два чифта очи се втренчиха в нея — едните с укор, другите с неодобрение — тя извади кърпичката си и скри лице в нея. Може би не биваше да си изпуска смеха в такъв важен момент.

Лорд Хърт смръщи чело.

— Също така, лейди Тамзин, очевидно страдате от спорадични пристъпи на вятърничавост. Точно те станаха причина майка ми да се усъмни в избора ми на съпруга, но аз я уверих, че сте изключително схватлива и бързо ще научите къде ви е мястото.

— С други думи, лесно ще ми наденете поводите? — Тамзин се изправи.

„Конските“ намеци на Тамзин дойде твърде много на Мадлин и тя с мъка задави смеха си в кърпичката.

Хърт изстена, докато с мъка се изправяше на крака.

— Подозирам, че отново използвате хумора си за вземане на едно съдбовно решение. Като имате предвид, че баща ви ми даде благословията си, и, което е по-важно, моите родители се съгласиха, че сте приемлива, ще ми станете ли съпруга?

— Лорд Хърт, вече ви отговорих — сопна му се Тамзин. — Не, благодаря. Няма да ви стана съпруга.

— Не заслужавам ли поне някакво обяснение вместо този кратък отказ? — На лицето му избиха червени петна от възмущение.

Тамзин присви очи, стисна юмруци и се изправи. Мадлин познаваше признаците: Тамзин ей сега щеше да избухне. Ето защо тя припряно скочи на крака и извика:

— Лейди Тамзин!

Тамзин погледна Мадлин, овладя се и се обърна към Хърт.

— Не си подхождаме, милорд. Нямаме нищо общо.

— Ама че просташки аргумент — Хърт направи гримаса. — Та ние ще се женим, за бога! Не е нужно да имаме нещо общо.

Мадлин отново поднесе кърпичката към устата си. Този път Тамзин също се развесели и на бузите ѝ цъфнаха трапчинки.

— Не ви обичам — решително изрече тя.

— Сигурно подобни нелепости се дължат на мащехата ви — ядоса се Хърт. — Любовта е за селяните.

— В такъв случай съм селянка, защото или ще се омъжа по любов, или няма да се омъжа — отвърна Тамзин.

— Благодарност — Мадлин безгласно изрече думата.

Тамзин кимна, че я е разбрала и се обърна към Хърт.

— Ако благоволите, ще отида в дамската стая с компаньонката си, за да се съвзема от удара, който идва, когато човек постъпва правилно. — Тамзин постави ръка на челото си и драматично въздъхна. — Някой ден, милорд, когато се ожените за избраницата на сърцето си, ще ми благодарите.

— Ама че наглост! — Той раздражено изопна начервисаните си устни.

Сякаш за да покаже на Мадлин, че е опитала, Тамзин сви рамене и закрачи към вратата.

След още един реверанс към холеричния Хърт Мадлин я настигна. Двете влязоха в дамската стая, спогледаха се и избухнаха в смях.

Накрая Тамзин се овладя, седна пред огледалото и зарови глава в ръцете си.

— Ама че ужас. Онази Личност ще ми бъде бясна, задето го отхвърлих.

Мадлин си спомни как лейди Табард беше проявила обичта си към Тамзин.

— О, тя не е толкова лоша, колкото я мислиш.

— Тя е дъщеря на търговец. — Тамзин вдигна глава.

— Има добро сърце.

— И доста пиперлив характер.

— Е, това е голяма дума. Виждала съм мащехи, които превръщат заварените си дъщери в робини, бият ги с пръчка и ги държат на хляб и вода... опитват се да им натрапят първия мъж, направил предложение.

— Измисляш си. — Тамзин се позасмя. — Това е приказка.

— Уверявам те, че не е. Лейди Табард е взела присърце интереса ти. Просто не го изразява добре.

— Това е вярно.

— Струва ми се, че ако пробваш, ще установиш, че с нея може да се разговаря. Тя е силна личност. Ще ти помогне да осъществиш желанията си.

— Тя е силна. — Тамзин замислено изгледа Мадлин.

Мадлин се почувства неловко. Какво ли се въртеше в главата на момичето?

— Защо момичетата обичат да получават предложения? — Тонът на Тамзин пак стана нормален.

— Повечето предложения не са ужасни като това. — Мадлин седна до Тамзин и я погали по ръката. — През повечето време ухажорът те уверява в обожанието си, а не в привилегията ти да го обожаваш.

— Лорд Кемпиън такова предложение ли ти направи?

Мадлин се опита да си спомни първото му предложение отпреди четири години, но събитията от този бурен ден продължиха да владеят съзнанието ѝ. Тя му бе предложила, а той я бе отритнал и отхвърлил като най-презряното същество. Някаква болка се бе загнездила дълбоко в нея и отказваше да я напусне. Дори когато се смееше, дори

когато се концентрираше върху неволите на Тамзин, дори когато слушаше лейди Табард, болката беше там. Щеше ли да я боли вечно?

— Извинявай. Не биваше да ти напомням. — Тамзин намокри една кърпа и я подаде на Мадлин. — Толкова си нещастна. Не можеш ли да изпълниш исканията му? Те съвсем не ми се струват големи. Иска да се потруди вместо теб. Нека знае, че ти изцяло можеш да разчиташ на него.

Мадлин почисти лицето си с кърпата.

— Той не бива да очаква от мен да се променя. — Гласът ѝ беше пълен с безнадеждност.

— Но ти очакваш това от него.

— Да, но аз... за добро е. Искам от него да зареже хазарта.

Тамзин продължи без да обърне внимание на слабото ѝ възражение.

— Очакваш от него никога да не поеме никакви задължения по именията ти, а той очевидно е човек, който взема отговорностите си на сериозно. — Момичето се втрени укоризнено в Мадлин. — Нали?

— Да, но... — Този път Мадлин дори не успя да измисли отговор.

— Може би трябва да се промениш, защото наистина можеш да му имаш доверие? — настоя Тамзин.

— Прекалено ми е трудно. — От друга страна колко лесно беше повярвала, че Гейбриъл ще въздаде справедливост за Джери, ще се справи с Ръмбилоу и ще се погрижи за сигурността на гостите.

— Да си компаньонка също е трудно, но ти се справи триумфално — хитро изтъкна Тамзин.

Мадлин примигна изненадано.

— Вярно. Наистина бях върховна.

— Извърши чудеса с мен.

— Може би...

Но преди Мадлин да е довършила мисълта си, лейди Табард влетя в стаята като огромна, пищно украсена пощенска карета.

— Ето те и теб, госпожичке. — Дамата строго фиксира Тамзин.

— Мамо, трябва да ти кажа нещо. — Тамзин скочи на крака, отправи предизвикателен поглед към Мадлин и добави: — Случи се днес следобед.

Какво бе казала Мадлин на момичето? „Лейди Табард е силна личност. Ще ти помогне да осъществиш желанията си.“

Тамзин щеше да ѝ разправи за Големия Бил.

— Тамзин, недей! — Мадлин скочи на крака. Момичето не ѝ обърна внимание.

— Мамо, днес с Мадлин излязохме до...

— Тогава ли реши да отрежеш лорд Хърт? — Лейди Табард плесна с ръце, сякаш за да отпъди Тамзин. — Много съм огорчена от теб, Тамзин. Много. Колко млади дами биха ти завидели за възможността да се издигнеш!

— Мамо, точно сега това не е важно. Ако знаеш...

— Не било важно! Какво е важно, ако не шанса да се омъжиш за богаташ с титла и вкус към изящното облекло. Но ти — не та не! Обичаш си твоя Джефи. — Лейди Табард така изплю името с такова презрение, че дори Мадлин се сви от страх и си пожела сега да се намира някъде другаде. — Джефи. По-недостоеен, глупав, неверен младеж не би могла да намериш! Заради него се отказваш от човек, който един ден ще стане маркиз.

Артилерийският огън на лейди Табард уби всички добри намерения на Тамзин и на тяхно място се появи силен гняв.

— Не съм отхвърлила лорд Хърт заради Джефи. Отказах му, защото не го харесвам, и няма да се омъжа за човек, когото не харесвам.

— И защо не, момиче? — Лейди Табард кипеше от нетърпение.

— Защото майка ми постъпи така и с баща ми бяха нещастни през всеки ден от съвместния си живот. — Тамзин погледна мащехата си право в очите. — Не е ли това причината татко да те вземе за любовница, а след смъртта на майка — и за съпруга?

Мадлин възхитено наблюдаваше метаморфозата на лейди Табард в една не особено привлекателна жена на средна възраст със засрамено изражение на пребледнялото си лице.

— Млада госпожице, този въпрос не те... — Лейди Табард пресекливо си пое дъх и събра остатъка от достойнството си. — Лейди Тамзин, какво искате да ми кажете?

— Нищо, госпожо — съвършено безизразно отвърна Тамзин. — Абсолютно нищо.

Мадлин с облекчение рухна на стола и проследи с поглед излизането на лейди Табард. Тишината беше наситена с гнева на Тамзин.

— Много сурова беше — укори я Мадлин.

— Тя си го заслужава. Зае мястото на майка ми, а аз трябва да се правя, че не знам.

— Баща ти е виновен в равна степен.

— Знам. — Тамзин потърка чело. — Знам. Но той не се интересува кой знае колко от мен.

— Следователно не можеш да го нараниш, защото него просто го няма. — Мадлин разбираше момичето. Нейният собствен баща беше точно такъв — и къде ли беше сега? Не че искаше да е тук, но фактът, че е допуснал такава игра да мине без него също будеше тревога. Къде бе той?

— Онази Личност е глупачка — заяви Тамзин.

— Да, глупачка е. — Мадлин беше благодарна, че Тамзин няма да разкаже на мащехата си за случилото се в конюшнията. — Да се върнем ли на приема?

— Нужно ли е? — начумери се Тамзин.

Мадлин се замисли дали да не повдигне духа на момичето с апел към гордостта му, но реши, че за днес толкова предизвикателства стигат на младата дама.

— Моля те да ме придружиш. Мистър Ръмбилоу обеща да ни държи в течение за хода на играта. Бих искала да знам какво става.

— Искаш да кажеш — дали лорд Кемпиън печели?

— Да. Това искам да кажа.

Тамзин кимна и се отправи към музикалния салон.

Беше много късно. Гостите бяха готови да се разотиват. Всички чакаха заради едно единствено нещо — същото, което и Мадлин искаше да чуе. Резултатът от играта.

Най-накрая Големия Бил важно влезе в музикалния салон, прокашля се и изчака глъчката да стихне. С официален тон, който съвсем не пасваше на уличния му акцент и лице на пребит боксьор, той поде:

— Мистър Ръмбилоу ви праща почитанията си и първите резултати за тази нощ. Мистър Пейборн е изгубил първата си партия. Лорд Ачард — загубил. Мистър Ръмбилоу — спечелил. Лорд Кемпиън спечелил. Мистър Грийн — спечелил. Мистър Дарнел — спечелил. Мосю Вавасъор — загубил.

В залата се възцари мъртвешка тишина, докато Големия Бил рецитираше имената и изхода от партиите. Най-накрая той се ухили, оголвайки зъбите си, и тази усмивка напомни на Мадлин близките ѝ срещи с него.

— Мистър Ръмбилоу моли да ви предам, че с лорд Кемпиън са сключили допълнителен облог. Ако във финалния кръг спечели лорд Кемпиън, мистър Ръмбилоу ще му плати от джоба си още десет хиляди лири. Ако спечели мистър Ръмбилоу, той ще си избере каквото пожелае от притежанията на лорд Кемпиън.

Разнесоха се възбудени коментари. Големия Бил вдигна ръка.

— Още нещо. Утрешната забава в селото е отменена защото мистър Ръмбилоу смята, че не е изключено да застуди и той не иска някой от гостите му да намери смъртта си от бронхопневмония. Така че докато мистър Ръмбилоу не ви каже, няма дори да опитвате да си тръгвате от Шалис Хол. В края на краищата — малките му и лъскави черни очи се свиха в посока на Мадлин — не искаме да се разболееете. Не искаме да умрете.

— По мое мнение лорд Кемпиън е прехвърлил всякакви граници с този позорен облог — с пухтене обяви лейди Табард, докато държеше курс към вдовишката къща. Останалите гости — всички гости — вървяха с нея и повечето кимнаха в знак на съгласие. — Десет хиляди лири срещу едно от притежанията му. Недоумявам какво му е влязло в главата.

Мадлин доумяваше. Гейбриъл искаше да извади Ръмбилоу от равновесие, да събуди отчаяната му жажда за победа. Макалистър още не беше пристигнал с подкрепленията, а бе потеглил преди трийсет и шест часа. Трийсет и шест часа, в които духаше силен вятър, непрекъснато валеше дъжд... и тя не бе спряла да се тревожи. Мадлин слушаше слугинските клюки с надеждата да чуе нещо за Макалистър, но никой не каза нищо за него. Никой не беше забелязал отсъствието му.

Вчера, през дългата светла част на деня, всички се оплакваха, че не могат да отидат до селото и да си похапнат в чайна „Двама другари“. Няколко от по-младите джентълмени пожелаха да си опитат късмета с времето, но лакеите ги разубедиха доста грубо. Това неусетно развали настроението на гостите и над Шалис Хол надвисна мрак.

Мистър Ръмбилоу беше наел една пътуваща трупа да представи „Крал Лир“ неудачен избор според Мадлин. В крайна сметка снощната вечер бе преминала унило и след съобщението на Големия Бил всички се разотидоха по леглата си.

— Татко елиминиран ли е от играта? — жално проточи една от госпожиците Ачард. — Ако е така, не виждам защо трябва да стоим тук. Това място вече не ми харесва.

Мадлин хвана Тамзин да я гледа и ѝ кимна. Тамзин отвърна на кимването ѝ, но не се усмихна.

Младата дама беше пораснала през последните няколко дни.

Мадлин се замисли дали същото не можеше да се каже и за нея.

— Предполагам, че баща ти иска да наблюдаваме финалния кръг, за да разпространим легендата за Играта на века. — Ала челото на лейди Ачард се смръщи озадачено и тя се уви по-плътено в шала си.

Самата Мадлин беше обзета от порив да хукне към вдовишката къща, за да се увери, че Гейбриъл е жив и здрав. Загложди я под лъжичката. Как си беше въобразявала, че ще го зареже тук самичък да се оправя с армия разбойници?

Само защото я беше отхвърлил...

Но според Тамзин той не я беше отхвърлил. Тамзин предполагаше, че Мадлин може да се промени и да изпълни съкровено му желание: да му се отдаде изцяло.

— Но защо всички трябва да ходим там? — занарежда мадмоазел Вавасьор. — И то рано сутрин? Можех да поспя още два часа.

Това беше вярно. Нарездането да се отправят към вдовишката къща беше пристигнало в девет часа, време, по което повечето гости още не бяха отворили очи. Доста строго се настояваше за присъствието им по един специфичен повод: всички семейства трябваше да дойдат, за да гледат края на играта.

— Значи са останали мистър Ръмбилоу и лорд Кемпиън? — Хърт подсмръкна и попи с кърпичка течащия си нос. — Мистър Ръмбилоу няма шанс. Всички знаят, че умението на лорд Кемпиън с картите не отстъпва на дяволския му късмет. Не знам защо просто не му дадем парите и да се приключи.

— Така може да говори само човек, който изобщо не се интересува от хазарт — мъдро заключи Тамзин.

Хърт я изгледа сякаш тя не беше по-достойна за вниманието му от някое насекомо, но не пропусна възможността отново да вземе думата.

— Разбира се, че не давам пукната пара за картите. — Той отново подсмръкна.

— Що се отнася до мен, нищо не може да се сравни с облог на добро конно надбягване — високомерно добави майка му.

— Разбира се, че не — тихо отвърна Тамзин.

Мадлин вдиша дълбоко чистия въздух и си каза, че да се отдаде на Гейбриъл не е толкова въпрос на зависимост, колкото на кураж. Нейният собствен кураж. Гейбриъл я беше нарекъл страхливка. И да е

бил прав, сега вече не беше. Той ѝ се отдаваше щедро, трябваше и тя да се научи на същото. Може би не беше честно все той да поема рисковете в любовната им връзка.

— Стигнахме. — Лейди Табард влезе в преддверието и свали шала си. — Това място ми се струва доста приятно в сравнение с претрупаните украси на Шалис Хол — изненадано възкликна тя и се огледа за Мадлин, сякаш очакваше да чуе напомняне за първата си реакция, когато бе обявила Шалис Хол за величествен.

Мадлин беше твърде заета със свалянето на мантията си, което един от свирепите лакеи чакаше да поеме. Тя искаше да види Гейбриъл. Искане да го види сега.

Друг лакей отвори вратата и посочи игралния салон. Мадлин не разпозна нищо от обстановката, защото онази нощ тук беше тъмно като в рог, а и тя бе влязла през задния вход. На излизане пък беше зашеметена от преживяната страст.

— Семействата, мистър Ръмбилоу — извести най-високият лакей.

— Благодаря ти, Лорн — отвърна Ръмбилоу.

Върволицата гости влязоха в стаята и видяха посивелите, уморени лица на картоиграчите. Мадлин подозираше, че повечето от тях са били през цялото време, карайки го на брэнди и на тръпката от играта. Сега седяха отпуснати в креслата и безмълвно наблюдаваха единствената маса в средата на помещението.

Там център на вниманието бяха Гейбриъл и Ръмбилоу, които се гледаха един друг с карти в ръка.

Мадлин се опи от гледката на любимия: от небрежната му поза, от спокойното му изражение, от нетрепващите му ръце. Изглежда по някое време си беше отдъхнал, защото къдрите на бялото му шалче беше идеално нагласени, а черното му сако беше изгладено. Той беше само с един пръстен, който превличаше вниманието върху ръцете му — точни, сигурни, с дълга пръсти. Играеше за сто хиляди лири както би играл за десет шилинга: хладнокръвно, без видими признаци на напрежение.

Не я погледна. Не погледна никого. Но Мадлин знаеше, че той усеща присъствието ѝ, присъствието на цялата върволица гости.

Докато го гледаше, тя изпита такъв прилив на любов, че тя едва се удържа да не се хвърли в прегръдките му и да заяви на

всеослушание, че той е само неин.

Гостите бяха последвани от десетина лакей, които заеха стратегически позиции в помещението.

Опасенията на Мадлин набраха сила. Този миг, този finale, беше станал причина Ръмбилоу да забрани напускането на имението, но какво беше намислил? Пладнешки обир? Жестоко убийство?

Завесите и килимите в игралния салон заглушаваха всеки звук. Играчите си седяха кротко. Комарджиите се бяха умълчали. Когато семействата им отидоха при тях, настана дълбока тишина.

Съпругите целунаха мъжете си и измърмориха някаква преструвка, в смисъл че ще прежалят пропиления в една-единствена игра годишен доход. Унилите потомци се събраха около столовете с очи, насочени към играчите.

Атмосферата в игралния салон беше пропита от напрежение. Страничните наблюдатели се навеждаха напред с всяка игра, гледаха, следяха. Мадлин видя как ръцете на извадените от играта комарджии треперят с хвърлянето на всяка карта, а устните им безмълвно отброяват точките.

Тя мразеше увлечението на баща си по хазарта, което го караше да замени реалния свят с място, където славата и богатството блестяха примамливо, но недостъпно. Магнус го нямаше тук, но тя разпозна същата отчаяна алчност в погледите на тези мъже и почувства, просто почувства как опасността дебне под носовете им, а те са твърде увлечени от играта, за да я усетят. Твърде погълнати, за да ги е грижа.

Мадлин си помисли... сега ѝ се струваше... май не ѝ оставаше друг избор освен да се довери на Гейбриъл, защото не знаеше дали ще може да живее без него. Звучеше драматично, обаче бе изпробвала алтернативата и бе открила, че онова не е живот, а оцеляване.

Тя зачака сигнал от Гейбриъл, за да се приближи до него.

Той не само че нито веднъж не я погледна, ами се люлееше в стола си, сякаш присъствието ѝ въобще не го интересуваше.

Големия Бил, обратно, доста се интересуваше от присъствието ѝ. Той влезе последен, затвори вратата, скръсти ръце и запречи изхода. Отначало тя го беше насърчила, а после го беше отхвърлила по най-грубия възможен начин — като си взе друг любовник. Беше го цапардосала под брадичката и го беше направила за посмешище пред

другарите му. Сега той я зяпаше с враждебност, от която я засърбя да измъкне пистолета, който този път беше в багажа ѝ.

Кое то щеше да ѝ даде самочувствие, но определено не беше умен ход. Във враждебния му поглед тя прочете какво я чака, ако му падне в ръчичките. Големия Бил щеше да я нарани. С голямо удоволствие.

— Мадлин! — Гласът на Тамзин бе нисък и напрегнат. — Ела при нас.

Тя се подчини и Тамзин я скри от полезрението на Големия Бил зад пищните форми на лейди Табард. Мадлин се огледа и установи, че не е единственият компаньон в салона. Никога не ѝ бе хрумвало, че не бива да идва, никога не ѝ бе хрумвало, че някой може да не я пусне. Но какво търсеше тук камериерът на мистър Дарнел? Притесненият млад мъж, който припряно обясняваше нещо на господаря си, изглеждаше не на място. Мистър Дарнел присви очи и недоволно изгледа Ръмбилоу.

Който не му обърна внимание. Че защо да го прави? Тук се чувстваше недосегаем.

Отново се чу равномерно пляскане на картите по масата. За разлика от Гейбриъл, Ръмбилоу показваше признаци на умора от продължителната игра. Русата коса бе залепнала на мокрото му чело. Лицето му лъщеше със сивкав оттенък. Мишниците на сакото му бяха овлажнели от пот.

Мадлин се радваше. Дано страда за всяка изгубена точка. Дано агонизира при всяко раздаване на картите. Дано... тя погледна към лакеите. Към Лорн, който се извисяваше застрашително. Към Големия Бил, който се беше преместил така, че да я гледа. Реалността я зашлеви по лицето.

В случая надеждите и пожеланията нямаха значение. Нямаше значение дали Ръмбилоу ще загуби. Той беше скроил нещата така, че да обере цялата печалба. Как — не ѝ се мислеше.

Гейбриъл разполагаше с план, но този план включваше отряд въоръжени мъже, които трябваше да проникнат в имението под командването на Макалистър, който го нямаше. Ами сега?

А тя с какво можеше да е от полза?

Гейбриъл разкри картите си.

Ръмбилоу също.

Мистър Грийн преброи точките и сметна общия сбор.

— Остава една последна игра и край! — обяви той с треперещ от възмущение глас.

„Невероятно.“ „Необикновено.“ „Удивително.“ — Салонът се изпълни с шепот.

— Абсолютно невъзможно — промърмори лорд Табард. — Кемпиън водеше през цялото време. Или късметът му е изневерил, или...

Мадлин не знаеше какво следваше след „или“, но сега в задушното помещение се възцари очакване. Комарджиите се приведоха напред и напрегнато се вгледаха в Гейбриъл, който разбъркваше картите.

— Сега ли ще се играе за допълнителния облог? — попита Тамзин баща си.

— Още десет хиляди лири от Ръмбилоу или нещо на Кемпиън — кимна той.

Гейбриъл остави картите с лицевата част надолу, вдигна колодата и отново я изсипа на масата в свършена купчина.

— Време е да обявиш какво ще искаш. — Гейбриъл сякаш се надсмиваше над напрегнатата съсредоточеност на опонента си.

Ръмбилоу се втренчи в Гейбриъл и за един кратък миг Мадлин зърна кръвожадния вълк под лустрото на джентълмена. Тогава чаровната му усмивка отново се появи. Същата онази усмивка, която беше омаяла всички дами по време на пристигането им.

Но сега тя не омая никого. Дамите се свиха, сякаш усещаха нещо нечисто под привидната ѝ сърдечност. Най-накрая погледът му се спря на Мадлин и се задържа на нея.

— Ах, Кемпиън, сещаш се какво искам.

— Представи си, така е. Първо да видя десетте хиляди, после залагам една херцогиня. — Под невярващия поглед на Мадлин Гейбриъл извади ръкавицата от джоба на самото си и я хвърли на масата. — Спечели я и е твоя.

Краката ѝ се подкосиха и Мадлин улови ръката на Тамзин, за да не падне.

Точно като баща ми. Гейбриъл беше точно като баща ѝ, залагаше я в игра сякаш не бе нищо повече от монета или скъпоценен камък.

Когато беше отказал да ѝ стане мъж, когато бе направил дисекция на характера ѝ — не злобно, а печално, тя си мислеше, че ще загине от мъка. Но болката тогава не бе нищо в сравнение с болката сега. Това беше най-лошото, което можеше да ѝ се случи.

Любимият я беше предал.

Тамзин я прегърна утешително.

— Какво има? — прошепна тя. — Не разбирам.

Никой не разбираше. В стаята се разнесе объркан ропот. Гейбриъл чакаше с изправен гръб и безстрастно изражение на лицето. *Нея. Чакаше нея.*

Но нали беше казал, че не е като баща ѝ. Нали беше поискал тя да му се довери. А тя му бе обещала, че е негова, че той може да разполага с нея както иска.

Вярваше ли му? Щеше ли да удържи на обещанието си?

Друго би било немислимо. Независимо дали той наистина я искаше или не, тя беше херцогиня Магнус. Тя беше дала дума.

Не можеше и нямаше да я наруши отново.

— Това е моята ръкавица. — Мадлин едва изрече думите и Тамзин трябваше да се наведе, за да я чуе. — Това е моята ръкавица — каза Мадлин по-силно. — Лорд Кемпиън ме заложи срещу десет хиляди лири.

В салона се разнесе изненадан шепот.

— Какво искаш да кажеш? — попита лейди Табард. — Мис Де Лейси, говорите абсурдни работи. Та защо му е на някой от тези джентълмени да се интересува от вас?

— Той не може да постъпва така! — Тамзин хвърли към Гейбриъл възмутен поглед.

— Може, ако му позволяя. — Мадлин използваше цялата си сила, за да остане спокойна, но ръцете и гласът ѝ трепереха.

Сякаш хиляди мравки я полазиха, когато Ръмбилоу спря погледа си на нея. Той обяви със замаха на магьосник от Воксхол:

— Отдавна знаех, че една персона се подвизава сред нас инкогнито и много се забавлявах, докато тя се опитваше да влезе в ролята на компаньонка на лейди Тамзин. Да, приятели мои, вярно е. Мис Де Лейси е мис Де Лейси, но освен това е и маркиза Шеридан, бъдеща херцогиня Магнус.

Сега всички очи бяха обърнати към Мадлин. Разнесе се шепот — тънък, съскащ звук, който помнеше от първия път, когато бе скандализирала обществото. Сега беше по-лошо. Този път гневът не ѝ служеше за преграда срещу притеснението. Кожата ѝ пламна в пожар, червени петна избиха но бузите ѝ.

— Знаех си! — обърна се мосю Вавасьор към съпругата си. — Не ти ли казах, че тя е херцогиня Магнус?

Мадам Вавасьор измърмори нещо в знак на съгласие. Мадлин не можеше да откъсне поглед от профила на Гейбриъл. Почти чуваше как той ѝ заповядва: *Върни се при мен*. Лейди Табард проточи врат, за да види Мадлин.

— Не е вярно. Тя е братовчедката на... — Нещо я поразил: събитията от последните няколко дена, поведението на Мадлин, абсолютната неподвижност на Гейбриъл. Очите на лейди Табард се окръглиха, когато тя узна кого е обиждала толкова прямо.

Но вярваше ли Мадлин, че Гейбриъл ще се погрижи за нея, че ще бъде неин любим, неин съпруг... неин партньор във всичко? Защото ако вярваше, трябваше да приеме, че той преследва друга цел, която не е да я нарани. Трябваше да повярва, че това не е проява на отмъстителност, или по-лошо, на безразсъдство, а добре обмислена стратегия. Не знаеше какво ще постигне с нея, но в доверието нямаше логика или разсъдък.

Големия Бил напусна поста си до вратата.

— Какво правиш, Търстън? Играй за десет хиляди, не играй за нея. Тя не е никаква херцогиня.

Дамите и господата се опулиха: слуга да порицава господаря си! Мадлин видя как ги залива вълна от неудобство.

А тя вярваше ли на Гейбриъл? Доверяваше ли му се? *Ако не му се довереше сега, губеше всяка възможност да провери нататък.*

Мистър Ръмбилоу протегна ръце напред, като свещеник, който отправя благослов.

— Уверявам ви, че това е херцогиня Магнус. Познах я незабавно. Ако и тя ме беше познала, щеше да спести на всички тук доста мъка и болка.

Сред семействата се разнесе сподавен шепот и всички отправиха към Мадлин погледи, изпълнени с подозрение, съжаление — или ужас.

— Вижте сега — взе думата мистър Дарнел. — Ако това действително е херцогиня Магнус, не можете да я разиграете като... гвинея.

— Защо не? — попита Ръмбилоу. — Баща ѝ направи точно това.

Отново я проряза силна болка — сякаш отново чу как Гейбриъл я залага... но този пристъп отшумя бързо. Сега единствено Гейбриъл имаше значение. Вярваше ли му?

— Да, това е друго нещо. Сгодена е за онзи американец. — Само истински комарджия би могъл да се разгневи като мистър Пейборн. — Ако се споразумеем, че нейна светлост е вещ, то Кемпиън не я... не Кемпиън, а мистър Найт я притежава. А ако Найт се откаже от претенцията си, то собственик пак е баща ѝ.

— Сега тя е тук, а Кемпиън я маркира със своята претенция преди две нощи в спалнята, където някои от вас, джентълмени, се измиха и преоблякоха. — Ръмбилоу ѝ се усмихна чаровно и я погледна като запален колекционер, който току-що е открил изящна кутийка за енфие.

Мадлин скръцна със зъби. Колко любезно от негова страна, да осведоми всички.

Мадмоазелите Вавасьор почнаха да се кикотят и не можаха да се спрат въпреки опита на майка им да ги усмири. Защото кикотът беше нервен.

— Дано това да не е истина, ваша светлост, защото в това време отговаряйте за дъщеря ми! — озъби се лейди Табард.

Лорд и лейди Ачард си шепнеха гневно и бясната им препирня се чуваше приглушено в целия салон.

Най-накрая Гейбриъл се обърна и погледна Мадлин. Чертите му още изразяваха безразличие, погледът му беше премерен.

— Мадлин, ела тук. — В гласа му нямаше и отсянка на обич.

Върни се при мен.

Краката на Мадлин тежаха като олово. Тя направи една крачка, последва втора. С всяка следваща стъпка ставаше все по-лесно. Дишането ѝ се успокои. Лицето ѝ възвърна нормалния си цвят.

Тя беше херцогиня Магнус. Бе избрала спътника си в живота. Сега щеше да му се довери, пък да става каквото ще.

Разкопча ръкавицата си и я свали. Бавно и много церемониално, тя му подаде голата си ръка.

Гейбриъл се втренчи в свитите ѝ пръсти, в бледата ѝ длан, в китката, където се пресичаха сините венички. Той вдигна поглед и в очите му Мадлин видя триумфален блясък и горчиво-сладка умора, която я разтърси душата ѝ.

— Гейбриъл? — прошепна тя. Даде му каквото искаше. Защо изглеждаше толкова тъжен?

Той обви ръката ѝ, поднесе я към устните си и целуна самия център на дланта ѝ.

Чистотата на този жест уталожил страховете ѝ и върна вярата ѝ. Може и да я използваше, но само за да въздаде справедливост за брат си. Но нямаше да я пожертва. Нямаше.

Той пое ръката ѝ, постави я на рамото си и се изправи лице в лице срещу Ръмбилоу.

— Много добре. Да изиграем последната партия. — Гейбриъл раздаде по дванайсет карти и остави тестето в средата на масата.

— Кажете ми, ваша светлост, какво възнамерявате да правите, когато спечеля? — попита Ръмбилоу, който беше сменил някои карти и чакаше Гейбриъл да направи същото.

Мадлин го удостои с толкова презрителен поглед, че той се изчерви.

— На ваше място бих се питала как да намеря десет хиляди лири.

— Такава лоялност, Кемпиън — възхити се Ръмбилоу. — Обявявам пет.

— Лошо. — Гейбриъл отвърна на обявяването.

— Три аса. Толкова малко са мъжете, които владеят не само телата, но и душите на жените си, ще ти я отмъкна с голямо удоволствие.

— Добре. — Гейбриъл отговаряше единствено за играта.

— Три. — Ръмбилоу игра поп купа. — Четири.

Мадлин заби поглед в стената. Коментарите на Ръмбилоу и безразличието на Гейбриъл я жегнаха дълбоко. Чувстваше се унижена както никога в живота си. Но и това щеше да преживее. Гейбриъл щеше да я спечели. Щеше да се ожени за нея, и тя цял живот имаше да му натяква, че ѝ е длъжник.

Унижението е само временно, напомни си тя. Справедливото възмездие е сладко. Възмездие за Джери. Възмездие за всички, измамани от това мекотело на име Ръмбилоу.

Играта продължаваше. Кръгът от дами и господа бавно се затягаше около играчите. Изходът на този сблъсък държеше всички в напрежение.

Мадлин се опитваше да не гледа. Осланяше се изцяло на уменията на Гейбриъл. Или поне се опитваше. Но как да не вижда всеки ход, когато стоеше точно зад рамото на Гейбриъл? Как да не види, че... нещата се развиват лошо?

Когато последната карта беше хвърлена, в стаята се възцари ужасяващо мълчание.

Ръмбилоу беше взел последната взятка.

Гейбриъл беше изгубил партията, играта — и нея.

— Спечелих! Спечелих! — Ръмбилоу отметна глава и се изкиска весело.

Мадлин не можеше да си поеме дъх. Не можеше да повярва.

— Спечелих всичко, при това честно и почтено. Кой би помислил? Стоте хиляди лири са у мен без да се налага да ги крада!

— Да ги крадете? — Лорд Ачард се изправи на крака. — Как така да ги крадете? Та вие организирахте тази игра!

Мистър Грийн зяпна грозно.

— Нали не искате да кажете, че сте планирали подобно чудовищно престъпление?

Мадлин продължаваше да се подпира на рамото на Гейбриъл. Чувстваше топлото му здраво тяло под плата на жакета. Не можеше да повярва, че и е причинил това.

Той пое ръката ѝ, поднесе я към устните си и още веднъж целуна дланта.

Този нежен жест изтри предателството му, направи го нереално като халюцинация.

Тогавата той подаде ръката ѝ на Ръмбилоу.

— Твоя е.

Светът беше полудял. Гейбриъл беше полудял.

— Тя не може да тръгне с него — повелително заяви лейди Табард. — Не го знаем откъде произхожда.

Мадлин се втренчи невярващо в Ръмбилоу и потрепери. От отвращение. Опита да издърпа ръката си, но Гейбриъл я стисна здраво за китката.

— Та е бъдещата херцогиня Магнус, не някакъв състезателен кон — възрази Хърт.

Как се случи това? Умът ѝ не го побираше. Гейбриъл никога не губеше, никога, а сега се беше провалил в играта на живота си. На нейния живот.

— Скандално — Мосю Вавасьор поглади разкошните си мустаци. — Немислимо.

— Не можете да направите това. — Тамзин застана до масата. — Вие... вие мъжете...

Гейбриъл се изправи толкова внезапно, че събори стола си.

— Загубих. — Той се наведе към Ръмбилоу. — Загубих, така че по-добре се грижи за нея.

Мадлин се чудеше дали му вярва. Или му вярваше, или не. Нищо не се беше променило отпреди петнайсет минути. Щом Гейбриъл я беше загубил, значи имаше план.

Щом Гейбриъл имаше план, значи се нуждаеше от помощ.

— О, да. — Ръмбилоу се пресегна и улови ръката ѝ. — Не се и съмнявай.

Как да му помогне?

Мадлин спокойно вдигна ръкавицата си от масата и я подаде на Ръмбилоу.

Не ръката си, ръкавицата си.

Ръмбилоу разбра, че тя е склонила да бъде негова и същевременно му се е подиграла и под цивилизованата маска е прозряла неговия варварски лик.

Гейбриъл отново се наведе към Ръмбилоу и го скри от очите ѝ.

— Ще я оставиш да си събере багажа.

— Разбира се — отвърна Ръмбилоу. Високомерният му тон не съответстваше на гнева в очите му. — Аз не съм никакъв примитивен варварин.

— Лейди Тамзин — Гейбриъл улови момичето за ръката — опаковайте багажа на Мадлин. Уверете се, че тя разполага с всичко необходимо за дълго пътуване. С всичко необходимо за опасно пътуване.

В този момент на Мадлин ѝ просветна. Разбра какво желае Гейбриъл. Досети се — поне донякъде — какъв е планът му.

— Определено нищо подобно няма да правя! — Очите на Тамзин блеснаха гневно.

Изведнъж всички заговориха едновременно: „Не можете...“, „Тя не може“, „Плачевно“, „Жалко!“ „Потресаващо“.

Мадлин спря тази глъчка с едно махване на ръката.

— Багажът ми вече е събран. По-миналия ден с Тамзин се опитахме да си тръгнем оттук, но хората на мистър Ръмбилоу ни спряха.

Отново се разнесоха възклицания: силни и тихи, мъжки и женски, едни насочени към Ръмбилоу, други към Гейбриъл, трети към Мадлин.

Мадлин се обърна към Тамзин и изрече много бавно и много сериозно:

— Моля те, донеси ми чантата, която опаковах.

— Не възнамеряваш да ходиш никъде, нали? — Тамзин очевидно се чудеше дали Мадлин не е полудяла.

Суматохата поутихна и всички се напрегнаха да чуят тази размяна на реплики.

— Бях заложена с мое съгласие. Ще изпълня своята част от уговорката. — Мадлин решително положи ръка върху рамото на Тамзин. — Сега, приятелко моя, трябва да ми донесеш чантата.

От удивление Тамзин зяпна с широко отворена уста.

— Моля те, Мадлин, недей... той е... — тя хвърли поглед към Ръмбилоу. — Той е ужасен. Отдавна показва, че е ужасен, а сега... Просто недей!

— Тамзин, ако си ми приятелка, прави каквото ти казвам — отговори Мадлин с искреност, породена от отчаянието.

Тамзин неохотно кимна и се спусна към вратата. Един лакей ѝ препречи пътя.

— Пусни я — нареди Ръмбилоу. — И освен това, лейди Тамзин...

Тя го погледна право в очите.

— Слугите са мои хора. Ако извършиш някоя глупост, ще убия майка ти и баща ти.

Очите на девойката се отвориха още по-широко и тя затисна устата си с юмрук.

— Какво значи това, че ще ни убиете? — Червендалестото лице на лорд Табард стана бледо като тебешир.

— Тамзин, побързай, моля те — подкани я Мадлин.

Тамзин хукна.

— Затворници ли сме? — прогърмя гласът на мистър Пейборн.

— Какво искаше да каже нейна светлост с това, че не са могли да си тръгнат? — попита мистър Дарнел.

— Откъде-накъде ще тръгвате така с дъщеря ми? — обърна се към Мадлин лейди Табард.

— Да, Ръмбилоу, за какво са ти всички тези мъже? — настоя лорд Ачард.

„Сега откриват в каква опасност са“ — отвратено си помисли Мадлин. — „Не можеха ли да го открият по-рано, докато Ръмбилоу ги водеше като овци на заколение?“

Ръмбилоу бръкна под масата, извади пистолет и го насочи към мистър Пейборн.

— Затворници? По-лошо. Освен ако не изпълнявате точно нарежданията ми, гответе се за разстрел.

Една от госпожиците Ачард изпищя.

— Папа! — Мис Пейборн се притисна към баща си. Пистолетът на Ръмбилоу се насочи точно към момичето.

— Ако искаш да пощадя дъщеря ти, Пейборн, тя трябва да ми даде перлите, които носи около мършавата си шия.

Пейборн и дъщеря му стояха като заковани и само гледаха грозното черно око на пистолета.

— Мистър... Ръмбилоу! — Гръдта на лейди Табард се разтrese, докато тя си поемаше дъх. — Какво си въобразявате, като насочвате пистолет срещу това младо момиче?

Сякаш някакъв демон се бе вселил в тялото на Ръмбилоу. Очите му се присвиха, устните му се опънаха в тънка линия.

— Дай ми ги сега!

Мис Пейборн ахна ужасено и посегна към закопчалката. Баща ѝ я избута зад себе си.

— Не знам какво си въобразяваш, Ръмбилоу, обаче...

Ръмбилоу насочи пистолета към него.

— Пръстените. Кутийката за енфие. Сега!

— Не ви разбрах! — изкрюка мистър Пейборн. Двойната му брадичка се тресеше от възмущение.

— Ще разбереш — закани се Ръмбилоу, кимна на хората си и изведнъж всеки от тях измъкна пистолет.

Мосю Вавасьор прегърна домочадието си, сякаш можеше да го защити с мършавото си тяло.

— Това е злодеяние! — извика той.

— Да. Аз съм крадец и негодник — а вие така и не се досетихте. — Презрението на Ръмбилоу гореше и пареше като киселина. — Вие сте куп абсолютни идиоти...

— Мистър Ръмбилоу, мерете си приказките! — Лейди Табард още не бе уплашена.

— Затваряй си плювалника, стара чанто! — Пистолетът описа кръг около гостите. — Всички вие, тъпащи такива, ме мислехте за благородник. Точно като вас. Сега ще си платите за глупостта. — Той посочи тълпата с ръкохватката на пистолета:

— Оскубете ги, момчета. Пълнете шепа.

Лакеите с ръмжене започнаха да обират всяка скъпоценност.

Младите дами ревяха.

Хърт вдигна юмрук, за да защити майка си. За старанието си получи удар с пистолет в главата. Той се строполи на пода в безсъзнание. Лейди Марджърисън коленичи до него и започна да хълца, докато сваляше пръстените си, а лорд Марджърисън се опитваше да подкупи лакея, за да ги остави на мира. Лакеят взе парите, но не си отиде.

Лакеите искаха, аристократите даваха. Забележителна смяна на ролите.

Докато траеше грозната сцена, Гейбриъл се притисна към Мадлин.

— Макалистър? — прошепна в ухото ѝ той.

— Замина преди две нощи и засега ни вест, ни кост.

— По дяволите.

Тамзин влезе пуфтейки в салона. Чантата на Мадлин се удряше в коляното ѝ. Момичето се вцепени, ужасено от гледката на толкова насилие, и не помръдна, преди Ръмбилоу да ѝ направи знак.

— Дай да видя какво има вътре.

Тамзин отиде при него, превита под него тежестта на пътническата чанта. Ръмбилоу я постави на масата и Мадлин бавно си пое дъх.

— Дали ще ви се понравят чорапите ми, мистър Ръмбилоу? — попита тя с нескрита подигравка.

— Ще видим. — Ръмбилоу отвори чантата и надникна вътре. — Ах! — Докато тършуваше из нещата ѝ, той измъкна кутията с тиарата.

— Значи Кемпиън ти я е подарил? Браво.

Той положи кутията на масата и извади ключ от джоба си.

— Значи през цялото време си криел ключа!

— Точно така. — Той отвори ключалката и повдигна капака.

Мадлин се втренчи в невероятното творение от злато и диаманти, рубини и изумруди. Тежка корона. Кралска корона.

Непозната корона.

— Какво е това? — изграчи тя.

Гейбриъл погледна тиарата и се втренчи в Мадлин. Ръмбилоу погали диамантите с дългите си пръсти.

— Това е короната на принц Ренар.

— Това не е тиарата ми! — Шокът на Мадлин беше по-голям от всякога.

— За бога! — измърмори Гейбриъл.

Смехът на Ръмбилоу отначало беше тих, после премина в кресчендо.

— Мислела си, че това е твоята корона? Мислела си, че баща ти я е изпратил? Това ли търсеше тук в мизерната си дегизировка? Това е залогът на принц Ренар. Предполагам, че английската блокада е възпрепятствала участието му.

Мадлин знаеше, че Ръмбилоу е опасен. Знаеше, че е жесток, безпринципен и вероятно луд. Но никой не дръзваше да се присмива на херцогиня Магнус. Тя вдигна ръка, за да го зашлеви.

Гейбриъл я улови за китките.

— Пусни ме — настоя тя.

— Трябваш ми жива — измърмори той точно толкова силно, че да го чуе през какофонията от пищящи жени и крещящи мъже.

Мадлин обаче вилнееше и се мъчеше да се отскубне от хватката му.

— Пусни я! — Ръмбилоу я изтръгна от ръцете му. — Тя е моя.

В този миг Мадлин видя как лицето на Гейбриъл се изкриви от болка и тялото му се напрегна за атака. Помисли си, че ще ѝ се наложи да го озаптява, за да не се нахвърли той върху Ръмбилоу.

Но Гейбриъл се отдръпна.

— Съгласих се, че е твоя.

— Не я докосвай. — Ръмбилоу я прегърна през раменете.

Гейбриъл кимна.

— Лорд Кемпиън! — Тамзин трепереше от възмущение. — Как може да търпите това?

Мадлин преглътна. Едно беше да се довери на Гейбриъл, друго беше Ръмбилоу да я докосва. Усещането беше по-неприятно дори от целувките на онези четирима мъже и половина. През ръцете му в тялото ѝ проникваха злобата, отчаянието и устрема към победа, които тласкаха този мъж. Той беше причинил толкова смърт и разруха. Мадлин го презираше, но и се боеше от него.

— Носите ли си всичко необходимо, ваша светлост? — Гейбриъл посочи чантата ѝ. — Предполагам, че ще напуснете родна почва.

Ръмбилоу натъпка короната обратно в чантата.

— И то на френски кораб. Какво приключение те чака, скъпа моя херцогиньо!

— Хм. Да — отвърна Мадлин, докато тършуваше в чантата за кобура от черно кадифе. За един ужасен момент ѝ се стори, че е изчезнал, и сърцето ѝ заби като лудо. Но после напипа черното, кадифе и облекчено въздъхна.

— Какво е това там? — Резкият глас на Ръмбилоу беше изпълнен с подозрение.

— Чантичката ми. — Тя повдигна кобура и му го показа. — Предполагам, че няма защо да се плашиш от една дамска чантичка. — Тонът ѝ беше подигравателен напук на подозрителността му. — Или може би смяташ, че вътре има нещо, което хапе!

Той не отговори, но Мадлин долови лекия мирис на пот и страх, който се излъчваше от него. Беше стигнал чак дотук и искаше да избяга, преди да се е озовал в собствения си капан.

— За какво ти е чантичка?

— Аз съм жена. — Тя го погледна право в очите. — Веднъж месечно...

— Добре. — Ръмбилоу пребледня. — Добре. Дръж си чантичката.

Понякога — макар и твърде рядко — да си жена си имаше своите предимства.

— Ваша светлост, бяхте прекалено откровена — немощно възрази лейди Табард, докато сваляше диамантите си.

Мадлин промуши кобура през китката си и го хвана както би постъпила жена, която държи в кесията си носна кърпичка и няколко

монети. Ала тежестта на пистолета и действаше успокоително, защото сега имаше оръжие и съдбата на пътническата чанта вече нямаше значение.

Тя се обърна Гейбриъл, който бавно наклони глава. Погледна го само веднъж. За да си вдъхне увереност.

Пред лицето на вероятната смърт Мадлин изведнъж осъзна, че не ѝ трябва увереност. Не искаше Гейбриъл да изпитва вина заради предателството си. От него тя искаше само едно — любовта му. Но не бе сигурна дали я има.

— Я чакай. — Лорн насочи пистолета си към Ръмбилоу. — Тази корона ще я делим наравно с останалата плячка.

— Първо отивам с херцогинята в спалнята за едно бързичко — каза Ръмбилоу с жест, едновременно вулгарен и красноречив.

Мадлин погледна отчаяно към Гейбриъл, който имаше безочията да изглежда облекчен.

— Не го гледай. — Ръмбилоу разтърси ръката ѝ. — Той няма да те спаси.

Тогава ще трябва да се спася сама.

Обича ли ме Гейбриъл? Мадлин трябваше да си зададе този въпрос.

— Искам си моята част сега. — Лорн продължаваше да държи Ръмбилоу на прицел.

— Да не мислиш, че мога да я разделя на парчета с голи ръце? Гледай си работата и заплашвай с това един от тях. — Ръмбилоу посочи с палец отчаяните аристократи. — Няма как да се измъкна от спалнята без да ме видите. Скоро ще се върна. Ето. — Той подаде една торба на Мадлин и се обърна към Лорн. — За да не ти хрумне да изчезнеш с плячката.

— Не можеш да я вземеш — възпротиви се лакеят. Големия Бил се изправи зад Лорн и го цапна по главата. Лорн му налетя, но Големия Бил му заби един в мутрата и онзи се свлече на пода като чувал с картофи.

— Ръмбилоу ще ѝ се порадва малко. — Големия Бил изгледа Мадлин яростно. — После всички ще я минем.

Мадлин притисна ръка към гърлото си. Лорн разтърка окървавения си нос и измънка:

— Не искам да я минавам. Искам си парите.

— Скоро ще се върна, за да отворя сейфа и да разделя пачките. — Тонът на Ръмбилоу стана саркастичен. — Ако искате, може да поставите охрана пред вратата.

Ръмбилоу поведе Мадлин към вратата и Гейбриъл ги изпрати с поглед. Мадлин крачеше бавно и отпуснато. Както обичайно, движенията ѝ бяха пропити с чувственост и увереност, подходящи за жена родена с богатство и привилегии. Изглежда не осъзнаваше — или не се интересуваше — че върви върху тънък лед.

Но Гейбриъл я познаваше добре. Знаеше, че Мадлин добре разбира опасността, която Ръмбилоу представлява за нея. За всички. Тя щеше да направи необходимото, за да спаси човешки живот, и за да изправи Ръмбилоу пред бесилото.

Мадлин беше най-храбрата жена — най-храбрият човек — който Гейбриъл познаваше. Докато я гледаше как изчезва през вратата, той искаше да хукне след нея, да я изтръгне от лапите на Ръмбилоу, да го убие, задето се е осмелил да докосне неговата жена. Единственото, което го възпираше, беше дълбокото желание да си отмъсти за Джери, нуждата да залови френския кораб, който безнаказано плячкосваше английския бряг и увереността, че Мадлин ще му стъжни живота, ако се издъни сега.

Беше й казал да му се довери. Сега беше негов ред да й се довери относно залавянето на Ръмбилоу. В момента за помощ можеше да разчита само на нея.

Игралният салон беше меле от плачещи дами, възмутени лордове и ликуващи крадци.

Гейбриъл забеляза как един брутален лакей е притиснал разплаканата мис Грийн в ъгъла и я опипва похотливо, докато сваля бижутата й. Ръцете му бродеха по тялото й и си позволяваха волности, които всяваха страх у младото момиче и предизвикваха хлиповете му. Това му дойде твърде много: като знаеше, че същото може би се случва и с Мадлин и всеки момент в спалнята може да прогърми изстрел... а той не знае дали Мадлин ще е пред или зад пистолета...

Гейбриъл беше наясно, че трябва да отпусне на Ръмбилоу достатъчно време, за да избяга през тунела. Не твърде много — колкото да го отведе при кораба. Междувременно щеше да влезе в действие тук. Той изсули острието от ръкава си, изправи се зад лакея и го притисна към врата му.

— Пусни я — изръмжа той — и ми дай оръжието си.

Плещестият лакей се изсмя.

— К'ъв си ти, че да ме плашиш с тая ножка?

— Никой. — Гейбриъл заби кокалчета в адамовата ябълка на негодника, и когато мъжът изхърхори и се преви надве, той вдигна една масичка и го фрасна по главата.

Пистолетът изхвърча. Лакеят падна по лице на каменния под и си счупи носа. Гейбриъл чу звука от пращящия хрущял и видя локвата кръв.

Един от другите лакей направи крачка към Гейбриъл. Гейбриъл го погледна и зае бойна позиция с нож в ръка:

— Ела, ела. Ако знаеш как ме сърбят юмруците.

Лакеят се омете. По-лесно беше да обира жените. Проблеми не му трябваха.

Гейбриъл вдигна пистолета, затыкна го под колана си и се отпрати към вратата. Подмина Големия Бил, който държеше под око вратата на спалнята и следеше дейността в игралния салон с пистолет в ръка. Така значи. Големия Бил нямаше много вяра на господаря си. Големия Бил можеше да бъде използван. Големия Бил можеше да се окаже ценен.

— Хайде, идвай — викна му Гейбриъл.

— Ей, ти къде отиваш? Я се връщай. Ограбваме ви!

— Всъщност Ръмбилоу не е там.

— Как да не е?! — Гейбриъл успя изцяло да прикове вниманието на Големия Бил.

— Не е. — Гейбриъл закрачи заднешком по коридора и дружески погледна Големия Бил, който първо помисли усилено със зяпнала уста, после последва Гейбриъл.

— Защо да те слушам, по дяволите? Ти ми открадна жената!

— Тя е херцогиня. — Гейбриъл не изпускаше от поглед пистолета. — Никога не ти е била жена.

Големия Бил оголи изгнилите си зъби.

— Знам какво искат жените, а тя ме искаше.

Гейбриъл допря ухо до вратата, но не чу нищо. Нищичко.

Никакви писъци. Никакви изстрели.

— От колко време ги няма? — попита той.

— Ми... не зная — изпелтечи Големия Бил. — Десет минути.

— Значи не е късно. — За тези десет минути Ръмбилоу беше срязал тапета, за да открие тайния проход. Мадлин не му създаваше проблеми, така че те бързо са се придвижили под земята. Излезли са при конюшната, взели са коне и са потеглили към рандевуто с кораба.

— Ти чу ли нещо? — попита Гейбриъл и се изправи. — Нещо, каквото и да е.

Големия Бил показа с поглед, че смята Гейбриъл за луд и долепи ухо до вратата.

— Не.

— Ръмбилоу винаги ли е толкова тих, когато се кефи с младо парче?

Големия Бил вдигна глава.

— Не, обикновено има пицци и рев, а сега — нищо.

— Изчезнали са. — Гейбриъл видя как подозрението и удивлението се борят за място върху лицето на Бил. — Избягали са през прохода.

— Пролод ли? Няма никакъв... — Кръвясалите очи на Големия Бил се избистриха.

— Ръмбилоу е измислил начин да заангажира вниманието на всички, докато трае бягството му.

Големия Бил изплю кафява струйка тютюн на лъснатия дървен под.

— Той няма да зареже току-така сто хиляди лири стерлинги. Парите още са в сейфа.

— Нима? — проточи Гейбриъл. — Така ли мислиш?

Големия Бил не се беше доверил на когото трябва, но не беше глупав. Той се прицели в бравата. Гейбриъл си запуши ушите.

Големия Бил простреля ключалката. Изстрелът отекна по коридора. Големия Бил ритна вратата и нахълта вътре. Спря се. Пое си дъх.

В стената зееше черна дупка с човешки размери и разкриваше черните дълбини на подземен пролод.

Мадлин я нямаше. Беше под властта на един неморален, пропаднал крадец.

Точно по плана на Гейбриъл, Вина, тревога и страх бушуваха в кръвта му. Ами ако беше сбъркал? Отмъщението за Джери струваше ли си живота на Мадлин?

Но как би могъл да се откаже от възмездие, когато Ръмбилоу бе причинил толкова злини и направо си просеше да напусне този свят?

Големия Бил се втурна към игралния салон, псувайки мръсно.

Гейбриъл го последва по петите.

От напускането им сцената бе претърпяла промяна. Лорд Ачард посичаше двама лакей със страшния си бастуно-меч, докато те виеха и кръвяха. Лейди Табард криеше Тамзин зад пицните си телеса и под бича на гневния й език техният нападател се обърна в бягство, като преди това изкозирува от силен уплах. Камериерът на мистър Дарнел бе повален на пода от юмрук в лицето и сега кървеше. Мистър Дарнел стоеше до него и го бранеше с хъс, който обикновено се вижда само на професионалния боксов ринг.

— Казах му на Ръмбилоу, че така няма да стане — яростно прошепна Големия Бил. — Казах му, че ще се бият до последно, ако любимите им са застрашени.

Когато някакъв лакей вдигна пистолета си, за да застреля лорд Ачард, Големия Бил сграбчи оръжието на един от кохортата си и застреля лакея в гърба. Човекът падна в предсмъртна агония. Стаята потъна в шокирано мълчание. Димът от пистолета обвиваше Големия Бил, когато той заговори намръщено:

— Не бива да стреляте по благородниците, малоумници такива. Ще ви намерят и бесилото не ви мърда.

Крадците смутено запристъпваха от крак на крак и увесиха носове.

Доволен, че ги е сплашил едно хубаво, Големия Бил се втурна към сейфа и коленичи до него. Извади ключ от джоба си — дотук с твърдението на Ръмбилоу, че имало само два ключа за сейфа — и отвори вратичката. Разпиля кесиите на пода, срязва връзките им... и откри бели листове хартия.

Гробна тишина.

— Къде са парите? — попита мистър Пейборн.

— И аз т'ва искам да знам — изпъчи се един лакей. — Къде са проклетите пари?

— Копеле — промърмори Големия Бил.

— Парите някой ги е омел. Отдавна. — Хладният поглед на Гейбриъл заплаши негодниците с въжето на бесилката. — Май и вие отдавна трябваше да сте се омели.

Един от лакеите захвърли скъпоценностите, които стискаше в ръка.

— Знаех си, че е прекалено лесно — заяви той, вдигна прозореца и скочи навън.

Битката между джентълмените и крадците се поднови, но този път силите бяха променени. Джентълмените знаеха, че лакеите не ще дръзнат да ги застрелят. Лакеите знаеха, че са малочислени.

— Копеле — отново избухна Големия Бил и с отвратен поглед се запъти към вратата.

Гейбриъл го последва по петите. Големия Бил знаеше накъде отива. Само дано стигнеха навреме...

Обичаше ли я Гейбриъл?

Мадлин и Ръмбилоу излязоха от мрачния, потънал в мръсотия и паяжини тунел. Мадлин се изкашля при първата глътка чист въздух, но Ръмбилоу не й даде време да изтупа прахта от дрехите си. Той наложи бързо темпо и я повлече към конюшната.

Мадлин не се съмняваше, че Гейбриъл ще я последва. Той беше почтен мъж, който бе изискал и спечелил доверието й. Тя вярваше, че той ще дойде след нея, но защо? Защото честта му го налагаше? Защото искаше да хване Ръмбилоу и да си отмъсти за Джери? Или защото не можеше да понесе мисълта да я остави в ръцете на Ръмбилоу?

Обичаше ли я Гейбриъл?

Щеше ли някога да узнае? Защото един от двамата им можеше да умре.

Чантата я удари по пищялката. От надвисналите сиви облаци ръмеше ситен дъждец. Навъсеното небе бе в унисон с настроението й.

Знаеше какво иска Гейбриъл така, сякаш той ясно й го бе казал. Желанието му беше тя да придружи Ръмбилоу до мястото на рандевуто му, за да може гарнизонът да го плени заедно с кораба, който го чакаше, а после да го предаде на правосъдието. Тя разбираше всичко това, но ако нещо се объркаше — а вече твърде много неща се бяха объркали — и я убиеха, щеше ли Гейбриъл да плаче? Щеше ли да си спомня за нея с обич? Или щеше да я запомни като най-голямото бедствие в живота си?

Тя искаше, тя се нуждаеше от увереността, че неутолимата й потребност за близост, нейният копнеж, нейното желание е споделено. Всичко, което той искаше от нея, тя искаше от него.

Стигнаха до конюшната и Ръмбилоу разбуди коняря.

— Хей! Пригответи кабриолета. Впрегни сивите жребци на Кемпиън. Действай!

Конярят погледна дъждеца, погледна и Ръмбилоу, но криво-ляво се изправи на крака.

— Да, мистър Ръмбилоу, сър. Както заповядате.

Докато конярят се оправяше с кабриолета, Ръмбилоу се облегна на стената и се усмихна на Мадлин.

— Бива си ме, а? Познах те още първия път, когато те видях.

Мадлин остави тежката чанта в краката си и разтри схванатата си ръка.

— Много си те бива.

— Знаех си, че някак си ще ми влезеш в работа, но никога не съм си представял, че ще те спечеля. — Той толкова внезапно се изправи над нея, че тя подскочи. — Дай цуни-гуни.

— Нека първо излезем на пътя — каза тя с най-бодрия си тон, който пазеше, за да разубеждава баща си от налудничавите му планове. — Гейбриъл не е глупак. Скоро ще ни последва по петите.

— Ще му се наложи да разбие вратата на спалнята, а това няма да стане още дълго. Лакеите ми ще се погрижат да е зает с други неща.

Мадлин притисна ръка към гърдите на Ръмбилоу и го изгледа с безмълвно възхищение.

— Мисля, че си планирал всичко превъзходно. Бих казала, че си пипал с ръка на гений.

— Гений? — Той зарови лице във врата ѝ.

— Залъгал си лакеите с обещанието да оскубят семействата на оскубаните от теб комарджии. — Едва се въздържеше да не го цапардоса под брадичката, както бе направила с Големия Бил. Вместо това продължи да говори. — Играчите са толкова загрижени за сигурността на домочадията си, че не отвърщат на ударите, а лакеите толкова се забавляват от обира на стадо богати гъски, че не се замислят дали пък не си отмъкнал залозите.

Ръмбилоу вдигна глава, подпря се на стената и поласкана усмивка затрептя на устните му.

— Умно. Откъде знаеш, че прибрах парите?

Мадлин не знаеше, преди той да потвърди подозренията ѝ.

— Ти си интелигентен и въобще не ти е хрумвала мисълта да заминаваш без тях.

Конярят се показва иззад ъгъла.

— Кабриолетът е готов, сър, но дори с гюрука, пак ще се измокрите. — Той проточи врат към небето. — Ако въобще разбирам нещо от време, дъжд ще се лее като из ведро.

— Все едно. Да тръгваме. — Ръмбилоу улови Мадлин за ръката и я бутна към вратата.

Тя не помръдна.

— Чантата ми. Короната е вътре.

— Добре тогава.

Мадлин грабна чантата — все пак можеше да използва някой ремък, за да завърже Ръмбилоу, ако имаше късмета да излезе победител от схватката им — и бързо се отправи към откритата двуколка. Ръмбилоу ѝ помогна с качването.

— Сам ли ще карате, сър? — попита конярят.

— Разбира се. — Ръмбилоу се покатери и пое юздите без да сяда. Едно изплющяване с камшика и жребците потеглиха.

Движеха се бързо и прецапваха през локвите. Когато оставиха Шалис Хол зад гърба си, Ръмбилоу се взря във вдовишката къща, сякаш се страхуваше, че ще бъде разкрит.

Добре. Значи се боеше от преследване, а ръцете му бяха заети с карането на двуколката.

— Къде отиваме? — Мадлин пренебрегна капките дъжд, които проникваха под кожения навес, и огледа вътрешността на кабриолета.

— При заливчето на Адриан. Корабът се е скрил зад него, а лодката ни очаква на брега. Докато се стъмни ще бъдем във Франция.

Ръмбилоу беше закачил пистолет на колана си и бе закачил пушка в голям, хлабав джоб отдясно на палтото си така, че да е защитена от дъжда.

— Чантичката ти не е особено хубава — подхвърли той с изключително гаден тон. — Може би, ако ми угодиш, ще сменя гардероба ти в Париж.

Париж? Само Париж не.

— В Париж ще ме хвърлят в затвора.

— Колко черен е животът понякога. — Ръмбилоу се направи, че бърше сълзите от очите си.

Значи възнамеряваше да я използва и до няколко дена да приключи с нея. Дали планираше да я предаде на френските власти? Те вероятно щяха да му платят добре за една английска херцогиня,

която да предложат за откуп на баща ѝ, който пък я беше обещал на мистър Найт.

— Колко добре си планирал всичко. — Той нямаше други оръжия освен тези, които виждаше. Ръмбилоу разполагаше с два изстрела, тя — с един. Но той не подозираше, че тя въобще разполага с нещо. Следователно Мадлин имаше предимство, но то надали щеше да компенсира силата му и бруталните умения, придобити на улицата.

Каквото и да беше намислил Гейбриъл, по-добре да побърза.

— Не разбирам — поде тя. — Защо не открадна залозите още първата вечер? Защо бяха всички тези преструвки?

— За удоволствие. Беше ми приятно да очаровам всички, и те да повярват, че ги харесвам, че организирам честна игра. — Ръмбилоу управляваше юздите с подчертана елегантност, сякаш се възхищаваше на собствените си умения. — Кеф.

— Мога да разбера, че ти е било забавно. Но да изчакаш последната минута, за да си тръгнеш! Това е... рисковано. — Зад един завой колелата затънаха в калта и кабриолетът се килна. Мадлин настърхна и се приготви за скок, в случай че возилото се катурне.

Ръмбилоу безмилостно налагаше конете и крещеше:

— Не спирайте, лентяи!

Мадлин потръпна. Дося ѝ се да изтръгне камшика от ръката му.

Сивите жребци най-сетне успяха да изтеглят двуколката.

— Така е по-добре — похвали ги той, после се обърна към Мадлин с нормален глас. — Изобщо не беше рисковано. Големия Бил единствен от всички ме познава достатъчно добре, за да заподозре някоя измама, а глупакът му с глупак ме има за брат.

Соленият бриз духна в лицето ѝ.

— Значи никога преди не си го предавал?

— Никога. Но когато почна да те ухажда, разбрах, че е навирил нос.

— А това е позволено единствено на теб. — Видя гневното изражение на Ръмбилоу и за момент бе обзета от страх, който бързо се замени с чувство на триумф. Искаше да постави Ръмбилоу в положението на атакуван. Искаше да отслаби защитата му.

Той овладя гнева си и ѝ отправи една от онези заслепяващи усмивки.

— Да, това е позволено единствено на мен. — Той я погали по бузата. — Не се тревожи, моя малка херцогиньо. Ще ти хареса с мен.

Превземките му добиваха плашещи пропорции. Мадлин извърна глава и се загледа в брулените от вятъра дървета и храсти. Надяваше се да зърне Макалистър и хората му. Къде се губеха? Беше ли се случило нещо с Макалистър?

Вече бяха много близо до брега. Скоро щяха да пристигнат в заливчето, кръстено на римския император Адриан.

Не можеше да се качи на френския кораб. Трябваше да развърже езика на Ръмбилоу, да го забави с приказки, докато... докато Гейбриъл дойдеше тук. *Побързай, Гейбриъл. Побързай.*

— Игра до самия край, за да докажеш, че можеш да победиш всеки комарджия, нали?

Ръмбилоу се изкикоти маниакално. Мадлин откри, че сега звукът я плаши не по-малко от преди.

— Особено Кемпиън. Надиграх стария ти любовник, най-добрия комарджия в цяла Англия, и му отнех жената — Ръмбилоу положи ръка върху рамото ѝ. Погали го. — Сега ще се превърна в легенда. Вкусът на победата е сладък и ще ми е почти толкова сладко да те обладая. Имам херцогиня — само за мен!

Призля ѝ, но тя отказа да се поддаде на гаденето.

— При това не си някоя грозница.

— Ще ми завъртиш главата с комплиментите си. — Трябваше да смени темата. — Къде са парите?

— Извадих ги от сейфа почти непосредствено след поставянето им там. — Той посочи зад гърба си. — Заключени са в багажника.

Мадлин се обърна, но не видя нищо, освен кожения гюрук.

— Нищо чудно, че си забранил на всички да напускат имението. Можеха да отпътуват със същия кабриолет, и какво щеше да стане тогава?

— Съвсем правилно. Много си умна за аристократка — снизходително я похвали той.

Думите му, тонът, с който бяха изречени, я вбесиха. Тя се усмихна ледено и отговорът ѝ съдържаше цялото достойнство на нейните род, потекло и история:

— Много си нагъл за негодая.

Ръката му се устреми към лицето ѝ.

Тя попречи на удара с ръката си, конете затанцуваха настрани и кабриолетът почна да се клати напред-назад. Черното кадифе се залюля и тежкия пистолет вътре фрасна Ръмбилоу по лакътя.

— Гледай си карането! — извика тя, но твърде късно. Ръмбилоу бе непоколебим.

Той жестоко накара конете да спрат и прибра поводите.

— Какво държиш вътре? Дай ми го! — Той сграбчи чантичката.

Мадлин размаха свирепо кадифения кобур и изпита удоволствието да забие тежкия пистолет в ребрата му.

Той падна по гръб с едно осезаемо „Ааа!“

Мадлин скочи към стълбичката. Сърцето ѝ слезе в петите.

Ръмбилоу посегна към нея и успя да я сграбчи за полата.

Наборът на кръста ѝ се скъса. Мадлин загуби равновесие, пропусна стъпалата и падна от двуколката. Калта и протегнатите ѝ ръце омекотиха падането. Удари си лошо корема и изведнъж не можеше да си поеме въздух.

Близо до нея, прекалено близо, конете буйстваха и копитата им я опръскаха с кал. Колелата на кабриолета се въртяха ту напред, ту назад. В главата ѝ пък сякаш стадо други коне започна да думка с копита. Може би ударът беше помътил разума ѝ? Мадлин се претърколи по гръб и криво-ляво се изправи на крака. Бръкна в чантичката, напипа пистолета и го извади.

Ръмбилоу стоеше в кабриолета и се мъчеше да измъкне пушката от джоба си.

Вятърът огъваше дърветата. Дъждът се стичаше по лицето ѝ.

— Пусни оръжието! — заповяда тя. — Горещете!

Беше забравила да извади пистолета от елегантния кобур. Ръмбилоу я зяпна. И се разсмя.

— Иначе какво ще направиш? Ще ме застреляш с чантичката си?

С едно дълго и плавно движение той намести пушката на рамото си.

Мили боже, налагаше се да го застреля! Мадлин дръпна петлето, набеляза го и се прицели в сърцето му.

И точно тогава иззад завоя се появи Големия Бил, яхнал един голям пъстър жребец.

— Копеле! — изкрещя той, размахвайки пистолет. — Мръсно, крадливо копеле!

Пушката плавно се пренасочи и Ръмбилоу простреля Големия Бил в стомаха.

Алени цветя цъфнаха под ребрата на Големия Бил. Той изпищя, нечленоразделен вик на гняв и болка, разпери ръце, сякаш за да прегърне смъртта, и се строполи от коня си в крайпътната трева.

Жребецът се изправи на задните си крака, прескочи бившия си ездач и препусна в галоп право към Мадлин. Тя залази към храсталака, за да се дръпне от пътя му. Жребецът изтрополя толкова близо до нея, че топлият му дъх я лъхна в лицето.

Изправи се олюляване. Постепенно идваше на себе си. Бе изгубила пистолета си.

Ръмбилоу отново се разсмя, сякаш нямаше намерение да спре.

Ужасният му смях — смях на луд — неспирно ехтеше във въздуха. На Мадлин и се прищя да си запуши ушите.

Той издърпа второто оръжие от колана си.

Мадлин започна неистово да се оглежда за пистолета. Зърна черното кадифе в един гъсталак. Зърна как пистолетът стърчи от кобура. Хвърли се към него, ала знаеше... знаеше, че е твърде късно.

Ръмбилоу още се смееше. Видя, че се е хвърлила към пистолета, но продължаваше да се смее.

Тя щеше да умре. *Гейбриъл!*

Проехтя изстрел. Но тя не почувства нищо. Нито пареща болка, нито немощ. Ръмбилоу спря да се смее. И се олюля. Мадлин сграбчи пистолета си, дръпна петлето, прицели се. — и видя как Ръмбилоу пада със зейнала на гърдите рана. На хубавото му лице беше изписана изненада.

Нещо не се връзваше.

Тогава Гейбриъл препусна напред по пътя и всичко си дойде на мястото. Той захвърли димящата си пушка и рухна на неоседлания сив скопец. Гърдите му се надигаха и спускаха.

Той беше убил Ръмбилоу. Беше спасил живота ѝ, а сега я гледаше, сякаш тя беше въплъщението на всичките му мечти.

— Гейбриъл! — Мускулите ѝ, схванати от напрежението, я боляха, докато тя бавно сваляше пистолета. — Гейбриъл! — Тя залитна към него.

Той скочи от коня и тръгна към нея.

Срещнаха се на изкаляния път. Вятърът фучеше, дъждът се лееше все по-силно, но те не забелязваха нищо. Бяха отмъстили за Джери. Бяха освободили света от един негодник с черно сърце. Бяха живи. И се обичаха.

Гейбриъл така я притисна в обятията си, че тя остана без дъх.

Но Мадлин не се нуждаеше от въздух. Нуждаеше се от Гейбриъл. Тя наклони глава и обсипа челюстта му с безумно-страстни целувки. Устата ѝ се напълни с дъждовни капки, можеше да се удави, но не я интересуваше. Не и докато бяха заедно. Гейбриъл плени устните ѝ със своите и я целуна, сякаш тя беше душата му, сърцето му и той не можеше да живее без нея.

Мадлин искаше да говори, да му каже какво изпитва. Вместо това тя се опияни от вкуса на Гейбриъл, от уханието на Гейбриъл, от великолепната топлина, която се излъчваше от Гейбриъл, от невероятното чувство за близост с Гейбриъл.

Най-накрая, след много време, той сведе поглед към нея.

— Щях да бъда по-щастлив, ако не ме ръгаше с този пистолет в ребрата.

— Какво? О! — Тя видя, че още стиска пистолета с побелели пръсти. Не можеше да повярва, че всичко е приключило. — Страх ме беше да го пусна.

— Мади, не ме интересува колко отличен стрелец си, не ме интересува, че си херцогиня и най-сръчната жена, която познавам, следващия път, когато си имаме вземане-даване с негодник, все едно голям или малък, искам да пициш и да припадаш.

Тя се изкикоти на ниския му и напрегнат глас. Той не се усмихна. Той не се шегуваше.

— Така поне ще знам къде си. Поне ще знам, че мога да те защита.

Мадлин започна да хълца и погали мократа му буза.

— Безпокоеше ли се за мен?

— Дали съм се безпокоял? — Той се изсмя дрезгаво. — Не разбра ли, че нарочно изгубих играта?

— Подозирах го. Стоях зад теб, нали се сецаш? — Мадлин поклати глава. — Никога няма да узнаеш какво ми костваше да не се разкрещя, като гледах безобразната ти игра.

— Мога да си представя. — Той още не се усмихваше. — Прецаках играта, защото знаех, че ще удържиш на думата си и ще тръгнеш с него.

— Толкова сигурен ли беше? — На Мадлин вече не ѝ беше забавно.

— Закле се, че ще ми се подчиняваш във всичко. Закле ми се преди четири години. Освен това си херцогиня Магнус. — Гейбриъл извърна поглед, сякаш гледката на чувствата, изписани на лицето ѝ, щеше да му е непоносима.

Тя нежно го накара да я погледне в очите.

— А аз знаех, че имаш план.

— План! Сигурно и така може да се нарече. Трябваше ми помощ и без Макалистър ти остана единствената ми надежда.

— Единствената ти надежда? — Мадлин се усмихна. — Това ми харесва.

— На мен пък не. Да съм зависим от любимата жена, да я изпратя на опасност, само защото знам, че тя има пистолет и може да стреля с него! — Гейбриъл поклати глава. Изражението му беше смесица от ужас и отчаяние.

— Наистина нямах нищо против. — Сега, когато добрият край беше оправил всичко, Мадлин откри, че наистина няма нищо против. — Искаше да придружа Ръмбилоу до залива с френския кораб и да го задържа, докато ти дойдеш с войниците си.

— Хвала на господата, че не се наложи.

— Гейбриъл, честно: знаех, че няма да ме заложиш и загубиш, освен ако не се налагаше да спреш Ръмбилоу. Вярвах ти, Гейбриъл. Имах ти доверие.

— Но не мина без съмнения, когато те загубих.

Мадлин се поколеба дали да отговори, но честността я задължаваше.

— Ти ми каза, че не си като татко. И това е вярно. Ти си напълно различен. Мога да разчитам на теб. Ти си отговорът на всичките ми мечти.

Той я погледна и кимна рязко, знак, че е приел тържествената ѝ декларация.

— Можеш да разчиташ на мен, но знаеш ли колко ме беше страх? Как съм яздил без седло като някакъв обеднял рицар, за да ти се

протичам на помощ? Как се чудех дали ще стигна навреме? Дали ще те заваря жива? — Той целуна крайчеца на пръстите й. — Чудех се дали ще ми простиш, задето те проиграх, задето те загубих, задето те изпратих на опасност, въоръжена с нищо и никакво пистолетче. Боже мили, Мади, как бих могъл да изкажа...

Зад тях се разнесе слаб шум.

Гейбриъл настръхна и се огледа през рамо.

— Какво... — Мадлин също се огледа.

Големия Бил беше изпъзлял до тях и сега се изправяше с пистолет, насочен право към сърцето на Мадлин.

— Кучка — прошепна той.

Тя вдигна своя пистолет и дръпна спусъка.

Големия Бил — също.

Гейбриъл се хвърли пред нея.

Оръжията изтрещяха едновременно.

Гейбриъл рухна върху нея. Тя го улови в прегръдката си и бавно се свлече на колене под тежестта му.

Куршумът го беше уцелил. Мили боже, Гейбриъл бе прострелян.

— Гейбриъл! — Мадлин сви колене и го положи в скута си, мъчейки се да не го изпусне в калта. — Гейбриъл! — Тя притисна ръка към гърдите му и усети дишането му. Той беше жив. Но... Мадлин опипа гърба му и откри раната — малка и ужасна — на дясната плешка. Ръката й се оцапа с кръв, която дъждът скоро отми. — Моля те, Гейбриъл!

Той раздвижи устни.

Мадлин сведе ухо до устните му.

— Какво има? Кажи ми.

— Спри да ми крещиш — бавно изрече той. — Добре... съм.

— Не ти крещя. — Мадлин се изправи. — А и ти не си добре.

— Можеше да е по-зле. — Гейбриъл отвори очи и се взря в сивото буреносно небе. — Можеше да вали.

Мадлин нежно махна шалчето от врата му.

— Не си забавен. — Но поне говореше. И поне щеше да живее — ако успееше да спре това кървене.

— А чувството ти за хумор къде остана? — Той с усилие си пое дъх. — Уби ли го?

Дори не се налагаше да погледне тялото, простряно в храстите.

— О, да.

— Такова е моето момиче. — Гейбриъл мъчително си поемаше дъх. — И аз бих убил за теб.

— Вече го направи.

— Бих дал живота си за теб.

— Да не си... посмял! — Мадлин здраво затегна шалчето около раненото му рамо. — Да не си посмял! — Тя се огледа. Имаше нужда от помощ, а наоколо нямаше никой.

— Дяволите го взели Макалистър! Един път да копнея за присъствието му, и него да го няма!

Гейбриъл се изсмя хрипливо.

— Ще успееш ли да се качиш в кабриолета с моя помощ?

— С твоя помощ. — Присвитите му очи бяха извори на болката. — Остани с мен.

— Разбира се, че ще остана с теб.

— Завинаги.

— Завинаги. — Глупавите сълзи напиреха в очите ѝ. — А завинаги е адски много време, но за да видиш колко трябва да оживееш.

— Такова е моето момиче. — Той се усмихна и бавно повдигна ръка, за да отметне влажните кичури от лицето ѝ. — Прощаваш ли ми, задето те зложих? И загубих?

— Разбрах смисъла на действията ти. — За какви глупости се тревожеше този мъж, при положение, че и двамата имаха сблъсък със смъртта, а той бе полегнал на калния път с огнестрелна рана в рамото си.

— Въобще не ми пука за разбирането ти. Искам прошка.

— Прощавам ти!

Той я дръпна за косата към себе си и се взря в очите ѝ.

— Мади, обичам те.

Тя изпсува, когато видя как червената кръв се процежда през финия бял лен.

— Значи ли това, че не ме обичаш?

— Обожавам те. Обичам те. — Тя откъсна лента от колана си и я завърза върху шалчето. — И много ще се развълнувам, че чувствата ми са споделени — когато се озовеш върху легло, а някой доктор вади куршума от рамото ти.

— Значи и ти ме обичаш.

— Щеше ѝ се да му каже да млъква, да си пести дъха, но точно сега помежду им не биваше да съществува нищо недоизказано.

— Винаги съм те обичала. Мислиш ли, че щях да правя *онова*... с теб... ако не те обичах?

— Какво ли е „*онова*“? — Гейбриъл малко заваляше думите, но пак се усмихваше.

— Ще ти покажа, когато се пооправиш.

— Ще оздравея бързо.

— Дано. — Мадлин не можеше да устои по-дълго. Наведе се и впи устни в неговите. И двамата бяха мокри и кални, но устните му бяха топли и плътни — и изпълнени с живот.

— Обичам те — промърмори тя. — Обичам те, обичам те.

— Ще се ожениш ли за мен?

— Да. — Преди тя беше казала „да“, но не беше удържала на думата си. Мадлин зачака той да изкаже някакви въпроси, съмнения. Но вместо това той се усмихна.

— Днес?

Очевидно възнамеряваше да оживее достатъчно дълго, за да се замъкне до църквата и част от напрежението ѝ се стопи. Щом Гейбриъл бе решил, че ще живее, значи щеше да живее.

— Забравяш церемонията по трикратното известяване на годежа на неделната служба. Значи трябва да минат поне четири седмици.

Той я гледаше така томително, че дъхът ѝ секна.

— Имам специално разрешително.

— Специално разрешително? — Тя го погледна недоумяващо. — Откога го имаш?

— От четири години. Нося го със себе си навсякъде в очакване на деня, когато ти ще се върнеш при мен. — Той очевидно не усещаше разкъсващата болка, докато я гледаше сериозно с красивите си очи, обрамчени с разкошни черни мигли. — Ожени се за мен днес.

На устата ѝ напиреха много неща. Щеше ѝ се да го обвини в свръхсамоувереност. Щеше ѝ се да му каже, че не се е върнала при него. Щеше ѝ се да спаси гордостта си, която той бе стъпкал в прахта с онзи арогантен облог.

Мадлин пхна ледените си пръсти в ръката му.

— Днес.

Над Шалис Хол бляскаха светкавици и трещяха гръмотевици. Вятърът виеше над водоливниците и помиташе пушека от комините, а дъждът се лееше като из ведро, пълнейки речните корита и превръщайки пътищата в калища.

Часовникът в коридора удари полунощ. Мадлин седеше в едно кресло край леглото, въртеше брачната халка на пръста си и гледаше съпруга си в съня му. Свещите огряваха изопнатото му лице. Щеше да го боли още дни наред, но — тя докосна хладното му чело — той не показваше признаци на възпаление.

Без да сваля поглед от него, Мадлин отново седна. Тя сгъна крака под себе си, уви ги уви плътно в нощницата и оправи кашмирения шал на раменете си.

Радваше се, че има покрив над главата си в нощ като тази. Порано днес, докато държеше Гейбриъл в скута си и му се обясняваше в любов, се бе наситила на дъжд и вятър.

Двамата бяха прекъснати най-безцеремонно от куцукация Макалистър. Свадлив, какъвто си му беше навика, той не спря да се оплаква през цялото време, докато качваха Гейбриъл в кабриолета. По думите му, Макалистър претърсил цялата околност, докато ги намери. Гарнизонът бил задържал френския кораб. Всичко в Шалис Хол било добре с изключение на няколко трупа на „лакеи“ и няколко истеризирани жени. Докато подкарваше двуколката, той се беше оплакал: „Но очевидно не мога да ви оставя сами вас двамцата без да се забъркате в някоя каша.“

Куршумът бе изваден сравнително лесно. Докторът бе обещал пълно възстановяване, ако пациентът пази леглото две седмици и пие обилно говежди бульон и червено вино.

Възрастният свещеник не беше чак толкова доволен, че го викат да бракосъчетава въз основа на документ, издаден от преди четири години, но едно щедро дарение за сиропиталището го беше убедило да проведе церемонията. Макалистър стана кум на Гейбриъл, а Тамзин — кума на Мадлин. Освен това спалнята бе препълнена с насинени и шокирани гости, които станаха свидетели на сватбения ритуал.

Веднага, щом бурята утихнеше, те щяха да си тръгнат, прибрали залозите на сигурно място в джобовете си, и да разпространят

новината за невероятната игра, в която лорд Кемпиън преднамерено беше изгубил, за да победи един опасен негодник, да плени френски кораб и, най-накрая, да се ожени за херцогиня Магнус.

Устните на Мадлин трепнаха в усмивка. Венчана. За Гейбриъл. Сега абсурдният облог на баща ѝ не струваше пукната пара. Разбира се, мистър Найт щеше да се подразни, но тя ще му обясни и... Не. Нека Гейбриъл се заеме. Мадлин щеше да приветства нагърбването му с тази отговорност. Вярваше, че той ще се справи доста добре с деликатната и трудна ситуация.

Шумотевицата в коридора я накара да се намръщи. Сякаш не знаеха, че Гейбриъл трябва да почива.

Звукът се приближи. Мадлин си наметна халата и излезе в коридора, за да спре шума. Макалистър докуцука при нея и ѝ подаде запечатан плик.

— Ваша светлост, това току-що пристигна по вашия коняр. Дики е прогизнал до кости и не щя да чуе, като му разправих, че сте си легнали. Целият е в кал, минал е повечето път пеша, и отказва да си тръгне, преди да сте прочели писмото.

Мадлин позна почерка.

— Елинор. — Да не беше болна? Мъртва? Да не би мистър Найт да я бе наранил по някакъв начин? Докато разкъсваше плика, Мадлин бе завладяна от ужас.

Прочете краткото послание, и когато вдигна глава, видя, че Гейбриъл е буден и я гледа разтревожено.

— Какво има, любов моя? — попита той.

— Елинор. Елинор ми пише, че ако не дойда незабавно, утре по пладне тя ще се омъжи за мистър Найт.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.